

Hans Block

Trump
och
De dödas röster

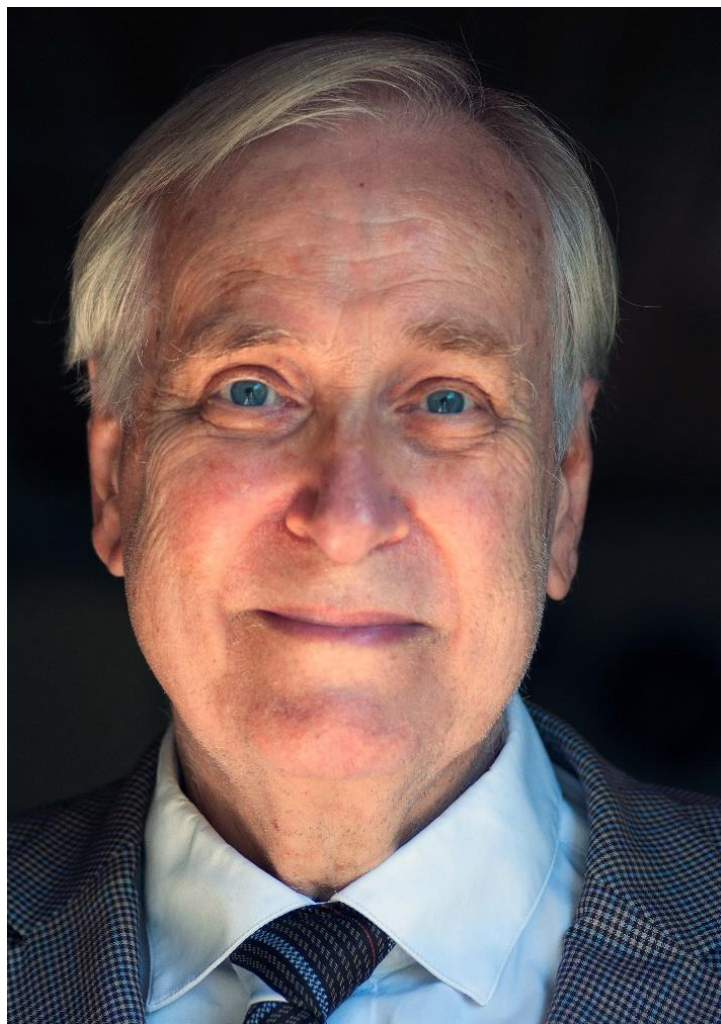
En saga om pandemins USA

Trump och de dödas röster

Hans Block har under sitt 80-åriga liv arbetat med matematik, statistik, data, kryptering och säkerhet. Han har skrivit självbiografiska böcker, gjort upp med Svenska kyrkan, upfunnit en matematisk algoritm med tillämpningar inom sporten och givit ut en bok om svensk islam. Pandemiåret innebar för Hans Block isolering och stöd till en sjuk hustru, men tid fanns att via press, TV och telefonsamtal följa utvecklingen i USA.

Under pandemins tredje våg fick Hans Block covid. Prognosen var dålig på grund av ålder och tre underliggande sjukdomar. Han klarade sig till allas förvåning. Efteråt ville han skriva.

För många svenskar är amerikanarnas tilltro till Trump obegriplig. Med denna berättelse har författaren försökt att förstå sina motståndare. Kritik av Trump kan vara tjatig, men läggs den i djävulens mun blir perspektivet annorlunda.

Författaren. Foto: Tobias Block.

Omslagsbilden: Före pandemiåret. En stilla begravning. Långt från död i ensamhet, långt från anonyma gravar, långt ifrån djävlar och helvete, långt från fusk med valresultat, vilket denna bok handlar om. Foto: Författaren.

1 Innehåll

1	Innehåll.....	3
1.1	5
2	God bless America!	7
2.1	Jerry Easter, evangelisk kristen	7
2.2	Föreningen kristna databehandlare	11
2.3	Nytt jobb	13
2.4	Ny i Vita Huset	15
2.5	Demonstrationer, bunker och kyrkpromenad	18
2.6	Hemma hos Sullivans.....	22
2.6.1	En middag med grannar.....	22
2.6.2	Ett ovanligt böneämne.....	29
2.6.3	Arbetsvillkor	29
2.6.4	Våldsam kritik.....	30
2.6.5	Samarbete med djävulen	32
2.6.6	Omdömen och råd	33
3	En dunkel uppgift	35
3.1	Uppgiften specificeras	35
3.2	Raka frågor.....	35
3.3	CIA-granskning.....	36
3.4	Projektet <i>Hjälp underifrån</i>	36
3.5	Konspiratoriskt möte	37
3.6	Presidenten informerar	40
3.6.1	Första gången Trump	40
3.6.2	Bakgrundsinformation	41
3.6.3	Principiella frågor	42
3.6.4	Slagord	43
3.6.5	Formen för förhandlingarna	44
4	Förhandlingar med främmande makt.....	47
4.1	Ett möte på golfbanan	47
4.2	Motståndarens kort.....	49
4.3	Tjänstens innehåll.....	54

4.4	Hårda tag	57
4.5	En gräsrot på golfbanan.....	59
4.6	Screwtales bakgrund	64
4.7	Tid och plats för leverans	67
4.8	Pris	69
4.9	Eventuella tvister	72
5	Statsbesöket.....	73
5.1	Kvällen innan	73
5.2	Ankomsten.....	74
5.3	Presidenternas möte	76
5.4	Djävulsutdrivning.....	87
5.5	Presidentblod.....	90
5.6	Möte om mottagandet	93
5.6.1	Dagordning.....	93
5.6.2	Att starta ett projekt	93
5.6.3	Logistik	94
5.6.4	Militärer och säkerhet.....	97
5.7	Bibelstudium.....	98
5.8	Religionsindustrins ledare	99
5.9	Konspirationsteorier	101
6	Fria från fruktan	103
6.1	Att bo i Washington.....	103
6.2	Leveransen.....	107
6.3	Transport och valdag	111
6.4	Uppsummering	117
6.4.1	Valvaka	117
6.4.2	Budskap till Trump	117
6.4.3	Budskap till mig.....	119
7	Kapitolium	123
7.1	Planering.....	123
7.1.1	Ordningsfrågor	123
7.1.2	Projektledarens punkter	124
7.1.3	Om viruset.....	126
7.1.4	Trumps mål	130
7.1.5	Screwtape organiserar	131

7.1.6	Misstrodd	135
7.2	Den 6 januari 2021	137
7.2.1	Förberedelser	137
7.2.2	Demonstranterna samlas	137
7.2.3	Vid Trumps TV	143
7.2.4	Att byta sida	144
7.3	Efter upploppet	147
7.4	De sista veckorna	148
7.4.1	Framtidsplaner	148
7.4.2	Min egen bibel	149
7.4.3	Förkunna sanningen	151
7.4.4	Blod till polisen	152
7.4.5	Bitcoin	153
7.5	Trump's avfärd	155
8	Efteråt	159
8.1	Edward tillbaka	159
8.2	Utbrott i bönevrån	161
8.3	Åter i Lynchburg	162
9	Personregister	167
9.1	Verkliga personer	167
9.2	Uppdiktade personer	167
9.3	Djävlar	168
9.4	Personer och sidor	169

1.1

2 God bless America!

2.1 Jerry Easter, evangelisk kristen

Skall ni veta någonting om mig, så kom ihåg att jag är kristen. En varm, evangelisk kristen, ansluten till ett baptistsamfund.

Mitt förnamn fick jag efter den store televangelisten Jerry Falwell Sr. Denne hade givit sig åt Jesus 1952, trots en ateistisk far och farfar. Pappa beundrade honom. Pappa tog sitt efternamn Easter, när han blev frälst på självaste påskdagen.

Kristen har jag varit i hela mitt liv. Mamma satt med mig och visade bilder från Dorés bibel. Ibland sa hon, att Gud såg nog inte riktigt ut som på bilden av en skäggig gammal man som svävade på molnen och sträckte ut sitt finger. Jag trodde henne inte.

Pappa predikade och vittnade ofta på mötena. Hela familjen sjöng med på gudstjänsterna. Pappa var sträng men rättvis. Han kallade sig själv för Hus-Jesus. Han var den som skulle bestämma, döma och föra in det goda i huset. När jag hade gjort fel, men inte annars, slog han mig. Han försäkrade mig att det var av kärlek. Det var inte roligt, men sådant är nyttigt för barn. Se bara hur bra jag har blivit!

Halleluja! Det är härligt att gå på möten!

<https://www.bbc.com/news/world-us-canada-41617793>

En gång, när jag var 8 år, var Pappa snäll. Han tog med hela familjen till Creation Museum i Petersburg, Kentucky. Jag minns det som i går. Det var långt att resa, men vi fick både glass och läsk. Dessutom fick vi höra hur det verkligen förhöll sig. Bibeln hade rätt! Jorden är ung, bara ungefär 6 000 år, inte miljarder år som Darwinisterna säger. Före syndafallet levde människor och dinosaurier, tigrar och lamm, sida vid sida. Ingen gjorde någon annan något ont. Jag begrep. Allt var så enkelt och rent. Sedan kom synden i världen.

Visst har somliga vetenskapsmän andra åsikter, men dessa är bara grundade på teorier. Vetenskapsmän grälar alltid med varandra, så säkert kan man inte vara. Men Bibeln vet sanningen.

I min barndom var molnen ibland rosiga, ibland svarta. En gång var Pappa snäll. Han bjöd hela familjen på glass och på Skapelsemuséet i Petersburg, Kentucky. Där fick jag veta att Gud hade skapat världen för 6 000 år sedan. Den kvällen var molnen rosiga.

Bild: Författaren, GB Glace och Wikipedia, Creation Museum, Jelson25 - Own work.

Vi barn skulle vara flitiga. Gud hör bön. Han gör människor framgångsrika, när de ber om det och verkligen anstränger sig. Har man lyckats, tjänat pengar och blivit rik, så är det ett tecken på att Gud har hört ens böner och att Gud älskar en. Vi ville alla ha Guds kärlek.

Därför pluggade jag ordentligt. Pappas inkomster och mina betyg räckte inte till prestigeuniversiteten, men jag kom in på Jerry Falwells Liberty University, Lynchburg, Virginia, där jag studerade datavetenskap. Min specialitet blev att leta i stora datamängder och vaska fram relevant information.

På Liberty University träffade jag också Isabel, trots att kvinnliga och manliga studenter sov i skilda hus och övervakades noggrant. Efter några regelbrott blev vi tillsammans, utan att någon av oss blev relegerade. Nu har vi två barn, Joseph och Eve, 4 och 2 år gamla.

Här formades också min politiska uppfattning. Jag älskar det Amerika som en gång fanns. Jag läser vår stolta historia om grundlagsfäderna och de stora sydstatsgeneralerna. Jag ryser vid tanken på hur de löste sina problem.

Min familj har alltid varit republikaner. Våra värden är konservativa: Frihet, familjen, rätten att själva forma vår framtid. Jag har sett hur kristna värden har präglat vår nation. Jag älskar de framsteg som gjorts av våra entreprenörer och tekniker.

Jag är inte rasist. Däremot beklagar jag att de flesta negrer inte är lika flitiga som de som kom från Europa. De svartas resultat uteblir därför.

Varför skall vi ge bort en massa pengar till dem som inte gör rätt för sig? Varför skall vi ge utbildning till negrer, när vi vet att de är lata? Kanske inte Barack Obama eller Oprah Winfrey, men enstaka undantag spelar inte någon roll. Varför skall vi som har bott i Amerika i generationer och byggt upp allas vårt välstånd, varför skall vi förlora våra jobb när fabriker flyttas utomlands? Varför kan vi inte längre bygga, köpa och köra hederliga amerikanska bensinbilar? Skall allt gå till Toyota och Tesla?

Ändå håller jag den amerikanska drömmen levande. Vem som helst som arbetar i USA kan nå framgång och rikedom, bara han vill och jobbar tillräckligt.

För mig är politiken komplicerad. Det finns många åsikter i det här landet. Jag måste jobba för att komma fram. Jag skall sätta bröd på bordet åt min familj och betala amorteringar, skolavgifter och sjukförsäkringar. Jag har inte tid att följa många nyhetskanaler. För mig räcker det att se Fox News och följa Trump på Twitter. Det ger mig all den information jag behöver.

Jag har inga färdiga svar. Det enda jag kan göra är att sätta upp mål för Amerika i centrala kristna frågor. För att nå de viktigaste målen får vi ibland kompromissa om medlen. Målen är viktigare än ledarens karaktär, för den är svårbedömd. Jag tror, att alla politiker är lika goda kålsupare och att alla ljuger lika förbannat.

De centrala kristna frågor som jag vill värna om är

- Abortfrågan
- HBTQ-frågan
- Palestina-frågan

Jag vill stoppa blodbadet på ofödda foster. Hur kan en kristen nation acceptera sådana mord, dessa uppenbara brott mot femte budet? Mot detta säger demokraterna bara: "Kvinnan har själv rätt att bestämma över sin kropp". De har ju redan bestämt över den när fostret avlades!

Jag vill också ha klara linjer mot dem som bryter mot skapelseordningen och *bedriver otukt män med män*, som aposteln Paulus skriver i Romarbrevets första kapitel.

Likaså övergav männen det naturliga umgänget med kvinnorna och upptändes av begär till varandra, så att män bedrev otukt med män. Därmed drog de själva på sig det rätta straffet för sin villfarelse.

Rom. 1:27

Detta förbjöds redan i Gamla Testamentet:

Om en man ligger med en annan man som med en kvinna, har de båda gjort något avskyvärt. De skall straffas med döden, skulden för deras död är deras egen.

3 Mos. 20:13

Själv är jag vidsynt. Jag tror, att homosexuella kan ångra sig, sluta med sitt onda beteende och bli tvådda i Kristi blod och komma till himlen. Men jag kan inte gå med på att vårt kära USA accepterar omoral som det normala och inte gör något åt det. Jag kan inte acceptera att präster mot sin vilja tvingas att välsigna "äktenskap" mellan homosexuella, och därmed legitimerar deras synd. Präster skall ha rent samvete. Det är det viktiga.

Bibeln har profeterat om att Israels folk åter skall få bo i Palestina. Efter Förintelsen började detta bli verklighet. Det är alla kristnas sak att fullborda profetian och hindra att palestinierna trotsar Guds vilja med hans egendomsfolk. Trump drog sitt strå till stacken genom att flytta den amerikanska ambassaden till Jerusalem. Senare på sommaren hände mera: Trump förhandlade fram fulla diplomatiska förbindelser mellan Israel och Förenade Arabemiraten.

I dessa tre centrala kristna frågor har Trump hjälpt oss evangeliskt troende, i enlighet med en överenskommelse som syddes ihop av Jerry Falwell Jr., fram till nyligen rektor på Liberty University. Trump har dessutom verkat för morgonböner i skolorna. Han håller stånd mot vetenskapsmännen, som ändå är så splittrade. "A professor is a man who isn't clever enough to make money", brukar presidenten ofta säga. "Min intuition är överlägsen deras forskning. Jag är bara så mycket snabbare." Trump har gjort det mycket lättare för oss att värna om kreationismen. Jag kräver att skolorna lär ut Bibelns skapelseberättelse och teorin om utvecklingsläran på lika tid och utan att ta ställning till förmån för någon av dem. Allt annat är religiöst förtryck.

På grund av sina ställningstaganden i dessa frågor litat jag på presidenten, trots vissa brister i hans karaktär. Med tanke på allt vad Trump har utträttat så måste jag beklaga hur han har blivit bemött. Ingen annan president har blivit så hårt kritiserad. Många har beskyllt honom för att ljuga. *Lame Stream Media* bedriver en häxjakt mot honom. Om *Sleepy Joe* Biden blir president 2021, kommer han att riva ner allt som Trump har byggt upp. Jag tycker synd om Donald Trump.

Min inställning i dessa frågor har inte varit någon hemlighet i min universitetsstad.

Efter min examen gick jobbet så där. Jag ville flytta till Silicon Valley, men Isabel ville bo kvar i Lynchburg för barnens och hennes föräldrars skull. Av experter på stora datamängder finns det 13 på dussinet. Jag hade svårt att hitta min nisch, även om jag var duktig.

Viktigast i mitt liv. Ty var två eller tre är samlade i mitt namn är jag mitt ibland dem. (Matt 18:20)

Bild: https://aberdeen.salvationarmy.org/grays_harbor/events/holiness-meeting-1/

2.2 Föreningen kristna databehandlare

Sedan universitetsåren är jag passiv medlem i Lynchburgs lokalavdelning av föreningen för *Kristna databehandlare*. En dag i april 2020 kom ett brev med ett program och en handskrivna inbjudan:

”På torsdag har vi ett intressant möte tillsammans med föreningen för *Kristna statistiker*. Det handlar om bevis för börens verkan. Du måste komma! / *oläslig namnteckning*”

När jag kom till mötet i ett seminarierum på universitetet såg jag att mötet leddes av en höjdare från Vita Huset, Edward Sullivan. Han började att med att be:

”Tack gode Gud för att vi får samlas i ditt namn! Tack för att vi har gemenskap med troende bröder och systrar i vårt yrke! Hjälp oss att bli vittnen om evangeliet om Jesus Kristus i vår gemenskap av statistiker och databehandlare! Låt oss uppmuntra varandra att integrera statistiskt arbete och databehandling med vår kristna tro! Hjälp oss att tjäna Dig med våra speciella kunskaper! Hjälp oss att från vår utgångspunkt studera hur långt Guds rike har kommit i USA!”

Efter ett tyst *Fader vår* presenterade Sullivan föredragshållaren: ”Nu skall Ph.D. Stan Bennet hålla ett föredrag över ämnet: *Statistiska bevis för börens effektivitet*. Jag har själv bidragit till undersökningen som expert på att hitta datakällor. Stan skall presentera föredraget i en session på årets Joint Statistical Meetings 2 – 6 augusti. Eftersom konferensen blir virtuell, behövs en särskild träning för föredragshållarna, och Stan har glatt oss med att ge en försmak av presentationen här i Lynchburg. Den är intressant för medlemmarna i båda föreningarna. Välkommen Stan!”

Frågeställningen var följande: Om Gud hör bön, så måste det märkas resultat. Resultaten borde kunna mätas. Kristna statistiker har intresserat sig för dessa frågor alltsedan klassikern *Statistical Inquiries into the Efficacy of Prayer, by Francis Galton, Fortnightly Review vol. 12, 1872*.

På senare tid beslöt sig några i föreningen *Kristna statistiker* att undersöka ämnet. Bön sker intensivast i akuta nödsituationer, t.ex. när människor är sjuka eller i sjönöd. Kristna ber också om bättre liv, och detta brukar innebära högre inkomster. Kristen tro definierades av aktivt medlemskap i ett trossamfund.

På några sjukhus fick statistikerna tillgång till svårt sjuka patienters journaler. Dessa delades upp i par med likartade diagnoser. Paren lottades slumpmässigt så, att den ena patienten hamnade i en grupp som fick förbön och den andra i en kontrollgrupp som inte fick förbön. Sedan arrangerades förböner och man följde resultaten i några veckor. Bönen verkade ha effekt, men skillnaden var säkerställd endast på 37 % nivån. Det kunde alltså vara slumpen som gav detta resultat.

Statistikerna hade också undersökt om kristna var rikare än andra, men man hade inte funnit någon skillnad.

Likaså hade man studerat ett antal fartygsförlysningar och sett om kristna hade större chans att bli räddade, men inte funnit särskilt stor effekt av den kristna tron.

Föredraget var ganska tekniskt vad beträffar vilka variabler som kunde tänkas vara användbara. Sullivan verkade mest upptagen av att studera reaktionerna inom gruppen, och han tittade mycket på mig.

Efter föredraget var ordet fritt för frågor. Jag var upprörd, men valde att börja med några uppskattande ord:

”Undersökningen var skickligt gjord. Det var verkligen fyndigt att hitta så mycket datamaterial.”

Sedan tog jag mig på hjärtat: "Att bönen ger svar vet jag redan här inne. Jag behöver inga konstiga bevis med sannolikheter och konfidensintervall. Jag *känner* när Gud hör bön! Ni trivialiserar bönhörelsen. Det handlar inte bara om pengar. Det rör sig inte bara om ett långt liv. Bönen innebär så mycket mer."

Min röst blev hård: "Jag kan vara nyfiken på både det ena och det andra. Jag brukar bläddra i tidningen *Illustrerad Vetenskap* hos frisören. Men ni statistiker skall inte lägga er i bönen! Ni fattar ingenting. Era resultat är osäkra. Ni vetenskapsmän skall inte tafsa på min kristna tro! Håll tassarna borta!"

För att markera allvaret lyfte jag höger pekfinger i luften och vickade med handen fram och tillbaka på ett sätt som Joseph och Eve redan härmade. Sullivan tog det lugnt:

"Jag förstår din invändning. Den pekar på att klargöra rollerna för vetenskap och kristen tro. Min gudstro bygger inte heller på att bönen verkar på 37 % konfidensnivå. Gud är större än så. Men du har kanske något bättre ämne att ta upp till nästa gång?"

Sedan ursäktade han sig med att han skulle möta rektorn i något ärende.

Långt efteråt fick jag veta att han hade hälsat på hemma hos mig. Han hade ställt ganska detaljerade frågor till Isabel om mig, min tro och mitt yrke.

Christian Statisticians

Föreningen som ledde mitt liv in på nya banor.

2.3 Nytt jobb

En dag i början av maj 2020 fick jag brev från Vita Huset med inbjudan att komma på intervju för en tidsbegränsad tjänst som krävde min kompetens. Jag vågade inte tro att det var sant. När jag äntligen var säker blev jag överlycklig.

När jag tackat *ja* gick allt som på räls. Jag fick biljetter, inställde alla möten under en vecka och reste till Washington.

Edward Sullivan, ledaren för seminariet i Lynchburg, intervjuade mig. Han berättade, att jag blivit rekommenderad av rektorn på mitt universitet, självaste Jerry Falwell Jr, son till televangelisten, som Pappa beundrade så mycket. Enligt Falwell var jag inte bara duktig på att samla ihop data, utan också republikan, Trump-anhängare och en varmt troende evangelisk kristen. "Hans vandel var utan anmärkningar", hade rektorn sagt.

Arbetet gällde att hitta mjuka data av alla slag om en speciell grupp av republikaner. Projektet var strängt hemligstämplat.

Jag försökte att fråga, men blev tystad. "Tackar du ja eller nej?" frågade Sullivan, ordföranden i antagningsgruppen.

"Jag gör allt jag kan för att tjäna Trump, GOP, USA och Gud", fick jag ur mig. Löneanspråk tänkte jag inte på. Jag skrev bara på kontraktet som räcktes fram. Det var förvånande generöst, bortsett från att arbetsgivaren kunde säga upp mig när som helst utan kompensation. Jag gick som på moln tills jag lämnade området och hittade ett lugnt kafé, där jag kunde ringa Isabel.

Hemresan fylldes av grubbel. Jag ville verkligen tjäna Gud i mitt yrkesliv. Jag hade utbildat mig för Big Data, att mjölka fram information, användbar för olika syften, ur stora register som skapats för andra ändamål. Jag trodde aldrig att jag med min utbildning skulle få göra Guds verk och tjäna President Trump och hans kamp för kristna värden.

Men vad var min uppgift? Vad var syftet? Varför all denna sekretess? Varför lades en sådan börda på en nykomling? Varför vände sig Trump inte till någon etablerad myndighet, t.ex. Bureau of the Census, där det fanns fullt med folk som var vana vid sådana frågeställningar? Jag begrep ingenting.

När jag kom hem gick det inte att tänka. Joseph och Eve rusade emot mig, kramade om mig, exploderade i berättelser och fick sina presenter som jag handlat på flygplatsen. Sedan fick Isabel sin kyss, alla vi fyra åt en extra god middag, och sedan lade Isabel och jag tillsammans barnen. Först därefter blev jag ledig att komma till *min bönevrå, min kära bönevrå*, där jag brukar falla på knä, öppna mina innersta tankar och lägga fram dem för Herren Jesus, och brista ut i lov och pris.

Bönevrån finns i vårt sovrum och är ganska trång. Jag får trängas vid nattduksbordet, där det ständigt ligger en laddad pistol, för vårt område är inte helt säkert, och min fru värnar om barnen. Om vi angrips så vill hon att jag skall försvara min familj med vapen i hand. Men hur går det om något sådant skulle hända, när jag har överlämnat mig i Guds händer i bön? Hur lång tid tar det att säga *Amen*, resa sig upp, öppna dörren till nattduksbordet, ta fram pistolen, osäkra och rikta den mot tjuven? Skulle jag klara omställningen, eller skulle banditen hinna skjuta mig först?

Denna kväll föll jag på knä som vanligt. Utan tankar på vapnet utbrast jag: "Tack för att jag får kämpa för det goda! Tack för att jag får tjäna den store president Trump! Tack för mina viktiga arbetsuppgifter!"

Tack gode Gud för min kristna tro! Tack för allt den har givit mig! Tack för all gemenskap i församlingen! Tack för tryggheten, emotionell och ekonomisk, som min tro har skänkt mig.

Tack för hjälpen i min karriär! Tack för vad du kommer att ge mig i fortsättningen! Äntligen får jag råd med ett större hus.”

Sedan lade jag fram mina undringar om jobbet. Borde jag tjäna president Trump? Hans karaktär var allt annat än fläckfri. Jag tog fram min bibel och slog upp Esras historia om Konung Kyros:

Under den persiske kungen Kyros första regeringsår ingav Herren – för att Herrens ord genom Jeremia skulle uppfyllas – Kyros tanken att sända ut en förordning, och han tillkännagav i hela sitt rike, både muntligt och skriftligt:

”Så säger Kyros, konung av Persien: Alla jordens riken har Herren, himlens Gud, givit mig, och han har ålagt mig att bygga ett hus åt honom i Jerusalem i Juda.

Esra 1:2

Jag, och många med mig, har läst detta som en profetia om president Trump. Bibelordet ger konungen uppgiften att *bygga ett hus*, och det passar precis på fastighetsmagnaten Trump! Profeten talade om en ond furste, som inte tillhörde Guds egendomsfolk, men som ändå utförde Herrens verk. Som sådan accepterar jag Donald Trump.

Vår store Ledare har uppfyllt profetian och blivit en Konung som har stiftat fred i Jerusalem. Dessutom har han, trogen sina vallöften, värnat om tre centrala kristna värden, verkat för morgonböner i skolorna och försvarat oss mot hedniska vetenskapsmän. Mitt kristna engagemang kommer att hjälpa mig i Vita Huset. Jag står på Trumps sida.

Isabel knackade på, så jag avslutade med en snabb förbön för presidenten:

”Gode Gud! Hjälp vår käre president Trump! Låt honom fortsätta sin kristna linje! Låt honom vara kvar i sitt ämbete en period till! Finns det några fläckar i hans karaktär, så låt Jesu, Din Sons, blod rena honom från all synd, så att han bliver vit såsom snö.”

Efter den bönen släppte jag in Isabel, och det blev som vanligt mellan oss efter en lång resa.

2.4 Ny i Vita Huset

De första dagarna var förvirrande. Jag fick inte ens komma in till min tilltänkta arbetsplats. I stället visades jag till ett angränsande kontorskomplex, där jag fick massor med papper att fylla i. Det var frågor om utlandsresor (hur skulle en nyexaminerad tvåbarnspappa ha råd med sådant?) utlandskontakter (inga alls) medlemskap i politiska och religiösa organisationer (min lokala kyrka), ekonomin (bara studieskulder och en välskött amortering på vårt lilla hus), tillstånd att låta polisen granska allting (ja visst, vad kunde jag annars säga?). Så var det hälsokontroller och covidtester, men det var nog för att skaffa fingeravtryck och DNA.

En väntan vidtog, till dess man hunnit granska alla relevanta databaser. Personalgranskarna ringde till pappa, Isabel och hennes pappa. De hade varit på gamla Liberty University och frågat efter eventuella dambekanta.

Till slut var allt klart. Jag hade fått mitt ID-kort om halsen. Vaktmästaren skulle föra mig till min arbetsplats. Han muttrade:

”Du ser helt slut ut! De måste ha grillat dig ordentlig. Till vilken nytta? Men Trump då? Vad har de frågat honom? Han har enorma skulder. Ingen bank vill låna honom pengar! Han vill ändå etablera ett Trump Tower i Moskva. Han har aldrig sagt ett ont ord om Putin. Han gör skumma investeringar i stora delar av världen. Han umgås med dömda brottslingar. Kan man lita på honom? På ett regemente för värnpliktiga malajer skulle han inte ens bli överfurir med uppgift att dela ut kalsonger! Han kan inte anförtros en begagnad bussbiljett!”

Jag teg visligen under den salvan.

Stämningen på arbetsplatsen var officiellt entusiastisk, för Trump tålde inga tvivel på att han skulle bli återvald. Opinionsinstitutet var köpta av *Fake News Media*, och de gav resultat därefter. Många på jobbet uttryckte sin sorg över pandemins utbrott. Innan dess hade alla varit säkra på att Trump skulle bli återvald, men nu ledde Biden enligt vissa undersökningar med tvåsiffriga procenttal. De som jobbade i vita Huset var villrådiga. Fanns deras jobb kvar efter 20 januari 2021? Tvivlen uttrycktes som viskningar i korridoren.

Dessutom fanns den verkliga rädslan att bli sjuk i Covid. Den skräcken fick man inte heller tala högt om, för Trump hade sagt att pandemin bara var en bluff, påhittad av demokraterna, att endast gamla människor dog i den – vilket han tyckte var bra, för då behövdes inte så många vårdplatser – och att sjukdomen för alla andra var lika ofarlig som en säsongsinfluensa. Men även i Vita Huset fanns det medarbetare som hade haft svåra symptom och blivit inlagda. Några hade haft anhöriga som dött. De hade inte fått träffa sina kära på slutet och inte fått sörja dem under någon begravning. Sådana erfarenheter fick man inte tala om utan på sin höjd nämna med ett överslätande leende. Bekymren fick man bära ensam.

Mycket arbete låg nere, för presidenten ignorerade det vardagliga slitet, utformade inte något program för nästa mandatperiod, utan ägnade sin mesta tid åt tittarsiffror från sina framträdanden, opinionssiffror och återvalskampanjen.

Så kom min första uppgift: *Skapa ett register över medlemmar i republikanska partiet, döda under de sista tre månaderna och inte kremerade. Skall uppdateras varje vecka.*

Det var ovanliga krav. Jag undersökte var jag kunde få tag i relevanta data. Jag beställde vad som behövdes. Jag skulle betala i förskott. Men vem skulle betala: Vita Huset med federala medel, republikanska partiet, eller Trump personligen?

Jag talade med ekonomichefen på den republikanska återvalskampanjen.

”Vilken dumbom du var som lovade att betala!” utbrast han. ”Jag kan inte se något ändamål som passar. Kampanjledningen har inte beställt något.”

”Kan jag sätta upp det på Trump personligen?” frågade jag.

”Då kan du vara säker på att räkningen aldrig blir betald. I så fall får du skulden. Då kan du inte fortsätta i branschen.”

”Kan man inte hitta på något ändamål?”

”Jo, kanske *att säkra presidentvalets integritet*. Jag skall försöka leta rätt på något konto. Men lova mig att aldrig betala mer! Säg att det är ett varuprov, att det är ärofullt att göra Vita Huset en tjänst, eller att det kan vara obehagligt att gå emot presidentens vilja. Lycka till!”

Fusk, fusk, fusk! Men det fanns ljuspunkter i vardagen.

Edward Sullivan, som hade rekryterat mig, ville inte ha mig alltför besviken. Han kom från en välbärgad familj. Han var kristen som jag, men inte extrem. Han hade gått en utbildning som min, fast på ett elituniversitet. Han hade sadlat om och arbetat som diplomat under ett 10-tal år innan han kom till Vita Huset. Han verkade hederlig. Mot mig var han nästan ömsint.

Mer vardaglig handledning fick jag av Freddie Tag, som var vaktmästare och allt i allo. Han hade tjänstgjort under flera presidenter. Senare fick jag höra, att han kände inte bara den fasta personalen, utan också experter i olika tekniska funktioner, Han gjorde sina bekanta små tjänster, alltifrån att dölja sena ankomster till att glömma vad han råkat se i vilrummet. Han fick gentjänster. Folk var rädda för Freddie.

Han tog med mig på sin vanliga guidning och talade om var jag skulle hitta papper, pennor, USB-minnen och allt annat som behövdes i det dagliga arbetet. Han gjorde rundturen extra lång, för han tyckte att jag var en lantis som med stora, runda ögon såg förvånat på allt, medan folk runt omkring hetsade och sprang. Han lät mig titta in i Oval Office: ”Hit kommer du nog aldrig, gosse lille”, sa han och klappade mig på axeln. Han visade också andra sevärdheter, t.ex. en trappa i huvudbyggnaden, där en medarbetare hade hängt sig under den värsta stressen i budgetarbetet. Han verkade veta allt om alla i Vita Huset och ställde många frågor till mig. Till slut tog han med mig till sjukvårdsavdelningen och presenterade mig för sjuksköterskan Sussie Healer.

Sussie hade varit intensivvårdssköterska i Los Angeles och jobbat med covid-patienter. Hon var engagerad och talför. Hon hade kommit till Vita Huset tack vare doktor Anthony Fauci, Trumps rådgivare i coronafrågor. Trump ville öppna upp landet för att få fart på ekonomin. Allt skulle vara som vanligt. Speciellt önskade han sig överfulla kyrkor till påskdagen den 12 april. Fauci hade motsatt sig detta. Det skulle innebära en risk för katastrofal smittspridning, menade han, och han planerade en dragning som skulle förmå Trump att förlänga nedstängningen. Fauci ville övertyga presidenten känslomässigt och sökte folk med gedigen erfarenhet. Han tog med sköterskan Sussie Healer, som förutom ett hårt arbete med coronavård på IVA hade klarat kurser i akutvård, återupplivning och traumavård på Los Angeles County-USC Medical Center.

Dragningen hade gått bra. Det blev fortsatt nedstängning. Trump var imponerad och såg till att Sussie på fläcken blev anställd på Vita Husets Medicinska Enhet (WHMU). Denna har hand om presidentens vanliga åkommor. Dessutom: Om presidenten blir skjuten, skall enheten hålla honom vid liv fram till helikopterplattan, där Walter Reed-sjukhusets personal tar över. Personal från WHMU finns med när presidenten flyger i Air Force One. Enheten skall också se till att presidenten aldrig är mer än en timmes resa från ett kvalificerat sjukhus.

Sussies nya jobb var bra betalt. På sitt gamla jobb i LA hade Sussie ofta varit svimfärdig av lidande, död och oändliga arbetspass. Hon ville ha något mindre slitsamt. Därför hade hon genast svarat *ja* till anställningen, men inte till övriga förslag som Trump kom med.

Efter besöket hos Sussie berättade Freddie att Sussies egentliga jobb var händelselöst när presidenten reste så litet under pandemin. Först hade hon organiserat om coronatestningen av besökare till Vita Huset. Rutinerna fungerade mycket bättre efteråt, men

Secret Service stoppade all vidare utveckling med motiveringen att presidentens hälsa gick före allt annat. I stället för att rulla tummarna på jobbet fann hon sin nisch: När någon hade blivit riktigt illa behandlad av Trump eller blivit huggen i ryggen under någon maktkamp, så kunde hen komma upp till Sussie och tala ut och gråta en skvätt. Till skillnad från Freddie förde Sussie ingenting vidare. "Hon får säkert se dig här någon gång", gissade Freddie. Han fick mig att förstå, att Vita Huset var en spännande arbetsplats, också rent mänskligt.

Sussie Healer på sitt tidigare jobb. Trump rekryterade en sköterska med erfarenhet av Covid.
Bild: /scott_kobner01_custom-0f611101da3d5d3052205071714de59596e660f7-s1300-c85.webp

2.5 Demonstrationer, bunker och kyrkpromenad

Helgen den 30 - 31 maj avstod jag från att resa hem till Lynchburg, Va. Jag skulle få fram data om döda republikaner. Jag hade problem att hitta rätt databaser, men jag ville visa framfötterna.

Jag fick andra saker att tänka på: Demonstrationer utanför Vita Huset.

Demonstrationer mot polisvåld utanför Vita Huset.

Bild: <https://www.nytimes.com/2020/05/31/us/politics/trump-protests-george-floyd.html>

Det började redan fredagen den 29 maj. Demonstranterna vände sig mot polisvåldet, som lett till att en gripen svart man, George Floyd, kvävdes till döds. På kvällen blev det oroligheter. En barrikad bröts igenom. Ingen var i verklig fara, men Secret Service föste för säkerhets skull ner presidenten med familj i den gamla bunkern under Östra Flygeln. Den nya, under norra gräsmattan, är alldeles för viktig och för hemlig för en sådan utflykt.

Nyheten om Trumps reträtt läckte ut. Trump blev vansinnig över läckan och att han visat svaghet. På lördagen försäkrade han att om inkräktarna hade brutit Vita Husets staket, så skulle de ha mötts av de mest ondsinta hundar och de mest olycksbådande vapen jag någonsin har sett.

Presidenten syntes inte till under helgen. Vita Huset släcktes ner. På söndagen fick vi inte komma och arbeta. Presidenten tweetade upprepade gånger "LAW & ORDER!" och fördömde demonstranterna som våldsvarkare.

Det blev några mindre oroligheter. Några bilar brann, och i barnrummet i församlingshuset nära St. John's Episcopal Church uppstod en brand, som dock genast släcktes.

På måndagen den 1 juni 2020 ville presidenten visa att han inte var rädd. Hans dotter Ivanka Trump kom på idén att han skulle promenera till St John's church. Innan han skulle i väg, ropade man i Västra Flygeln: "Har någon en Bibel, vilken som helst? Den behövs NU!"

Jag har alltid min Bibel tillgänglig. Jag har haft den i många år. Den har följt mig i onda och goda dagar, jag har haft den på bibelstudier, hållit den när jag vittnat på helgelsemöten,

läst den med andakt när jag böjt knä i min bönevrå. På den lade jag min hand, när jag svor min trohet mot konstitutionen innan jag kom till Vita Huset.

Jag plockade fram min bibel och frågade vem som skulle ha den. "Presidenten själv", svarade man. "Gå dit och lämna den! Det är bråttom!"

För första gången kom jag fram till president Trump. Jag lämnade honom Bibeln med darrande händer. Trump muttrade: "Pärmarna ser slitna ut, men den får duga."

"Jag vill ha den tillbaka", försökte jag säga, men Trump hade redan tagit den, vänt sig bort och lämnat den till sin dotter Ivanka Trump, som lade den i sin handväska för \$ 1 540.

Vad skulle presidenten göra med min bibel? På ett bord hittade jag en förstoring av en gammal bild, där Churchill inspekterade katedralen i Coventry. Vad hade den med saken att göra?

Churchill inspekterar katedralen i Coventry efter nazisternas bombningar. Trump ville bli som han.
Bild: <https://nymag.com/intelligencer/2020/06/trumps-church-photo-op-all-the-absurd-details.html>

Jag hade ett problem: Min bibel kunde lätt komma bort. Jag frågade: "Presidenten har tagit min bibel. Får jag gå med för att hämta den efter fotograferingen?"

Så jag lommade iväg, fick se att demonstranterna var undankörda och att Trump kunde gå som han ville. Jag hörde en massa ljud: befallningar i megafoner, rop av vrede, rop av rädsla, gråt, sirener, gnäggande hästar, skott. Jag kände en stickande doft av tårgas och pepparspray. Till slut kom jag fram till kyrkan och såg hur Vita Husets fotografer tog sina kort.

President Trump håller upp min bibel utanför St. John's Church.
 Bild: Vita Huset, hämtad från Wikipedia, Donald Trump photo op at St. John's Church.

I förvirringen efter polisens och Nationalgardets insatser fick jag aldrig tillbaka min Bibel. Den bara försvann. Ingen visste var den fanns.

Det var som om en kär vän hade tagits ifrån mig. Jag hade läst den boken så många gånger, ibland från pärm till pärm, ibland efter kyrkoårets högtider, ibland styrd av Guds vilja. Då slog jag slumpmässigt upp boken, blundade och pekade någonstans. Det bibelordet gav mig Guds ledning i dagens svårigheter.

Jag hade strukit under med olika pennor, jag hade målat över i många färger, jag hade skrivit hänvisningar, böneämnen, bönesvar, tacksägelser. Allt detta var förlorat och skulle göra mitt fortsatta kristna liv mycket svårare. Jag hittade inte längre i Bibeln. Hur skulle jag leda min familj i bön? Hur skulle jag hjälpa till när någon undrade? Hur skulle jag kunna trösta med ett passande bibelspråk?

När jag givit upp hoppet att hitta min egen Bibel, letade jag på Internet för att få en likadan, och till slut hittade jag en sådan obetydligt begagnad. Bra för mig – men inte bra för den tidigare ägaren som hade valt bort trösten från Guds ord för en silverpenning. Men vad betydde detta, mot att President Trump, Guds utvalde ledare, hade fotograferats med min Bibel i sin hand!

Trump's kyrkpromenad fick viktiga följder för mig. Jag hade varit med och sett vad som hände. Folk utan bättre källor frågade mig: "Var det mycket poliser? Varifrån kom de? Fanns det soldater från Nationalgardet? Användes hästar? Blev några skadade? Hurudan var stämningen? Sade presidenten något bra? Vilket var budskapet?" Några kom med den svårare frågan: "Tycker du Trump gjorde rätt?"

”Ja, men det gör han ju jämt. Han har ju så god intuition”, tänkte jag, fast jag sa något mera neutralt.

Letandet och frågandet gjorde att jag blev känd i huset. ”Där kommer han som gav Trump sin bibel”, sa man. Som tack för hjälpen blev jag medlem i den bibelstudiegrupp som möttes onsdag förmiddag i Vita Huset, i vilken vicepresident Mike Pence deltog så ofta han hade tid. Även om jag inte vågade yttra mig i vicepresidentens närvaro, så gjorde jag det när Pence inte var där. Mina åsikter togs på allvar, fastän de inte kunde uttryckas så snabbt och exakt utan min egen, kära bibel.

Även bortsett från min förlust var jag skakad av händelserna. Det var inte roligt att höra skott och skrik av demonstranter och känna doften av tårgas och pepparspray så nära min arbetsplats. Hade Trump gjort rätt? Talade inte första tillägget till konstitutionen om yttrandefrihet och rätt demonstrera fredligt? Vad skulle jag tänka?

Flera evangeliska ledare stödde Trump. Robert Jeffrees, en pastor för en megakyrka i Dallas, hade sagt att tillfället var helt passande. Han tillade: ”Genom att hålla upp Bibeln, visade Trump för oss att Bibeln lär att Gud hatar rasism, det är föraktligt, men Gud hatar också laglöshet.”

Höga republikaner prisade presidentens mod. Själv var jag så glad att Trump hade tagit min Bibel och visat upp. Jag visade bilden för Isabel och Joseph. Eve var för liten.

När jag körde hem till hotellet efter en onsdag med bibelstudium tänkte jag på min situation: ”Tänk vad som har hänt mig under de sista månaderna. Jag blev upptäckt för mina stora datamängder. Jag fick jobb för Vita Huset. Jag gör nytta för mitt land och för Guds Rike. Jag fick se presidenten. Jag gav honom min bibel. Folk bryr sig om mig. Jag får be tillsammans med själve vicepresidenten. Allt detta tack vare min kristna tro. Tack gode Gud!”

Synd bara att hotellet inte hade någon bönevrå.

2.6 Hemma hos Sullivans

2.6.1 En middag med grannar

När jag kom till jobbet en morgon några dagar efter bibelpromenaden låg i en budpåse ett litet kuvert gjort av tjockt gulvitt papper. Det fanns varken avsändare, mottagare eller annan text. Jag öppnade och såg ett styvt kort. Det var en standardinbjudan som var ifylld för hand:

*Vi har äran att inbjuda
Jerry och Isabel Easter
till middag i vårt hem
Söndagen den 5 juli kl. 16
Edward och Violet Sullivan
O.s.a. personligen till Edward.*

På baksidan hade avsändaren klottrat:

*Vi skall ha en lugn och ostörd kväll.
Inget jobbsnack alls!
Lämna Era mobiltelefoner påslagna på hotellet!*

Vad trevligt! Edward, min chef, hade rekommenderat mig till tjänsten. Han var välbeställd och hade jobbat statligt under lång tid. Tänk att bli hembjuden till en sådan! Men varför var kortet inte färdigtryckt i datorn? Varför kom det så anonymt?

Stolt och lycklig berättade jag om inbjudan för Isabel när jag kom hem följande lördag. "Vilken ära! Första bjudningen i Washington! Klart vi skall gå!"

Min fru Isabel var väldigt orolig. Skulle hon verkligen följa med till så fint folk, som bodde i en så lyxig stadsdel? Hur kommer jag dit?

"Inga problem", sa jag. "Lämna barnen hos morfar och mormor. Den weekenden kommer du till mig i stället för jag till dig. Natt på hotell! Romantiskt, va?"

Så blev det. När jag mötte Edward på jobbet måndagen efter såg han frågande på mig. Jag såg glad ut, nickade och skulle börja tacka, men Edward fick plötsligt bråttom, så mer blev inte sagt.

Jag var nervös när dagen närmade sig. Hur skulle lilla jag passa in i sammanhanget? Skulle Isabel göra bort sig? Vad skulle vi ha med oss? Till slut blev det väldigt bråttom. Jag köpte halvvissna skära nejlikor i närmaste bensinmack.

Isabel var gråtfärdig av nervositet när vi kom fram. "Vad vackra de är!" sa Violet Sullivan när hon tog emot blommorna. Två par grannar, Philip och Liz Adams samt Frank och Carola Baird var medbjudna, men de skulle gå tidigt. Edward presenterade mig som en lovande ung man från ett universitet i Virginia, men nämnde inte mitt nya arbete.

Edward tog med Isabel och mig på en grundlig husesyn, längre än vad artigheten krävde. Isabel gjorde stora ögon. Det syntes att Edward var stolt. Han berättade att han samlade på 100-årigt porslin, som han använde till sina bjudningar. Ibland lät han nästan som en mäklare på en visning.

Särskilt stolt var han över sitt kapell. Han hade själv låtit bygga det. Där fanns ett altare med ett stort kors, en liten talarstol, två rader sittplatser, en elorgel med två manualer och pedal. Över altaret hade han på egen hand byggt en kupol av papper och klister, härligt förgylld. Under den svävade en naturtrogen plastduva, symboliserande den Helige Ande. Ett fönster hade glasmålningar. "Jag behöver ingen bönevrå i sovrummet", påpekade Edward för Isabel. Han spelade några takter ur *Amazing grace* på orgeln, men bad nästan om ursäkt, när han visade ett vapenskåp i ett hörn av kapellet.

Min fru var väldigt orolig när det blev dags för middag. Edward var van att hantera situationen, för han hade arbetat som diplomat. Han lät sin blick svepa över bordet, märkte var konversationen gick trögt och lade på bränsle. Han såg Isabels tårar, tog genast fram något vänligt att säga och fick stämningen på topp igen. Han ursäktade sig för att serveringspersonalen inte var van att göra som han ville.

Under middagen berättade Edward vad deras grannar McCloskey hade råkat ut för. Det hade kommit skråniga demonstranter på deras privata gata, från Black Lives Matter eller något sådant. De hade kommit för nära huset, så paret hade gått ut med vapen i hand och avvisat dem. Edward hade själv tagit en bild, som han visade i mobiltelefonen.

Vapen behövs. Edwards grannar hade råkat illa ut. Edward fick se det här några kvarter bort.
Bild: <https://www.foxnews.com/politics/st-louis-gun-owner-mark-mccloskey-who-defended-home-from-protesters>

"Här i kvarteren måste man verkligen ha vapen", sade Violet. "Det finns inga säkra omgivningar. Tjuvar reser hit för de fina husens skull. Och demonstranter – de kan komma också. Man vet inte när det blir skottlossning och plundring. McCloskeys råkade verkligen illa ut. Det blev skriverier i tidningarna och reportage i självaste Fox News. *Fake News Media* kritiserade paret McCloskey. Till slut blev det ett dyrt processande, saken gick makarna emot, men president Trump, vår president för lag och ordning, stöttade paret.

"Jag önskar att jag hade en man som kunde stå upp så för mig, när det verkligen gäller!" suckade Carola Baird.

Grannarna hade hört detta hundratals gånger. De såg uttråkade ut. Samtalet gled över till vapenlagar, National Rifle Organisation och deras fina kontor bara ett kvarter från Vita Huset, med orden från andra tillägget till konstitutionen

The right of the people to keep and bear Arms, shall not be infringed

huggna i sten bredvid ingången. ”Jag går ofta förbi där”, sa jag till Isabel.

Edward ville inte tala om mitt jobb, så han styrde över samtalet till något enklare, *vädret*. Tyvärr hade han räknat fel, för det var inte högsommarvädret i Washington som engagerade middagsgästerna. Det var extrema väderhändelser och klimatet. Philip Adams drog upp ämnet:

”Det är en underlig tid vi lever i! Tänk att jag skulle få uppleva något sådant! Tänk på stormen Katrina! Och i år: Redan i maj, före den riktiga orkansäsongen, var det två tropiska stormar. Rekord! 2019 höll på att bli ett rekordår, det med! Tänk på alla översvämningar!”

”Jag sätter Bibeln främst”, sa jag och tog upp min fickbibel och läste om Guds löfte till Noa efter syndafloden:

”Jag skall aldrig mer förgöra allt levande, så som jag nu har gjort. Så länge jorden består skall sådd och skörd, köld och värme, sommar och vinter, dag och natt aldrig upphöra att skifta. — — —

Jag skall upprätthålla mitt förbund med er: aldrig mer skall det hända att alla varelser utplånas av flodens vatten, aldrig mer skall en flod ödelägga jorden.

1 Mos 8:21-22, 9:11

Jag tvivlar inte på Guds löften. Jag tänker skicka en bibel med hänvisningar till Maldivernas president för att trösta honom, och kanske en till presidenten i Bangladesh.”

Många runt bordet blev alldeles tysta av den salvan, för ett bibelord kunde man inte nonchalera. Edward fick ingripa:

”Det tycker jag inte att du skall göra. Maldiverna är världens plattaste land. Den högsta punkten ligger bara 2,3 meter över havsytan. Under det senaste århundradet beräknas havsnivån ha stigit med 20 centimeter.

Maldiverna är ett muslimskt land med importförbud för kristen litteratur. Det ligger på plats 14 att förfölja kristna. Om presidenten får för sig att kristna stater låter bli klimatrestriktioner för att det står så i Bibeln, så kan det leda till diplomatiska förvecklingar.”

Jag blev tyst, så Philip Adams fortsatte: ”Hett har det blivit också! Tänk på bränderna i Kalifornien! Det händer något med klimatet.”

Det kunde jag inte hålla med om:

”Bränderna i Kalifornien beror på felaktigt skogsbruk, det har presidenten själv sagt. Skall vi med federala medel betala för att skogsägarna inte tagit bort torra löv och avbrutna kvistar? Dra inte för stora växlar på sådant slarv.”

”Australien har jättelika bränder i sitt torra landskap!”

”De flesta bränderna är anlagda! Folk lägger upp vedtravar! Skall vi bry oss om något på andra sidan jordklotet? America first!”

”Regnskogen brinner i Amazonas!”

”Brasilien är vår bundsförvant. President Bolsonaro värnar om sitt land. I stället för urskog och analfabetism vill han röja upp och utveckla köttproduktionen!”

”Skogarna i Sibirien brinner också! Medelhavsområdet ...”

”Presidenten kritiserar inte Putin”, avbröt jag. ”Då gör jag det inte heller. Skyll inte på oss! Kom inte med spekulationer om global uppvärmning!”

”Det är inte spekulationer, det är fysik. Jorden är som en villaträdgård. Läger man på glas, så får man ett växthus. Där blir det varmt. Jordens glas är koldioxid. Det lägger vi på allesammans när vi bränner olja för att köra bil och åka flygplan.”

”Skall vi avstå från att resa snabbt och bekvämt bara för dina resonemang om villaträdgårdar?”

”Men jorden blir bara varmare och varmare! Om hundra år ...”

”För 50 miljoner år sedan var det 15 grader varmare”, invände jag. ”Andra tider har det varit kallare, rejält kallare. Några gånger har jorden varit som en snöboll. Klimatet går upp och ner. Det är Guds vilja. Vi får finna oss i den.”

Isabel lade sig i: ”Jag struntar i vad som händer om 50 miljoner år. Jag tänker på Joseph och Eve. De skall också få barn. Jag vill att våra barnbarn skall få drägliga temperaturer.”

Jag gav henne en isande blick och fortsatte: ”Tur att det inte blir en ny istid! Hade vi människor inte gjort det varmare, så skulle vi få kilometertjock is i hela New York State. Så var det under den sista istiden. Är det så ni vill ha det?”

”Istiden skulle ha kommit om 10 000 år, men klimatet är dåligt *nu* och blir sämre om 100 år”, invände Philip.

”Vi måste tänka på oss själva. Nu är nu. Tänk på de arbetslösa inom kolindustrin! Vill du förstöra hela USA:s, ja, hela världens, ekonomi bara på grund av obekräftade gissningar från grälände vetenskapsmän?” sa jag.

”Om jorden blir varmare, så breder öknarna ut sig, 2050 kommer en flyktingkris, hundra gånger värre än efter kriget i Syrien”, invände Philip.

”Vi hjälper flyktingarna på plats! Då slipper vi få hit sådana som har misslyckats.”

Nu gjorde Isabel något mycket fult. Hon tyckte att jag var en struts som stack huvudet i sanden. Hon skulle härma strutsen, så hon slöt ögonen, höll händerna för öronen och stack ner huvudet i tallriken.

”Du fick sås i håret!” utbrast hennes bordskavaljer Frank.

Edward tryckte diskret på en knapp i golvet, en servitris i svart-vitt kom in och Edward viskade i hennes öra. Efter några avledande repliker kom servitrisen tillbaka med en våt handduk och torkade bort såsen. Edward sade något om människans litenhet. Det var dags för mig att bli högtidlig:

”Ni glömmer någonting. Gud bestämmer vädret. Har ni inte bätt till Gud om bättre väder? Isabels mormor brukade sjunga en svensk psalm *Den blomstertid nu kommer*.” Jag började nynna:

”Välsigna årets gröda
Och vattna du vårt land.
Giv alla människor föda,
Välsigna sjö och strand.”

Sv ps 1986 199:5

”Låt oss be för kommande generationer”, avslutade jag.

”Jo, visst vill jag be”, sa Philip och knäppte händerna.

”Ni talar om tidsperspektiv”, sa jag. ”Ni har glömt något mycket viktigt: Jesu snara ankomst! Tänk om han kommer om 5, 10 år!

Får jag komma med ett personligt vittnesbörd? Vad jag har längtat efter Jesu återkomst! Jag kände mig ensam som barn. Jesus var min bror. Han var borta men skulle komma tillbaka.” Jag klingade i ett glas för att få tystnad, knäppte händerna och sjöng:

”Och som du för du komma skall,
o Jesus, hit tillbaka.
Jag här vill akta på mitt kall,
jag bedja vill och vaka.
Jag vet ej stund, jag vet ej dag,
men dagligt dig förbidar jag.”

Sv ps 1986 159:5

Innan sorlet kom igång hann jag säga: ”Vad spelar era skräckscenarier för 2100 för roll? Jesus har kommit då! Jordan har redan gått under! Alla är dömda! Förhoppningsvis träffas vi i himlen allesammans! Har ni läst Uppenbarelseboken? Den skildrar mycket hemskare saker än det ni har hittat på. Nej, låt inte demokraternas skräckskildringar hejda oss! Vi skall använda vår fina olja så länge vi kan. Reglera inte mer än nödvändigt! Om Isabel och jag kommer på grön kvist, så skall vi åka jorden runt och beskåda Guds härliga skapelse. Ni är väl kristna här i rummet? Tror ni inte att Gud vill Amerika väl?”

Isabel höll sig för munnen och spärrade upp ögonen. Philip Adams knöt nävarna och såg ut att tänka ut något dräpande. Liz och Carola såg uttråkade ut av sången och hade inte hängt med. Frank verkade hålla med mig och skulle just säga något.

Religion, politik och ekonomi låg i potten. Det var säkra ämnen för gräl, särskilt som världens fina viner började göra verkan. Edward ville komma in på lugnare vatten. När äldre kvinnor träffas är favoritämnet *sjukdomar*, och Edward kom med en fråga om hur grannarna mådde. Ingen nappade direkt, men samtalet gick över till *Covid*, den aktuellaste sjukdomen. Också om denna ville Edward vara försiktig, för farsoten var en partipolitisk fråga.

Carola Baird öppnade: ”Riskerna är överdrivna! Jag känner ingen som har haft sjukdomen, och absolut ingen som har dött i den. Och de som kanske har dött av den, de är för det mesta över 80 år och skulle ha dött ändå. För övrigt är det väl bra med en sjukdom som gallrar bort de gamla. Då slipper vi en massa sjukvård och äldreomsorg. Då får vi lägre skatter och slipper skyhöga sjukförsäkringar.”

Hennes man Frank såg litet generad ut och ville släta över. ”Så krass behöver man inte vara. Men siffrorna är säkert överdrivna. Om någon har haft andra svåra sjukdomar, som de ändå skulle ha dött av, då borde de räknas bort från statistiken. Bara en tiondel av fallen skulle bli kvar!”

”Jag håller med”, sa jag. ”Man redovisar data hur som helst. Jag läste om en man som dog i en bilolycka, och som hade haft covid under sista månaden och tillfrisknat, men ändå bokfördes som coviddöd.”

”Statistik är svårt”, sade Edward för att lugna ner stämningen. ”Jag har arbetat med dödsorsaker. Siffrorna är inte säkra. Dödsbeviset är en blankett som läkaren fyller i när alla hans åtgärder har misslyckats. De flesta läkarna tycker att det är den minst viktiga blanketten av alla. Jag kan berätta om mina erfarenheter från Bureau of the Census, Statistics Canada, Statistics Sweden och Swiss Federal Statistical Office.” Men ingen av gästerna var intresserad av de mysiga gardiner som motiverade och satte fart på det tråkiga arbetet med dödsorsaker i Schweiz, eller av att dödsorsaksregistrerarna i Toronto styrdes med järnhand av en omfångsrik mörkhyad kvinna. I stället gick striden vidare.

Carola hade druckit litet för mycket av årgångsvinerna, så hon gav sig inte: ”Det är inte bara de gamla som vi blir av med. Pandemin slår hårdast bland latinos och nyinvandrade, och invandringen vill vi ju stoppa. Jag tycker att Covid är lika effektivt som muren mot Mexiko, och dessutom är sjukdomen alldeles gratis!”

Edward såg störd ut men sade ingenting.

Däremot ville Liz Adams berätta om sina personliga erfarenheter:

”Jag har haft covid! Jag låg på sjukhus en vecka, och det var alldeles *hemskt*. För en tid sedan hade jag hjärtproblem. Då var det bra. Jag fick ligga på våning 11 med en härlig utsikt över en sjö med ett slott på andra sidan. Medpatienterna kom från bra bostadsområden, och de var så trevliga. Men så fick jag Covid på något sätt. Då blev det förflyttning. Jag kom ner till bottenvåningen med utsikt över en parkeringsplats. Och vilka patienter som låg där! De hostade och förde oväsen. Jag klagade hos personalen men fick ingen rättelse, fast de väckte den värste bullraren för att ge honom en insomningstablett.

Inte fick vi komma ut heller. Vi fick lämna rummet enbart för att gå på toa. Men när en medpatient ville se sig om och gå ut i korridoren, hejdade de honom. *Kitsligt!* Och maten sen! Det var bara en rätt att välja på, och den smakade *förfärligt!* Jag hörde, att innan jag kom till min plats i salen, så hade där legat en patient som dog. *Osmakligt!* En dag rullade de in en säng med en patient som låg blickstill. Han såg ut som en som dött i en TV-serie för att man skall gråta en skvätt, men mannen i sängen var inte så blek. Han var inte död heller, för när jag var på toa och kammade mig, så kom han in och satte sig på VC-stolen.

Personalen var det också fel på. Det var fel på hela sjukhuset. När jag tänker efter, så är det fel på hela USA.”

Här harklade sig Edward för att visa var gränsen för dumheten gick. Philip Adams hade hört sin hustrus gnäll så många gånger så att han också ville växla ämne till något mera neutralt: Vaccination. ”Jag hoppas på att presidenten får fram ett vaccin snart. Före valet har han lovat.”

”Om det blir brist på vaccin, hur tycker ni man skall prioritera?” frågade Edward.

Philip svarade först: ”Jag tycker att man skall tänka på hela det amerikanska samhället och vaccinera de största smittspridarna först. Det kan väl inte vara så svårt. Ta unga människor, 15 – 30 år, hämta in deras resvanor från mobiler, undersök om de är ute på kvällarna, titta på bensinräkningar. Det klarar man väl, eller hur Jerry? Det är väl din specialitet?”

”Jo visst är jag det”, sa jag. ”Det skulle nog gå. Men ...”

Här bröt sig Frank in: ”Det är väl orättvist att de som smittar värst skall få bäst skydd! Vi skall skydda våra kära gamla. Men vi skall vara kloka också. Det gäller att maximera antalet vunna levnadsår. Att rädda livet på en 95-åring ger inte så många år till för honom. Jag tycker man skall vaccinera far- och morföräldrar, för de gör nytta. Börja med de yngsta!”

”Tala om orättvisa!” svarade jag. ”Skall man inte få leva om man inte har barnbarn? Nej, jag tycker vi skall vara ännu klokare. Om det här landet skall fungera, så måste chefer och andra viktiga personer vara friska. Det bästa måttet på viktighet är *pengar*. Vid brist på vaccin borde man auktionera ut doserna, så skyddar vi de viktigaste samhällsfunktionerna. Det räddar ekonomin. Det blir en självreglerande prioritering. America First!”

”Men käre Jerry!” utbrast min Isabel. ”Du och jag har inte råd att gå på auktion för doser. Skall inte Pappa och Mamma få vaccin? Vem skall då passa våra barn? Så länge de kan det, så skall de få leva. Och litet till! Jag tycker om Pappa och Mamma. Och ni vill bara bli av med dem.” Hon började snyfta.

”Jerry menar säkert inte så illa. Det finns alltid undantag från reglerna”, sa Edward för att lugna ner stämningen.

Frank gav sig inte: ”Marknadsföringspropagandan av vaccin är absurd. Det finns någon slags kartellbildning för att dra in så mycket pengar som möjligt och att sälja vaccin till så högt pris som möjligt.

Överdrifterna och saltandet på priserna är tydliga, men ingen vet säkert, Några tar nog vaccinet när det kommer att erbjudas utan kostnad för den enskilde, för det är finansierat

skattevägen. Läkemedelsindustrin sätter press på de folkvalda. Det här är priskontroll genom trustbildning i tillverkarledet. Det påminner om 1995. Då sålde Microsoft in det odugliga operativsystemet Windows 95 istället för Windows NT som de presenterat två år tidigare. Microsoft ville ha volym på försäljningen för att kunna ägna sig åt prisdumpning och få bort all konkurrens.

Folk kommer att inse att det är likadant nu. De kommer inte att gå till vaccinnottagningarna. De kommer att rösta med fötterna.

Våra folkvalda makthavare framstår som vårdslösa och oaktsamma i hanteringen av våra skattepengar när de öser ut enorma belopp för att vaccinera totalbefolkningen på detta sätt. Samtidigt kan man förstå att de inte ser några möjligheter att komma ur fällan och återfå kontrollen.

Jag har läst europeisk historia. Läkemedelsindustrin är som Hansans välde under medeltiden. Den handelskartellen hade till och med egen militärmakt att värna sina intressen.

Själv skall jag vaccinera mig när jag får erbjudandet. För mig enskilt framstår det som bästa alternativet under dessa omständigheter.”

Samtalet bröts av att efterrätten kom in: en kopp te, något sött att dricka i ett litet glas och en enkel chokladbiskvi, stor med mandelbotten, däröver grön marsipan och överst ett blänkande chokladhölje, som svällde som ett klot.

Efterrätten hos Sullivans, som gillade 100-årigt porslin. Jag fick inte kalla den *negermage*. Finns ingen yttrandefrihet? Foto: Författaren.

”Den där kakan känner jag igen! Vad god den är!” sa jag. ”Den fanns på Liberty Universitys studentkafé, där Isabel och jag träffades. Jag kallade sådana för *negermagar*. Det får jag inte säga längre. Då anmärker folk. Får man inte tala som man vill? Finns det inte yttrandefrihet i det här landet? Varför måste jag alltid vara politiskt korrekt?”

Edward rynkade pannan, men Isabel hann före:

”Men KÄRE JERRY! Varför säger du så? Vill du såra folk? Alldeles i onödan! Du som är en kristen! Varför hetsar du upp i stället för att lugna?” Hon andades häftigt.

Jag blev alldeles stel. Jag tog med Isabel på vår första bjudning i Washington, till min chef till råga på allt. Och hon säger emot mig inför honom och alla andra! Det här var tredje gången. Vad skall han tro? Att vi bråkar? Att jag är en mes? Jag vill ha en lojal fru. Jag skall ta upp detta med Isabel när vi kommit till hotellet.

Då avbröt Carola. Hon hade druckit för mycket och blev aggressiv: ”Pandemin finns inte. Den är bara ett påhitt av demokraterna. Kinasjukan är inte farlig, inte värre än en säsongsinfluensa. Folk dör av så mycket annat.”

Edward hade fått nog. ”Det har varit en intressant kväll”, sammanfattade han. ”Men tiden är slut. Jag följer er ut.”

Så föste han ut paren Adams och Bairds. Jag skakade hand med Philip, tackade honom för de intressanta synpunkterna, bad om en webbadress för att läsa mer om klimatet och gav honom mitt visitkort med Lynchburg-adressen. Liz Adams var översvallande glad. ”Tack så hemskt mycket för den här kvällen. Det är sådant som behövs för att kvarteret skall blomma. Här kan man verkligen säga vad man tycker och tänker. Det är skönt att slippa väga sina ord på guldvåg. Pojken Jerry var trevlig han med. Vad jobbar han med? Det är inte så ofta som Frank och jag har så här roligt. Och tack för den goda maten!”

Edward gjorde vad han kunde för att bryta ordflödet, och när detta äntligen sinade, så satte han Isabel och Violet i en soffa i salongen, försedda med lämpliga drycker och sade: ”Nu måste Jerry och jag prata jobb.”

2.6.2 Ett ovanligt böneämne

Först tog Edward med mig till huskapellet. Där ställde han sig i talarstolen och började be:

”Tack gode Gud, för att vi får samlas i Ditt namn. Tack för att det finns en kristen gemenskap så nära maktens centrum. Vi troende skall stödja och hjälpa varandra under hetsiga dagar. Vi tackar Dig för att vi får arbeta för att Amerika skall förbli ett kristet land, präglad av kristen moral. Låt oss få ett intressant möte.”

”Amen”, sade vi båda.

”Jag ber alltid för jobbet och för president Trump. Men i dag har jag ett speciellt böneämne”, fortsatte Edward. Låt oss båda falla på knä.” När vi gjort det, sänkte han tonen:

”I dag ber vi för Donald Trumps själ. Vi ber att han inte skall bli ansatt av Djävulen. Vi ber att han inte skall frestas att bryta mot kristna sedvänjor och lagar. Vi ber att han skall stå emot Djävulens angrepp och inte skada vårt kära Amerika. Vik hädan, Satan! Amen.”

Storögd svarade jag ”Amen”. Vi reste oss upp. Edward tog med mig till sitt arbetsrum och vi satte oss ner i besöksgruppen.

2.6.3 Arbetsvillkor

Edward slappnade av. ”Min käre Jerry! Först måste jag be om ursäkt för denna förfärliga kväll. Så insnöade folk har blivit!

Jag bjöd dig och Isabel för att jag har viktiga saker att säga dig. När man jobbar i Vita Huset får man knappt träffas privat. Det skulle tolkas som sammansvärjning. Därför maskerade jag kvällen som en granträff i ett område för välbeställt folk. Min anvisning om mobiltelefonerna tog bort det enklaste sättet att spåra dig hit.

Jag drog in dig i sörjan. Jag skall visa hur man kan leva i denna förvirrande omgivning. Du har inte genomlidit denna kväll förgäves.”

Ännu en suck, och han blev mera konkret. "Innan jag förklarar vårt ovanliga böneämne, måste jag ge dig litet bakgrundsinformation. Jag skall berätta om arbetsförhållandena i Trumps Vita Hus.

Du vet redan att presidenten har ett förfärligt humör. Han är spydig och elak. Det är han mot alla, så ta det inte personligt. Han kan inte så mycket.

Däremot måste jag säga: Lita aldrig på någon! Anförtro dig aldrig åt någon! Har du varit med om något besvärligt, så knip käft. Måste du berätta, så gå till någon som bor minst 100 mil bort, som du har känt i minst 10 år och har professionell tystnadsplikt som läkare, psykolog eller präst, och som inte för journal på dator.

Träffar du på en skandal, så håll tyst. Enda undantaget är: Om du själv behöver upplysningar, så måste du ge någonting. Informationen har sitt pris, men se till att köpa billigt och sälja dyrt.

Att kritisera presidenten är farligt, även när det gäller uppenbara fel. Att gnälla över orättvis behandling är en dumhet, som kommer att utnyttjas.

Tänk på säkerheten. Mobilsamtal kan alltid avlyssnas. En avstängd mobil kan sättas igång av konstiga appar. Dina rörelser följs av operatörerna. Räkna med att spionerna i Vita Huset ständigt vet var du är. Att ta ur batteriet på telefonen gör det svårare för dem, men de kan ha installerat sändare i dina kläder eller din bil. Var försiktig!"

2.6.4 Våldsamt kritik

Efter denna försiktiga inledning började Edward berätta snabbt och engagerat, medan han blev alltmer upprörd:

"Har du tänkt på vad som hände under månadsskiftet? Du såg demonstrationerna. De var i huvudsak lugna. Ändamålet var berättigat. Floyds död var en skandal. Grovt polisvåld mot svarta är oförsvarligt. Men Trumps reaktioner är alltid desamma: Våld *mot* svarta är OK, demonstrationer *för* svarta urartar alltid, och '*When the looting begins, the shooting begins*'. Alla sådana demonstrationer skall kvävas i sin linda. Han tycker det är kul att använda polisvåld. Det blir bra TV. Han känner sig stark och initiativrik, en president för lag och ordning.

Kom ihåg: För ett par veckor sedan, här i Washington, slog han ner fredliga demonstrationer, skyddade av första tillägget i konstitutionen. Motiv: Ett fototillfälle med bibeln i handen, din bibel! Är ett kort av din bibel värd ett angrepp på fredliga och lagliga medborgare? Han använde hästar, tårgas, pepparspray, knallskott och gummikulor! Vad tycker du?" Edward väntade inte på svar utan fortsatte:

"Vet du varför han ville gå dit?"

"Han ville väl verka tuff?" försökte jag,

"Egentligen var det inte han som ville, det var Ivankas idé. Men han skulle vara stor, stor som Churchill, som inspekterade den bombade katedralen i Coventry. Fel på alla vis: att jämföra en lättsläckt brand i toan till ett församlingshems barnrum med en totalt bombad medeltida katedral, att jämföra Europas store ledare mot nazisterna med den bortskämda och inkompetente Trump – detta är hårresande. Skulle Trump gå ut som en ledare, så borde han ha något att säga. Men han bara stod som ett fån med din bibel i handen.

"Motsäger du inte dig själv nu?" frågade jag. "Du varnade mig för att kritisera Trump. Så gör du det själv!"

"Ibland måste man ta risker. Jag har anställt dig, du verkar hederlig och borde vara tacksam mot mig. Det finns gränser för vad jag står ut med."

Edward suckade och återvände till ämnet:

”Dessutom är Trump feg. Han flydde ner i bunkern under Vita Huset med sin familj. För övrigt var det en dumhet, för om pöbeln kommer in i huset och ner i bunkern, så finns det ingenstans att fly. Han vågade inte hålla ett lugnande tal till demonstranterna. I stället bygger han staket runt Vita Huset, som det amerikanska folket äger och inbjuder den som skall bo där. Detta *Folkets Vita Hus* betraktar Trump som sin personliga egendom, för att inte säga sitt privata fort, och varje antydning att han kan behöva flytta därifrån tar han som en förläppning. Trump har blivit som en misstänksam diktator, lika rädd för sina fiender som Stalin var.

Barrikader som byggdes efter demonstrationerna i maj 2020. Vy över South Lawn juli 2020. Foto: Andrew Beaujon.

Har du hört hur hans mottagningar låter: Industrimagnaterna tävlar om att säga 'Tack för ditt stora ledarskap!' Kräver han personkult? Skall vi dyrka honom som gud? Det har härskare i det klassiska Egypten, Romarriket och Kina fordrat. Vill Trump ha det så, för att han tycker att det är skönt? För *mycket och aldrig nog*, som hans brorsdotter psykologen Mary L. Trump beskrev saken. Vill han det så, för att hans pappa var dum mot honom när han var liten? Strunt i orsaken. Inför våra ögon, i ett land med tvåhundraåriga demokratiska traditioner, har vi sett kejsarvansinne födas.

Känner du till Mount Rushmore? Ur det berget, en gång en helig plats för urbefolkningen, har man huggit ut fyra amerikanska presidenter i kolossalformat. Trump har frågat om det går att hugga in ett nytt huvud där. Han tror att han är en av Amerikas största presidenter. Så här skulle det se ut:

Mount Rushmore. Från vänster: George Washington, Thomas Jefferson, Theodore Roosevelt and Abraham Lincoln. Trump vill också hamna där. Bild: Wikipedia, Thomas Wolf, www.foto-tw.de

Det har gått utför med USA. För ett år sedan hade folk det bra ekonomiskt. Jag var rädd att Trump skulle bli återvald på ett hederligt sätt. Nu har ekonomin backat. Jag är rädd att han skall bli återvald på ett ohederligt sätt. Trump använder alla knep han har. Folk skall tro att valet är riggat. Ingen vet hur långt den mannen kan gå. USA kan få en diktator på livstid. Det kan bli inbördeskrig!”

2.6.5 Samarbete med djävulen

Edward fortsatte i lugnare ton: ”Vi vet att Trump vill vinna valet med alla medel. Förra gången tog han hjälp av Putin. Nu vill Putin inte vara med längre. Han får ju ändå vad han begär av Trump. Dessutom skulle *main stream media* ha upptäckt sådan inblandning direkt, och effekten hade blivit mindre. Nu söker Trump en ny mäktig bundsförvant. Han har valt Djävulen.

Detta är inte gissningar. Presidenten har tagit konstiga kontakter. Han har ringt telefonnummer som inte går till något land här på jorden. Han ville bara tala med högste chefen, som han betecknade med *M*. Jag utgick ifrån han ville ha tag i en statschef, och att samtalet därför måste dokumenteras, så jag ordnade med det. Trump ringde direkt till Helvetet.

”Varför då?” undrade jag.

”Vet du inte det?” frågade Edward. ”Det började med att Trump ville så tvivel om valet genom att låta avlidna personer få rösta. Jag skulle skaffa fram ett antal avlidna republikaner. Sedan skulle jag hitta metoder att få dem att rösta via ombud.

Jag gjorde en genomgång av kontroller i några delstater som skulle hindra att röster kom från döda. Trump gäspade och sade bara: ’Lös det!’ Sedan blev det fel. Han tyckte att de döda skulle rösta personligen. ’De kan väl få permission från Helvetet! Jag kan prata med Djävulen!’

Med det missförståndet startade alltsammans. Jag vet inte hur långt det har gått. Men Djävulen räknas som statschef, och Trump kan kontakta vilken statschef som helst, så länge han inte förklarar krig. Nu kan vad som helst hända.

Jag har också berättelser från Freddie Tag, vaktmästarn. Han tycker att det spökar. Han hade sett en svart gestalt springa ut från Trumps rum när presidenten hade somnat.

Spökar det i Vita Huset?

Någon nynnade tyst innan presidenten somnade. Freddie uppfattade inte orden, men blev skrämmd. Jag ville veta, så jag beställde en bra ljudinspelare av spiontyp åt Freddie att använda till nästa gång.

En kväll när Trump hade tyckt ovanligt mycket synd om sig själv, hördes någon viska: "God natt, Don lille!" Sedan hördes Brahms Vaggsång med en alldeles ny text. Första halvan lät:

Goder afton, god natt!
Av en djävul besatt,
Fastän världen är stygg,
Skall Don somna så trygg.

Andra halvan varierade från kväll till kväll. En kväll när Trump varit ovanligt uppblåst kunde det låta:

Innan tiden blir sen
Skall du huggas i sten.
Berget Rushmores stora gäng
Går från fyra till fem.

Morgonen frågade Trump om möjligheterna att hugga ut en femte bild på Mount Rushmore.

En kväll innan han skulle hålla ett stort tal om att coronaviruset skulle försvinna inom kort, så kunde Trump höra:

I en världs pandemi
Går jag säker och fri,
Inte får jag nå'n smitta
När jag grabbar en f****.

Det var nödrim, stökig rytm och oanständig text, men vaggsången lät bra ändå.

Freddies vittnesmål och inspelningarna berättar om att en mystisk mörk figur behandlar presidenten som det lilla barn han är och underblåser hans värsta sidor. Vem kan det vara?"

Edward Sullivan blev plötsligt helt lugn och allvarlig. "Detta överträffar allt vad jag tidigare har upplevt. Trump hypnotiseras regelbundet av en djävul innan han somnar. Det lyckas. Efteråt gör han som djävulen vill."

2.6.6 Omdömen och råd

Edwards röst blev mer saklig:

"Vad har vi att vänta? Biden leder med tvåsiffriga procenttal enligt flera opinionsundersökningar. Mycket kan hända med nästan fyra månader kvar till valet. Själv tror jag att Biden vinner, om valet går hederligt till. Men Trump är inte hederlig. Han tar till alla medel han har. Nu ber han om djävulens hjälp.

Vi som tjänar hans administration har två framtidsutsikter: Antingen är allt slut om fyra månader, eller får vi tjäna en fuskregim som blir värre och värre ju längre tiden går. Kanske blir det en ren diktatur. Samtidigt vet vi vad det kostar att hoppa av. Valet är svårt."

Han såg mig djupt in i ögonen:

"Jag valde dig, för att du var

- Bra på jobbet
- Lojal
- Evangelisk kristen
- Republikan på högerkanten

Alla dessa egenskaper har du visat att du har. När djävulen är inblandad behövs din kristna tro mer än jag hade föreställt mig.

I vanliga fall hade jag frågat dig, som jag frågar andra chefsämnen: Hur var dina relationer till dina föräldrar? Jag hade hoppats på svaret: Jag hade bra relationer med båda två, men jag var litet mera fäst vid Pappa.

Vi har på olika vägar fått reda på att din Pappa slog dig. Någonstans är du arg på honom. Jag accepterar det. Du skall inte bli chef med personalansvar, i alla fall inte direkt. Frågan är hur din barndom kommer att påverka ditt arbete. Kan du visa medkänsla med de svaga, om du blev så illa behandlad när du själv var liten och svag? Eller vill du ge igen?

En ljuspunkt är Isabel. Det var trevligt att höra henne på middagen! Hon är litet rädd för dig, men hon verkar vara en bra motvikt, när du trampar i klaveret. Hon sade kloka ord om klimatet, att pengar inte skall styra allt och att man inte skall använda N-ord.

Att du är kristen är bra, men varför så fundamentalistisk? Har du tänkt igenom vetenskapens roll i tänkande och samhällsliv?

Jag vet att ditt nya jobb medför kontakter med djävulen. Redan i morgon bitti kommer du att bli informerad i detalj. Tänk efter i natt hur du ställer dig till detta! Jag måste varna dig.”

”Jag tar de jobb jag får för att tjäna min president och mitt land! Min sak är att lyda order!”

Edward ignorerade min anmärkning. ”Nu har du jobbet. Jag har ett råd, som jag fick av en djävulsutdrivare i vår församling: Ha alltid en bibel på dig! Blir det för hemskt, så kan du höja den och säga: ’Vik hädan Satan, i Herren Jesu namn!’ Det kan hjälpa. I nödfall kan du använda det lilla guldkorset du har om halsen, och uttala samma ord. Ett krucifix är effektivare, men små kors ger ändå en viss lindring.”

Så skärpte han både blicken och rösten ytterligare: ”Jag har hittat dig, lyft dig från vischan till maktens centrum och hjälpt dig. Du har all anledning att vara lojal mot mig. Det du nu har fått höra är under tystnadsplikt. Om man säger så i Washington, håller lyssnaren tyst i två dar. Om någon lovar dyrt och heligt att aldrig yppa något, så tiger han i en vecka, men inte mer. Det är bäst att du gör så, för du är nyanställd och utan vänner, och jag kan spelet. Tänk dig för!”

Med dessa ord fick jag en klapp på axeln. Vi gick in till damerna. Snart var Isabel och jag ute i sommarnatten. Jag hade så mycket att tänka på att jag glömde att förebrå Isabel för hennes opposition.

3 En dunkel uppgift

3.1 Uppgiften specificeras

Morgonen efteråt innehöll min säkra mailbox en uppmaning att kvittera ut en instruktion. Jag gjorde så, öppnade kuvertet och fann följande:

Gör ett register över minst 15 000 republikaner, lojala mot Trump, nyligen avlidna men inte kremerade, och som någon gång har misstänkts för ett allvarligt brott. Senaste bostadsort, valdistrikt, dödsdatum, senaste inkomst och förmögenhet, samt uppgift om dödsboet är skiftat, skall anges för var och en av de döda. Registret skall uppdateras varje vecka fram till valet. Efter uppdatering kommer vissa poster i retur. Dessa poster skall tas bort inför nästa uppdatering.

Jämfört med den vaga uppgiften jag fick i början hade några nya urvalskriterier framkommit. Det första var *lojal mot Trump*. Hur mäter man det? Skall man gå in på Twitter och Facebook för att kolla deras uttalanden? Det verkar svårt och får vänta. Det andra: *någon gång misstänkts för ett allvarligt brott* var mera rakt på sak. Detta innebär inte, att uppgiften blir lätt att få tag på. Brottsmisstanke finns från början bara i polisens register, där färska uppgifter bevakas noga. Har misstankarna gått till friande dom, raderas uppgifterna för det mesta efter tre år. Även fällande domar raderas efter hand. Den som är påstridig kan nog få titta på gamla backuper eller gå igenom skrotade magnetiska media som blivit överskrivna några gånger. Säkert vill en del poliser spara busets bravader längre tid än tillåtet. Domstolarna brukar ge äldre datorer till skolor utan att rensa hårddiskarna ordentligt. Är man energisk, så kan man få tag på en hel del.

Bortsett från frågan om dödsboet var övriga variabler rutinmässiga.

Detta var en uppgift som passade mig precis, så jag ville kasta mig över den så fort som möjligt. Ändå dök frågor upp direkt: *Varför? Till vilket ändamål?*

3.2 Raka frågor

Jag ville veta mitt registers syfte, åtminstone i stora drag. Jag försökte få tag på Edward, men han var borta. Jag fick tag i biträdande projektledaren, Timothy Forster. Han var stressad:

"Du frågar för mycket. Tänker du göra det eller inte? Du får 30 minuter att bestämma Dig. En äldre kollega kom med detaljer om röstningslagar och datalängder. Presidenten ville inte höra. Kollegan fick sparken. Skall det gå så med Dig?"

"Jag prioriterar alltid min lojalitet mot presidenten och min kristna tro", svarade jag. "Jag är övertygad att presidenten under den snart avslutade första mandatperioden har gjort mer för våra kristna värden än de flesta andra presidenter har gjort under hela sina båda mandatperioder. Mina frågor får inte skymma min trohet till President Donald J. Trump. Jag gör gärna jobbet, men vill ha litet mer klarhet."

"Är du rädd för att göra något olagligt?" frågade Timothy Forster.

"Nej, den frågan får juristerna ta hand om. Vad som är lagligt eller inte kan man aldrig veta i förväg. Det finns ingen skarp gräns. Alla tycker olika om var den gränsen går. Jag litar på mina chefer."

"Är du rädd att presidenten sårar din kristna tro?"

"Nej, jag ber till Gud varje kväll om att så inte skall ske. Jag är övertygad om att presidenten har sina skäl, och jag är beredd att leta efter förklaringar av sådant som verkar konstigt ur kristen synvinkel."

Därmed skickades jag bort utan att ha fått svar på en enda fråga.

3.3 CIA-granskning

Direkt efter detta samtal omgavs jag av män i svarta kostymer, nollställda ansikten och en hörsnäck i ena örat. Jag fick högar av papper med frågor, allt ifrån förskoleåldern till nutid. Det gällde kontakter och resor, vänner och fiender, ekonomi och kvinnor – och hur var det med intima kontakter med män? Jag förstod att min familj samtidigt blev utsatt för något liknande. Hela familjen skulle hänga med när polisen hängde ut våra liv. Tydligt skulle jag medverka i något mycket känsligt.

3.4 Projektet *Hjälp underifrån*

Två dagar gick, fyllda av väntan och ovisshet. På morgonen onsdagen den 17 juni var saken klar. Jag var clearad för att delta i projektet *Hjälp underifrån*. Hur man så hastigt kunde bedöma mig som pålitlig övergick mitt förstånd. Projektet hade tydligen mycket ont om tid.

Hur som helst, jag blev inkallad till en kort information av Timothy Forster. Han gav följande upplysningar:

- Jag var temporärt clearad för projektet.
- *Hjälp underifrån* betyder hjälp från Helvetet.
- Döda skall rösta för att sänka förtroendet för valresultatet.
- Presidenten vill att riktiga döda på permission från helvetet skall till valurnorna.
- Detta *kan* bero på missförstånd.
- Trump har haft kontakter på högsta nivå för att ordna saken.
- Före projektledaren Edward Sullivan är borta.
- Ny projektledare är Timothy Forster.
- Projektets ekonomi är föremål för förhandlingar.
- I projektet skall vi se *framåt*: Ledningen accepterar inte att projektmedlemmar möter Onämnbare Personer.
- Gör aldrig affärer med sådana!
- Lyssna aldrig till gnäll!
- Jobba hårt!

Efter informationen såg jag Edward plocka undan sina familjebilder från skrivbordet. Han pekade på en liten lapp på bordet med adress till ett kafé i en fattig del av staden, en tidpunkt, och frågan *Vill du köpa mitt hus?*

Jag kladdade dit ett JA när folk tittade bort, och Edward vände sig om och sopade ner lappen i sin ficka. Han gick utan att vi tog varandra i hand eller ens gjorde en pandemisk armbågsstöt. De andra i rummet ryckte på axlarna när han försvann.

3.5 Konspiratoriskt möte

Personalen i West Wing hade just gått en kurs i dolda möten. För vilken fiende vi skulle dölja våra träffar? Svaret var uppenbart för mig: *Personalavdelningen*. Så jag gjorde som jag hade lärt mig: Tittade igenom kläderna efter transpondrar och lämnade mobiltelefonen igång på hotellrummet. Jag åkte buss, tog promenader, tittade i skyltfönster, vände mig hastigt om, gick en genväg i en park, tog en taxi som jag betalade kontant och mera buss. Vid den bestämda tiden satte jag mig på kaféet, och strax efteråt kom Edward. Jag bjöd på räksmörgås. Det märktes att Edward hade ont om tid. Trots omständigheterna talade han metodiskt.

”Under min tid hos Trump har jag fått stå ut med mycket. Presidenten är

- En ineffektiv och dålig chef
- En korkad person
- En elak och småsint jävel
- En nepotist
- En genomkorrumperad egoist.

Han

- Hånar och förlöjligar motståndare
- Saknar empati
- Tänker enbart på sig själv och sitt omval
- Allierar sig med onda människor som Putin och Kim Jong-Un
- Har sökt kontakt med djävulen själv.

Därför skall jag hoppa av. Jag har tänkt länge på saken. Nu skall det ske.

Trump gör vad som helst för att få hjälp av djävulen. Han vill ha *riktiga* döda som röstar. Skelett. Högar av benknotor som fått något slags liv. Själur på permission från helvetet. Hur kan man bara komma på något sådant? Önska sig det?”

Det sista hade tagits upp på dragningen i dag morse, så det var inte någon nyhet för mig, men Edward var djupt upprörd:

”Pandemin har tagit ifrån oss mycket. Vi har blivit mer isolerade. Vi har inte fått hälsa på våra gamla. Vi har inte kunnat besöka våra sjuka. Covidpatienter har dött i ensamhet i sjukhuskorridorer, i väntrum, på gatan. Många har kastats i massgravar. Anhöriga har inte fått ta avsked från sina nära och kära.

Mitt i allt detta elände, som Trump bagatelliserar, så hämtar han upp tiotusentals döda av värsta sorten, maximalt onda – för att fuska med ett val som han ändå kommer att förlora! Jag orkar inte tänka på hur det skall gå skurkar efter döden, men håll de fördömda själarna borta från vårt plågade land!”

Litet lugnare fortsatte han:

”Jag kan inte medverka i Trumps affär. Jag lämnar in. Mina alternativ är:

- Konfrontera Trump privat
- Skriva en bok
- Gå i stillhet utan protester.

Trump kommer aldrig att ändra sig, så en konfrontation tjänar ingenting till. Om jag går emot Trump privat eller offentligt, så kommer han ihåg det och ser till att hans anhängare kommer

att ta heder och ära av mig, mobba mina barn i skolan, förtala, hota och kanske våldta min fru, pressa mig ekonomiskt och sätta mig i fängelse.

Detta är inte fantasier. Trumps anhängare kan ta till rena spionmetoder. En tidigare säkerhetsrådgivare till Trump, H.R. McMaster, råkade ut för råkade ut en organisation *Project Veritas*. Den leds från ett stort hus i Georgetown här i närheten som kostar \$ 10 000 i månaden att hyra. Organisationen anlitar en före detta engelsk spion. Kvinnliga agenter under täckmantel dejtar FBI-anställda för att spela in nedsättande omdömen om Mr. Trump. *Project Veritas* använde sedan inspelningarna mot de arma poliserna. Alla medel är tillåtna mot dem som kritiserar presidenten.

Har man någon gång gått emot Trump, så glömmet han det aldrig. Tag t.ex. den demokratiske kongressmannen och medborgarkämpen John Lewis. Trump ville inte ens hedra kistan, än mindre delta i begravningen för den kände politikern. Motivering: *Han kom inte på min installation*. En struntsak – men Trump ger igen och igen och igen.

Många har skrivit böcker. Det ger en slant, men böckerna glöms snabbt och räddar inte en förlorad karriär.

Väljer jag däremot att jag avgå diskret och med en lämplig förevändning, och inte trotsar öppet, så finns chansen att Trump glömmet mig.

Ett gott samvete är inte värt ett svårt personligt lidande. Därför ligger jag lågt. Jag skaffade ett oklanderligt skäl till att hoppa av från *Hjälp underifrån*. Nu försvinner jag. Min familj kommer att försvinna. Du får inte tag på mig. Leta inte. Fråga inte. Jag säger inget mer.”

”Jag kommer att sakna dig”, fick jag ur mig. ”Men är du inte överkänslig? Jag kan hitta försvarslinjer vad gäller Trumps kontakter med djävulen.”

”Det får stå för dig”, avbröt Edward. ”Jag har två saker som rör dig. Det första är en sorts *Lycka till* med arbetet.

På lång sikt må det gå dåligt för Trump, men du kan inte förhindra hans affär med djävulen.

Du är en tränad lögnare vad gäller kreationism, Trumps storverk och när du kallar tre tvivelaktiga politiska mål för centrala kristna värden. Ohederligheten gör dig blind. Blindheten kan bli ditt fall, om du ger dig in på skumma affärer, föreslagna av någon tvivelaktig människa eller rentav en djävul. Jag hoppas att det inte går så. Du har en styrka i dig. Du kan klara dig tämligen oskadd i kontakten med djävlar. Din starka tro borde hitta vapen att försvara dig med. Jag är glad att jag valde dig för detta hemska projekt.”

”Tack för komplimangen”, sade jag pliktskyldigast.

Edward lät lugnare: ”För det andra: Jag har ett hus att sälja. Du är nog intresserad. Du såg det själv under vårt förra möte. Centralt i Washington, ganska stort, inrett med ett riktigt kapell, något som du borde uppskatta. Där kan du i lugn och ro be för Donald J. Trump och för hans odödliga själ. Du får mitt hus till ett skamligt lågt pris. Behåll inredningen tills vidare! Du skaffar advokater som genomför köpet och håller det hemligt så att jag kan försvinna. Efter ett par månader, när jag inte längre är lika het, så flyttar du in.

Vad priset beträffar” – och här nämnde Edward ett belopp – ”så har jag satt det lågt, för jag skall bort så fort. Huspriserna i stan har också gått ner när många lämnar Trumps administration och ingen vet hur valet går. Jag vill att just du skall ha det som hjälp i det svåra jobb som jag har dragit in dig i. Du tar hand om mitt fina kapell så att det inte rivs eller byggs om till en bar. Vi har nyligen synat dig i sömmarna, så vet jag allt om din ekonomi och vilka utgifter du klarar av. Du får ett mycket fint hus i ett väldigt bra område. Under min privata visning, alldeles före den hemska middagen, såg jag att du och Isabel gillade både huset och området.

Trump är för djävlig. Nu är det dags. Vad säger du?”

"Oj, oj, oj!" sade jag. "Att jag och Isabel skulle få ett drömhus i centrala Washington!"

"Nu är det inte *OJ* utan *JA* eller *NEJ* jag vill ha. Du får fem minuter att tänka, men du får inte ringa någon."

"Hur skall jag hålla det hemligt?" frågade jag för att vinna tid.

"Du behöver inte bekymra dig. Underrättelsetjänster köper rutinmässigt säkra hus utan att det blir känt. Vita Husets advokater kan rutinererna. Tyvärr kan du inte flyga som på moln och sjunga ut din lycka, men du klarar dig utan det. Det gäller bara att hålla tyst en månad eller två. Detta är absolut nödvändigt för min säkerhet och din fortsatta karriär. Ja eller nej?"

"Jag tänker fem minuter", sa jag. Tyst sammanfattade jag: Edward hoppar av från sin höga karriärstege rätt ut i luften. Han har skaffat sig själv och familjen skyddade identiteter. Han kanske har fått ett nytt jobb någonstans. Kvar i USA kan han inte vara, men hur långt bort skall han resa? Vill han rentav lämna allting, när han ser i vilket hopplöst läge han och hans parti har hamnat?

Hans krav är: Försäljning inklusive betalning direkt. Affären skall döljas så länge som möjligt. Allt detta för ett mycket fördelaktigt pris för huset. Hjälpen av advokater vid ett sådant köp är viktigt, men dyrt. Kompetensen som behövs är speciell. Å andra sidan anlitar Trump en rad advokater, som president, som republikansk partiledare och som privatperson. Presidenten krävde förut goda referenser, men nu räcker det allt oftare med lyckade testuppdrag. På jobbet har inställningen blivit mer liberal, har Freddie sagt. Tjänstemännen förhandlar sig till privata juristuppdrag nästan gratis. Jag behöver säkert upphandla juristtjänster för projektet *Hjälpen underifrån*, och då kan jag välja någon som har visat framfötterna under min husaffär.

Om jag köper huset, så slipper jag veckopendla. Isabel finner sig säkert. Barnen kommer att anpassa sig. Priset var mycket lågt. Jag klarar ekonomin precis. Min status förbättras. Karriären får en rejäl knuff framåt. Jag vill inte verka för angelägen, *men solklart att jag slår till!*

"Lova att be i mitt kapell för Trumps själ varje kväll!" sa Edward när han såg vart det lutade.

Man prutar inte på en så fin affär med en välvillig fadersgestalt, men jag provade ändå:

"Det hade jag tänkt att göra, men vill du ha in det i kontraktet, så kostar det \$ 10 000."

Edward suckade och sade ja. Kontraktet var i hamn. Vi tog i hand, trots pandemin.

Edward tog upp några papper. Han gav mig ett nummer på ett konto i en bank i Gibraltar, långt från Trumps inflytande, till vilket jag kunde skicka pengar och korta kodade meddelanden. Edward visade hur denna smala kommunikationskanal kunde användas för nödsignaler. Betalningar med ensiffriga belopp utgjorde koden. Edwards sista ord var en order:

"Skriv under papperna! Jag tar dem och försvinner, härifrån och från ditt liv. Du betalar notan och väntar en halvtimme. Sedan tar du dig hem. Du har gått kursen i konspiratoriska möten. Använd alla sätt att dölja din färd. Lycka till!"

Jag gjorde som han sagt. Ute på gatan kom frågorna som jag hade glömt: Vad tycker Isabel egentligen om detta? Får hon jobb i Washington? Hur kan vi få barnvakt, om Isabels föräldrar bor kvar i Lynchburg? Får Joseph och Eve några kompisar? Finns det grannbarn i lämplig ålder? Vem skall sälja mitt gamla hus, när jag är så upptagen?

Till slut kom jag till hotellrummet, dödstrött efter en omvälvande dag. Jag lade mig utan att ringa Isabel och tala om att jag köpt ett svindyrt hus och att familjen måste flytta med till Washington.

3.6 Presidenten informerar

3.6.1 Första gången Trump

Morgonen efter var Edward försvunnen. Ingen talade om honom. Jag frågade inte, för det hade jag lovat Edward.

I den säkra mailen låg en kallelse till ett uppstartsmöte för projektet *Hjälp underifrån*. Mötet skulle ledas av presidenten själv. Bland deltagarna fanns riktiga högdjur, bland dem Jared Kushner, presidentens svärson och Senior Advisor.

Det var mitt första sammanträde lett av Donald Trump. Jag glodde på dagordningen:

Hjälp underifrån

1. Bakgrundsinformation
2. Principiella frågor om djävulskontakter
3. Tjänstens innehåll
4. Förklaring till högerkristna väljare
5. Slagord om samarbetet
6. Statsbesök från Helvetet
7. Djävulens sändebud

Presidenten blev 17 minuter sen. Till slut kom han utan att ursäkta sig. Han muttrade något om Florida, en solskenstat, hem för hans finaste golfanläggning, en stat med pålitlig politisk majoritet för Trump och med en pålitlig guvernör, Ron DeSantis.

”Fauci, den där ’virusexperten’, motsatte sig öppningen av Florida. Nu ökar smittan där. Fauci är skadeglad! Typiskt för *Dr. Gloom and Doom!* Ändå har folk förtroende för honom! 67 % har förtroende för honom vad gäller pandemin, mot 26 % för mig. Är det inte orättvist? Jag är chefen. Jag har anställt honom. Då borde jag ha de 67 procenten för helheten och han kunde få 26 för detaljerna. *Så* borde folk tycka om mig.”

Trump fortsatte om sjukdomen: ”It will go away. Believe me. It will go away. Kinaviruset kommer att försvinna. Kineserna skall få betala. Epidemin kommer att lugna sig. Folk glömmer så fort. Men innan dess – vi amerikaner måste arbeta. Ekonomin tål inte att vi lатар oss. Sitt inte hemma! Var inte rädda! Gör er plikt! Gå till jobbet!

Siffrorna om smittade är överdrivna. Tro inte på skrämselfpropaganda! Folk skulle dött ändå! 90 % av dem som dog hade andra sjukdomar och skulle ändå dött av dem. Demokraterna ljuger!

Ni som är unga: Är ni rädda för litet snuva? Covid är inte värre en säsongsinfluensa. Munskydd då? Gör de någon nytta? Demokrater och andra som är rädda, de får ha de löjliga maskerna. Nej, jag förbjuder dem inte. Nej. Jag skrattar inte åt dem. Men vem kan begära att jag skall ha mask? Passar det sig? När jag träffar presidenter, premiärministrar, diktatorer, kungar, drottningar? Jag vill inte.”

Här fick föredraganden, projektledaren Timothy Forster, in en replik för att återställa ordningen:

”Mr. President! Vi är här, tack vara ditt stora ledarskap, för att ta ett helt nytt grepp, som rör både medborgarnas förtroende för valprocessen och nationens strategi för samarbetspartners. Truman och Churchill förhandlade med den onde Stalin. Nu uppmanar du oss till att förhandla med en ännu ondare makt. Ingen president sedan Abraham Lincoln har tagit ett så djärvt grepp.

Nu behöver vi som jobbar i projektet *Hjälp underifrån* få våra ansträngningar insatta i sitt sammanhang. Vi har med oss en ny medarbetare, Jerry Easter. Det var han som gav dig sin bibel. Res dig upp, Jerry!”

Trump brukar hitta på öknamn, mer eller mindre elaka, till sina underställda, till vänner och fiender. Mitt namn J. Easter drog han ihop till *Yeast*, i översättningen skriver jag *Jäst*.

”Jaså, där är du, Bible-Yeast!” sa Trump. ”Du kan väl ta någon fin bibel och skrämma djävlarerna med!”

Öknamnet *Bibeljästen* hängde kvar under hela min tid i Vita Huset.

3.6.2 Bakgrundsinformation

Så gick presidenten äntligen över till ämnet för mötet: *Behov av hjälp underifrån*.

”Folk har frågat mig”, började presidenten. ”Folk har frågat mig så här: Kommer presidenten att respektera valresultatet? Svaret på den frågan är *ja*, ett obetingat *JA* – under förutsättning att jag vinner valet, förstås. Detta kommer också att hända. Men skulle det bli tveksamheter, så beror det på fusk. Jag möter den sämste motkandidaten i Amerikas historia – Sleepy Joe Biden. Han är inte en ledare för sitt parti. Han är en hjälplös docka för den radikala vänstern. Han kan inte vinna hederligt.

Nu sitter han isolerad i källaren till sitt hus i Delaware. Mask för munnen har han också. Får man väljare på det sättet?

Jag reser. Jag kör rallyn. Massor med folk kommer, skriker, ropar och har kul. Vem ropar på Sleepy Joe?

Dessutom skulle det vara orättvist om han vann. Jag har offrat mycket pengar på att bli USA:s president. Alla amerikanare borde vara tacksamma. Vinner jag inte, så beror det på *fusk*. Allt annat är omöjligt.

Vi kan alla vara överens: Ingen hederlig amerikan behöver tolerera fusk. Det gör jag inte heller. Om det har varit fusk, så måste folk se det. Mannen på gatan skall veta om det.

Er uppgift här i projektet är att visa på fusk. Hittar ni inte något, så måste ni fuska själva. Gör så! Alla hederliga människor måste veta att fusk har förekommit. Vet väljarna redan innan att valet är stulet, så går de inte till valurnorna. Demokraterna förlorar på det. Valet får ingen legitimitet.

Nu undrar ni väl: Vad skall vi hitta på för fusk? Jag har hjälp från många håll. Några arbetar med poströstning. Andra undersöker röstningsmaskinerna. Qanon uppfinner bra historier: satellitöverföring med militär hjälp från Italien, t.ex.

Ni skall hitta på något *hemskt*. Det värsta som finns är att dö, och det fusk som skrämmer mest är att *döda människor har röstat*. Vi skall ordna det! Ordna det tillsammans! Ni har ett hedersuppdrag!

Jag tog upp frågan med Sullivan. Han talade om delstaternas vallagar. Vi skulle kringgå deras kontroller. Det var både tråkigt och krångligt. Jag har större idéer. Förra valet fick jag hjälp av Putin. Nu ställer han inte upp längre. För övrigt är *Fake News Media* på hugget, så det går inte. Men jag vet på råd. Jag fick ett telefonnummer – jag säger inte hur. Det gick till Djävulen själv.

Jag ringde upp och fick god kontakt. Jag lade fram mitt problem. Han lovade att hjälpa mig. Jag har fått löfte om 10 000 döda som skall rösta personligen. De får ledigt från helvetet i en hel vecka. Vem vill inte komma bort därifrån? Det blir säkert rusning i Dödsriket.

Men tänk om fusket inte uppdagas! Då tillkommer 10 000 extra röster. De måste gå till mig! Bible-Yeast måste välja ut döda *republikaner* som har kommit till helvetet.

Det finns massor av problem att lösa innan saken är klar. Men vi klarar det! Vi skall göra Amerika stort igen! Djävligt stort!

Jag har lyckats där dumbommar har misslyckats. Det kommer att bli en skandal utan like. Ingen kommer att tro på valresultatet. För att uppnå någonting, måste Ledaren ingripa.”

En djärv människa begärde ordet:

”Men varför ta till övernaturliga medel? Skulle det inte vara enklare att studera delstaternas vallagar, hitta kryphål undan kontrollerna, och låta de döda rösta genom ombud?”

”Skall jag läsa in 50 lagar? Skall vi peta i juridiska spetsfundigheter? Sådant är för mindre människor än jag. Jag har talat med chefen själv. Mefistofeles ordnar saken. Lösningen är spektakulär!

Alla gillar den inte. Det är kontroversiellt att ta kontakt med djävulen. Därför vill jag höra era åsikter. Ordet är fritt.”

3.6.3 Principiella frågor

Jag var inte lika överraskad som de andra. Edward hade berättat. Jag hade tänkt på saken hela natten. Därför glömde jag min blyghet och lade fram mina tankar:

”Kristendomen är en religion som tar ondskan på allvar. Jesus har dött på korset för världens synder, som är en följd av Djävulens frestelser. Att ta bort djävulen från det kristna budskapet är att göra det ytligt och samtidigt ge en sämre beskrivning av verkligheten. Presidenten gör kristenheten en tjänst genom att bekräfta Djävulens existens.

Frukten för helvetet stärkte i förgångna tider de kristna i deras kamp mot synden. Nu förnekar många s.k. kristna helvetets existens. Vi kan alla se resultatet av detta. Den organiserade brottsligheten härjar fritt utan rädsla för de eviga straffen.

Vi amerikaner kommer inom kort att träffa 10 000 själar som – om än tillfälligt – är räddade från Underjorden. Dessa själar förkunnar för oss att Helvetet finns och att de onda får sina straff. De avlidnas vittnesbörd om de yttersta tingen kan rädda många amerikaner till ett evigt liv.

Joe Biden tillåter aborter, systematiska mord på ofödda foster. En nation som accepterar massmord är moraliskt korrupt och kommer att gå under. Detsamma gäller en nation som regelmässigt accepterar att männen överger det naturliga umgänget med kvinnan och en nation som motverkar uppfyllandet av Bibelns profetia om Palestina.

I dessa frågor krävs kamp. Aposteln Paulus påminner oss om det:

Ty det är inte mot varelser av kött och blod vi har att kämpa utan mot härskarna, mot makterna, mot herrarna över denna mörkrets värld, mot ondskans andekrafter i himlarymderna.

Ef 6:12

I denna kamp mot ondskans andekrafter måste vi använda alla medel. I vanliga fall räcker det med bön för att driva bort djävulen ur oss själva. Många kristna går längre. De tillämpar *djävulsutdrivning*. De räddar systematiskt svaga själar som inte följer sina ledare. De visar på djävulens verk bland sina meningsmotståndare. Det finns medel att driva ut Satan. Vi evangeliska kristna tar fram dem, när så behövs, t.ex. i vårt projektarbete.

Vi får inte vara dumma. Går vi in vi på Mörkrets Furstes egen mark och lurar honom att tjäna vår sak, så är vårt spel berättigat.

Vi har också den humanitära aspekten. Presidenten har lovat att ta bort hemska plågor för 10 000 människor, låt vara för en enda vecka. Vi har inte mycket att bjuda dessa själar:

Långa resor i skakande bussar, sömn på trådslitna lakan i nergångna motell som nätterna igenom störs av motorvägsbrus, långa köer i vallokaler utan stöd för vacklande lårbenshalsar. Men alla dessa vedermödor är långt lindrigare än det Helvete som själarna kommer ifrån.

De 10 000 utvalda är – eller har i alla fall varit – människor. Men de är mer än så. De är republikaner! De har kommit för att hjälpa vår käre president till en rättvis och välsignad andra mandatperiod. De gör det med glatt hjärta. Vi skall hjälpa dem!

Vi kan beklaga att vi måste närma oss Den Onde. Det medför faror och lidande. Men vi måste acceptera att jorden inte är perfekt. Våra ledare är inte heller perfekta. Denna världens furstar betyder så litet. Inom kort kommer Jesus tillbaka. Han skall upprätta Guds rike på jorden. Dagspolitiken är inte allt. Bara vi kämpar i rätt riktning, så blir allt bättre en dag.”

Här skrapade Forster med foten, och jag insåg att det var dags att runda av:

”Mr. President! Ursäkta att jag tagit så mycket tid, men mitt hjärta svämmer över av kärlek till de arma republikanska själar som ni har lovat att hjälpa!

Jag stöder helhjärtat presidentens kontakter med djävulen med syftet att ge 10 000 själar ledigt från helvetet för att rösta i valet den 3 november.”

Fortfarande förstår jag inte min talträngdhet under mitt första möte med President Trump. Edward hade satt mig på spåret, men han hade pushat mig i motsatt riktning. Jag talade för att övertyga mig själv, inte andra. Varifrån kom alla mina tankar?

Inlägget fick effekt. Ingen förstod teologin, men alla såg en beslutsam människa med formuleringsförmåga. Till och med Trump nickade gillande. Efter några replikskiften beslöts att jag skulle utveckla mitt inlägg till en förklaring över Trumps djävulskontakter, avsedd att övertyga högerkristna. Mitt medlemskap i projektet *Hjälp underifrån* permanentades.

3.6.4 Slagord

Nu började stämningen lätta. Hur skulle man förklara det som hände för vanliga anhängare, och hur skulle man använda det djävulska samarbetet mot demokraterna?

Trump har haft kontakter med länder med auktoritära eller rent av diktatoriska ledare, länder som Ryssland, Saudiarabien, Nordkorea, Brasilien, för att ta några exempel. Nu lades själva Dödsriket till listan, som kronan på verket.

Trump är den ende presidenten i USA:s historia som haft kontakter med djävulen. Hur skall vanliga väljare begripa detta? Det blev en tävling i att hitta slagkraftiga meningar:

- America first! Vi viker inte för ondskan!
- Vi skall göra Amerika stort, djävligt stort!
- Det djärvaste och djävligaste greppet sedan Abraham Lincoln!
- Sluta missionera för det goda! Det leder bara till 20-åriga krig. Djävulen är med oss!

Någon uttryckte saken så:

- *Trump är den jävligaste presidenten i USA:s historia.*

Den formuleringen vann inte Trumps gillande. Dagen efter fick medarbetaren städa sitt skrivbord och gå.

3.6.5 Formen för förhandlingarna

Presidenten drog upp riktlinjerna för det fortsatta arbetet. Djävulen skulle själv besöka Vita Huset vid midnatt natten till söndagen den 4 oktober för kontraktsskrivning. Tidpunkten var satt med tanke på valförberedelserna. Alla andra statsbesök skulle avpassas till detta.

Djävulen krävde ingen ambassad i Washington eller någon annan formell representation, för frågan var ju inte i USA:s intresse, snarare en republikansk angelägenhet, eller, för att säga det rent ut: En nyck av Donald Trump, avsedd endast för honom. Kongressen skulle hållas utanför.

Däremot skulle Djävulen skicka ett särskilt sändebud till Washington, Överdjävulen Screwtape. En presentation delades ut:

Överdjävul Screwtape, Ph.D., har en ärorik historia i helvetet. Han var med från början. Han har gått den långa vägen. Han började fresta redan som barn med att lura små pojkar och flickor att köpa godis mitt i veckan. Sedan lärde han skolbarn att mobba ut varandra på rasterna. Han fick flera jobb som personlig frestare och ökade Helvetets marknadsandel i alla områden där han arbetade. Han gick Frestarhögskolan och doktorerade på en avhandling "*LOCK eller POCK? – En komparativ studie av frestarstrategier*". Boken *LOCK eller POCK?* förenklades vad gällde den vetenskapliga stringensen och användes under ett antal år av evangeliskt kristna föräldrar som handbok i barnuppfostran. Screwtape blev professor på Frestarhögskolan. Han anställdes på utrikesdepartementet och har anförtratts allt viktigare uppgifter. Han har givit ut flera kända böcker, t.ex. *Från Helvetets brevskola*.

Trump var störd över att få en så intellektuell motpart. Däremot var han nöjd med Screwtapes kroppsbyggnad. Denne djävul saknade både horn och vingar, så han skulle smälta in på golfbanan. Dessutom måste en Överdjävul vara elak, och det passade Trump precis.

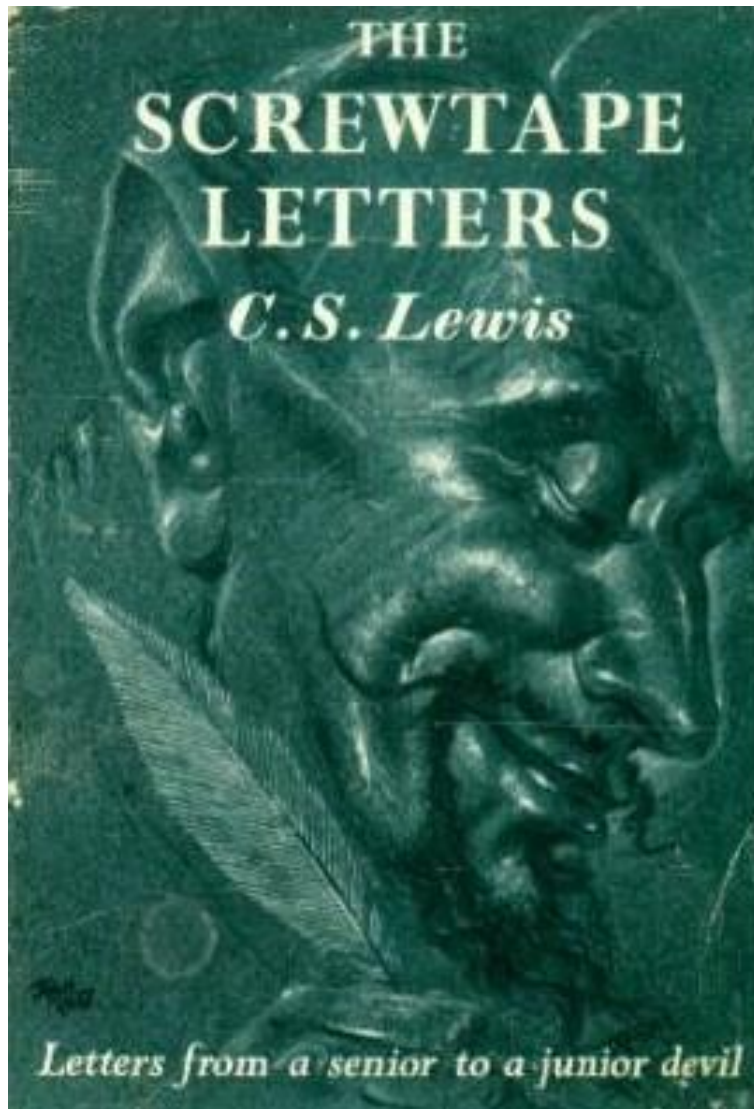
Screwtapes uppgift var att förmedla Trumps önskemål till Mefistofeles själv och att precisera Mefistofeles' villkor.

Direkta kontakter med Trump skulle ske på någon golfbana med Screwtape som caddie. Protokoll skulle föras av projektledaren eller någon av denne utsedd. Secret Service skulle övervaka diskret. Presidenten fick aldrig lämnas ensam med Screwtape. Screwtape fick under inga omständigheter besöka Vita Huset.

Största möjliga sekretess skulle tillämpas, trots att kontakten var svår att dölja.

Många svåra frågor måste lösas. Deadline är 4 oktober, då kontraktet skall vara klart. Trump avslutade:

"Tillsammans skall vi klara detta. Jobba hårt!"

Djävulens sändebud i Washington professor Screwtape, här på omslaget till hans succéartade korrespondens för att utbilda en yngre djävul. Bild: Fontana Books

4 Förhandlingar med främmande makt

4.1 Ett möte på golfbanan

Efter presidentens information tog projektledaren Timothy Forster vid. Affären skulle specificeras. Båda parter skulle tänka över tjänstens innehåll, leveranstid och pris. Bud och motbud skulle lämnas ute på golfbanan med Trump som ensam spelare, Screwtape som caddie och projektledaren eller jag själv som sekreterare, maskerad som den som räknar poäng.

Jag är bra på att föra minnesanteckningar. Jag kan få framstammade och överdrivna uttalanden att bli både begripliga och logiska innan de hamnar i protokollet. Detta innebär också en maktställning. Därför hade de äldre anställda före uppdraget klappat mig på axeln och sagt: "Gosse lille, tro inte att du är någonting. Tro inte du kan bluffa! Vi har mikrofoner installerade litet varstans, så du kan inte hitta på något. Gör ett bra jobb! Lycka till!"

Jag hade aldrig spelat golf. För att klara jobbet behövde jag en grundläggande kurs på Mar-a-Lago. Kursen var på tre dagar. Jag fick lära mig regler och slå några slag. Litet kläder och utrustning ingick. Deltagarna fick bo bland personalen på anläggningen. Målet var blygsamt: Att minska risken att göra bort sig totalt. Trump hade låtit många anställda gå inte-göra-bort-sig kursen, för att fler aktiviteter skulle kunna förläggas till hans anläggningar och ge dessa högre beläggning. Ville någon gå vidare och lära sig spela, så fick han betala själv.

Vid det allra första besöket på golfbanan skulle Timothy Forster vara med, men han hade fått covidsymptom och måste stanna hemma för att inte riskera att sprida sjukdomen i Vita huset. I stället fick jag komma. Screwtape uppenbarade sig i sin diplomatiska uniform: en svart mantel, prydd baktill med stora eldslågor och framtill med blodröda, torterade figurer. Till detta bar han en violett turban, som väl matchade hans gröna ansikte. Klädseln var inte lämpad för diskreta förhandlingar på en golfbana.

För att värna om mitt goda namn och rykte, plus sekretessen förstås, tog jag med honom till golfshopens klädhörna, föste in honom i ett omklädningsrum och köpte den dyraste kostymen till en caddie. Han förstod vad som krävdes, för han hade grönt kort. Detta hade han hunnit med, eftersom – vilket alla evangeliskt kristna barn vet – helvetesstraffen är eviga. Att gå in i Dödsriket är att gå in i evigheten, som är oändligt lång, och därför kunde Screwtape manipulera tiden och hinna med vad han ville.

Screwtape fick tag i mig innan jag skulle visa mitt kreditkort vid utgången. Han gick fram och såg till att mitt rum uppgraderades till ambassadörssviten, och att kläderna skulle sättas på räkningen för mitt rum.

"Ett kvitto skulle du ändå inte ha någon nytta av. Kunde du bifoga det till reseräkningen med texten *golfkläder till en djävul*? Nej. Om någon skulle tro dig, så skulle de anklaga dig för att förråda statshemligheter, och dessutom säga att USA inte skall betala främmande sändebuds kläder.

Nu skall du i stället säga, att du behöver bo fint när du skall förhandla med en ambassadör, och när du bor så fint, så måste du ha ett representationskonto, och att du bara har köpt några klädtrasor. Skall man vara oärlig, så skall man vara det med besked."

Jag blev förvirrad och litet orolig, men jag stoppade ner papperna. Utanför dök presidenten själv upp, sittande i en golfbil.

Där satt han kvar under hälsningar och presentationer. Screwtape fick överlämna sitt kreditivbrev i underläge. Upplevelsen var långt ifrån det som sändebud brukade få: Militärorkester och inspektion av hedersvakt, men Screwtape gillade varken musik eller disciplin, och Trump ville ha diskretion.

Screwtape tog vagnen med klubborna. Jag bar en välstädd laptop med det allra nödvändigaste om projektet, ett vanligt anteckningsblock och många golfblanketter för att dölja datorn för paparazzi-fotografer med teleobjektiv. Vi gick till presidenten och ut på golfbanan. Jag försökte koncentrera jag mig på beslutsprotokollet.

Då sade Screwtape litet oväntat:

"Jag känner ett vagt obehag. Har Mr. Easter på sig något som kan användas mot mig, en bibel eller ett kors? Jag räknar sådant som vapen riktade mot mig. Mr. President! Detta skapar inte ett bra förhandlingsklimat. Kan ni instruera herr Easter att inte ha med böcker med kristet innehåll och inte krucifix eller andra kors?"

Trump ville ut på golfbanan och började bli otålig. "Inga tryckta böcker, inga slags kors på Bible-Yeast. Överenskommet?"

"Överenskommet!" sa Screwtape. Vi väntar medan Mr. Easter går till omklädningsrummet och låser in otyget."

Så blev presidenten ensam med Överdjävulen Screwtape i tio hela minuter, till Secret Service-personalens förskräckelse, medan jag lade in reservbibeln och mitt lilla guldkors i klädsåpet.

Så gick vi en halv runda, presidenten, Screwtape och jag. Min uppgift var bara att föra protokoll. Det var enkelt, för det var nästan bara Trump som pratade, och han sade samma saker som han hade sagt inför projektmedlemmarna för några dagar sedan, och samma som Edward hade refererat. Jag fick med precis allting.

När jag kom tillbaka till huvudbyggnaden skulle jag lämna protokollet och avge rapport. Protokollet var intetsägande men korrekt. Inspelningsutrustningen på presidenten visade att jag hade knipit käft nästan hela tiden. Klart godkänt. Inköpen berömdes.

Det hade varit fel att lämna presidenten ensam med en djävul, men det var kanske nödvändigt. De äldre kamraterna var oroliga att lämna en så ung medarbetare ensam med mörkrets makter utan motmedel.

Timothy Forster var frånvarande men informerades. Projektledaren för *Hjälp underifrån* for i taket för mitt lyxiga boende och ringde upp presidenten. Trump skrattade: "Det var mig en fräck fan, den där Bible-Yeast! Gå från personalbaracker till ambassadörssvit! Å andra sidan har han rätt. Vi skall inte verka futtiga. Hotellet har dålig beläggning nu, så sviten skulle stå tom. Det kostar mig inte så mycket. Låt Bible-Yeast bo där! Jag kallar honom för *Embassy-yeast* i fortsättningen!"

Det bestämdes att så länge projektledaren var sjuk i covid eller satt i karantän, så skulle jag vara sekreterare på golfbanan.

Första natten på ambassadörssviten fotograferade jag och mailade till Isabel och barnen: "Så här får Pappa bo! Kram!"

En standardsvit på Mar-A-Lago. Djävulen hade fixat att jag skulle bo ännu finare. Bild: Annonns för hotellet.

Mar-A-Lago är ett fint ställe där personalen sätter en ära i att komma ihåg sina gäster. Speciellt kom de ihåg att jag skulle ha ambassadörssviten när jag kom. Var den upptagen, ursäktade de sig genom att buga i rät vinkel eller le ett motsvarande leende, och hänvisa mig till ett något enklare rum. Projektledaren hade vant sig och attesterade räkningarna utan vidare, på ett federalt konto för att *skydda presidentvalet mot manipulation*. Trump kunde fakturera mer. Jag vann, Trump vann, och, som det senare visade sig, Screwtape vann. Det var bara skattebetalarna som förlorade. Vem tänker på dem?

4.2 Motståndarens kort

Det blev många möten på golfbanan. Ibland var jag ensam. Ibland var allt väl förberett och det var gott om tid, men ibland var det jäktigt. En gång väntade Screwtape på mig, klädd i en svart mantel med självlysande eldslågor och en ny violett mössa med löshorn. Jag skickade iväg honom snabbt och diskret till omklädningsrummet för att byta till sin caddie-dress. Han lydde mig och glömde sin dator påslagen. Jag tog chansen och tittade.

Ett worddokument var öppet. Helvetet är inte som himlen. Där nere har de begränsade resurser och måste använda mänskliga konstruktioner. Rapporterna var till och med på engelska, även om det var onödigt, eftersom Inferno Translate är så bra. Jag kunde läsa direkt.

Det var en rapport från en djävul med det klingande namnet *Semperdiabolo Death* till Screwtape själv. Porträttet på författaren stämde precis överens med Freddie's iakttagelser. Vi hade hittat den som sjöng Brahms *Wiegenlied* för Trump innan presidenten somnade. Rapporten såg ut som följer:

Månadsrapport från den personlige frestaren till

President Donald J. Trump

Till:

Överfrestaren för USA:s ledning

Kopia till:

Överdjävulen Ambassadör Screwtape

Målsättning för patienten

President Trump skall frestas att begå samtliga sju dödssynder. Han skall suggereras att fatta de beslut som vi önskar för att på effektivast möjliga sätt förstöra i USA och världen.

Metoder att fresta

Eftersom presidenten är en upptagen man, har jag tillgång till honom endast innan han somnar på kvällen.

Ansträngningarna har byggt på psykologiska insikter. Eftersom hans far har försummat honom – jag hänvisar till boken *Too Much and Never Enough* av hans brorsdotter Mary L. Trump – så har jag kompenserat detta genom att sjunga vaggvisor för honom. Grundtemat har varit smicker för att lugna honom och vinna hans förtroende. Detta har sedan kompletterats med att strax före insomnandet komma med några få ord som hypnotiskt för hans tankar i min riktning. Morgonen efter kommer han ofta med förslag inom de områden jag har tagit upp.

Resultat

Patientens onda sinnelag

Inom området dödssynder har följande hänt:

1. **Högmod.** Detta är den allvarligaste synden, så har jag jobbat mest med den. Som framgår av texten på vaggvisan har jag fått honom att tro att han är en av USA:s bästa presidenter. Han har sagt något liknande i FN. Där blev han utskrattad, men det dämpade honom inte, som väl var. Besökare från näringslivet brukar inleda sina anföranden med att *tacka för hans stora ledarskap*. Morgonen efter det att jag sjöng om Mount Rushmore hörde han sig för om möjligheterna att hugga ut en ny president där. Närmare personkult kan man inte komma. På denna punkt har jag lyckats fullständigt.
2. **Girighet.** Denna dödssynd visar han genom att aldrig betala sina räkningar och genom att använda egna anläggningar för förläggning av utländska gäster på skattebetalarnas bekostnad.
3. **Vällust.** Han erkänner det själv. Saken kräver ingen kommentar. Våldtäktsanmälningar talar sitt tydliga språk.
4. **Avund.** Han har visat avund mot epidemiologen Dr Anthony S. Fauci, när denne har allmänhetens förtroende i högre utsträckning än presidenten i fråga om pandemin. Han har också avundats Fauci för att denne fick kasta första slaget i National Games basebollturnering, och Obama för att denne hade fler besökare än Trump på sin

installation. Hans handlande är styrt av avund till vissa personer, vilket förstärks när jag viskar dessa personers namn innan han somnar.

5. **Frosseri.** Hans till fetma gränsande övervikt visar på missbruk av mat och dryck.
6. **Vrede.** Hans humör är ojämnt och förfärligt. Inga vidare kommentarer behövs.
7. **Lättja.** Han orkar inte läsa en sammanfattning med mer än två punkter. Han flyr ständigt från jobbet till golfbanan.

Patientens aktuella önskemål

Efter min påverkan vänder sig presidenten till oss för att få hjälp att vinna valet med alla, verkligen *alla* medel.

Planer

På kvällarna vill presidenten ha sällskap med damer, inte med någon gammal jävel. Jag föreslår, att vi skickar dit unga kvinnor som kan sjunga. De får lära sig Brahms *Wiegenlied*. Vi gör i ordning en karaoke-tolkning av de verser som vi vill introducera. Den skall finnas i både sopran- och altläge. Donald Trump vill säkert att damerna sjunger något vackert innan han somnar.

Varning

Vaktmästaren har sett mig. Någon bevakar mig och spelar in.

Förslag

Jag föreslår att vi går vidare som förut, men att hans damsällskap hjälper till med suggestionen.

Washington, Vita Huset den 7 juli 2020.

Semperdiabolo "Sem" Death
Personlig frestare till President Trump

Till detta hade Screwtape svarat:

Omorganisation av
Frestandet av USA:s ledning

Till:

Personlige frestaren Semperdiabolo Death, Washington

Kopia till:

President Mefistofeles Hell
Överfrestaren för USA:s ledning

Käre Sem,

Jag gratulerar dig till dina resultat.

Du har blivit sedd. Detta är allvarligt. Vi måste vara diskreta. Helvetets nuvarande strategi bygger på att ingen tror att vi finns. Denna föreställning måste upprätthållas med alla medel.

Dina planer accepterar jag inte. Vi har höjt målsättningen. Vi syftar till ett kontrakt på hans själ signerat i blod. För att skriva på något sådant måste han få en rejäl tjänst av oss. Vi har redan bestämt vad, men du informeras inte om detta.

Taktiken läggs om mot vårt nya mål. Trump måste arbeta för oss. Lättja får inte uppmuntras. Vällust, avund och frosseri sänker också hans arbetsförmåga, så dessa synder prioriteras ner. Trump skall utsättas för hårdare press.

Patientens mentala tillstånd har förvärrats. Han har svårt att finna ord och hålla en linje i sina tal. Vi fruktar att demensen accelererar. Vi måste styra hans uttalanden mera direkt än genom hypnos vid insomnandet.

Mål, taktik och metoder har förändrats. Tjänsten som personlig frestare till USA:s president har därför gått till en annan djävul. Denne har redan fått Trump att önska det vi vill.

Jag tackar dig för vad du gjort. Som belöning för dina insatser kommer du att bli befordrad till

Överfrestare för Sveriges, Norges och Danmarks kungahus

med placering i Stockholm. Gratulerar! Jag önskar att du koncentrerar Dina insatser på Sveriges kronprinsessa Viktoria. Vi blir glada om du får ner henne till oss.

Rapportera i fortsättningen direkt till mig.

Hälsningar

Washington den 9 juli 2020.

Screwtape

Överdjävul

Ambassadör i USA

Jag fotograferade skärmen ett antal gånger. Jag blev nätt och jämt klar innan Screwtape hade bytt om till konventionell golfklädsel. Hade han anat något?

Min framgång att se i motståndarens kort gjorde mig glömsk för allt annat. Jag har ingen aning om vad Screwtape och jag kom överens om den dagen. Jag bara tänkte på djävlnas skriftväxling.

Vid kvällsrapporteringen var projektkamraterna närmast euforiska. Jag hade tittat i motståndarnas kort! "Kan du göra om det?" frågade de mig med beundran i rösten.

Resultaten var värdefulla i sig. Vi visste nu vad Sem Death hade för sig i Trumps sovrum. Vi visste också, att denne lille jävel var avpolletterad och inte längre utgjorde någon fara. Vi kände däremot inte till vem som hade tagit över. Idén med riktiga döda var inte en dum nyck av Trump, utan en fälla, gillrad av djävulen. Det verkliga syftet var att köpa Trumps själ. Detta var ett hot mot hela nationen, men vi kände till farorna och kunde varna presidenten.

Efter detta scoop var det ingen som ifrågasatte min uppgift i projektet. Även Screwtape hade uttryckt en önskan att jag skulle vara med på golfbanan i fortsättningen.

Samma kväll gick jag direkt till ambassadsviten på Mar-a-Lago. Där jag hade inrättat en bönevrå i representationsrummet. Liggande på knä sammanfattade jag:

"Stackars Mr. Death! I praktiken hade han bytts ut för flera veckor sedan. Nu har han fått en spark snett uppåt till en både omöjlig och betydelselös uppgift.

Trump hade inte själv hittat på att riktiga döda skulle rösta. Han hade bara blivit suggererad av djävulen – på vilket sätt vet vi inte – att begära detta, eftersom djävulen vill ha Trumps själ. Att få fram dödas röster var ett sätt att hjälpa djävulen, till ingen nytta för Trump, republikanska partiet eller USA. Vad höll jag på med? Edward hade varit klokare än jag. Vad kan jag göra nu? Jag knäböjer i ett rum som Screwtape har ordnat. Jag har fått mitt anseende tack vare djävulen.

Käre Jesus! Förlåt!"

Jag grät en skvätt. Men hur mycket jag än grät, och vilka böner jag än bad, så var jag fast.

4.3 Tjänstens innehåll

Under kommande möten med Screwtape fortsatte vi att diskutera den tjänst som Djävulen hade suggererat Trump att begära.

Trump krävde att 10 000 förtappade själar skulle rösta i presidentvalet. Det var inte tillräckligt för att ändra resultatet ens i någon delstat, med det var alldeles nog för att sprida misstänksamhet rörande valet om saken skulle komma ut. Presidenten nöjde sig därför med denna blygsamma siffra.

Djävulen lovade att själarna skulle klara sig själva. Han kunde – om kropparna inte hade kremerats – ge tillräckligt mycket liv i skeletten för att de skulle kunna gå. Däremot kunde det hända att delar av skeletten fortfarande var glödgheta av Helvetets eld.

Gången efter detta klagörande skulle man diskutera transport till hemort och vallokaler. Jag kunde inte vara med den dagen, för jag skulle till tandläkaren, utan Forster tjänstgjorde i mitt ställe på golfbanan. Screwtape och Forster hade diskuterat flyg eller buss, fick jag reda på långt efteråt. Båda parter hade motsatt sig flyg.

Forster hade kollat med militären som hade det operativa ansvaret. Flyg var svårt med tanke på kostnaderna, eftersom det inte fungerade med reguljärflyg och de dödas vallokaler var så utspridda. Dessutom var det otänkbart av brandsäkerhetsskäl att lasta fulltankade jetplan med glödgheta skelett.

Mefistofeles ville skona medföljande djävlar för ljuset och kylan på 10 000 meters höjd. Ännu mer oroade han sig för att själarna eller övervakarna skulle rymma, t.ex. genom att kapa planet, flyga ovan molnen till pärleporten och försvinna in genom denna.

Forster och Screwtape kom därför överens om busstransporter. De osaliga själarna skulle transporteras i bussar med brandsäkra säten. Bagageutrymmena skulle ha plats för liar, som somliga döda skulle få med sig för att känna sig hemma. Tyvärr underrättade de mig inte om dessa beslut.

Trump ville ha röda bussar med reklam för honom själv. Han föreslog att projektet skulle leasa hans kampanjbussar för ett hutlöst pris.

Så fint ville Trump att själarna skulle åka.

Bild: <https://www.wsaw.com/2020/09/13/team-trump-bus-tour-makes-stop-in-stevens-point/pivotal>

Mefistofeles begärde däremot att bussarna skulle vara målade i svart, helst med eldslågor klitrade på stora ytor. Eftersom finansieringen byggde på en tvåpartiöverenskommelse om att säkra presidentvalets integritet, så anbefalldes sparsamhet. Projektet köpte in skrotningfärdiga skolbussar, som nödortfigt målades svarta, dock utan eldslågor. ”Komforten duger åt skelett från Helvetet”, tyckte Forster.

Projektet köpte utrangerade skolbussar som målades svarta.

Beträffande transporten tillbaka till Helvetet ställde Mefistofeles inga krav. Dödsriket har en effektiv underrättelsetjänst för att hitta avlidna och en snabb reseservice för att hämta döda själar före Motståndarsidans skyddsänglar. De som hade röstat fick vara kvar till dess att den sista vallokalen stängde. De som hade misslyckats att komma in i sin vallokal blev omedelbart hämtade till Helvetet.

För att få tillgång till de döda ställde Dödsriket kravet att en datafil skulle för varje avliden själ ange

- Social Security Number
- Fullständigt namn
- Dödsdatum
- Dödsort
- Senaste folkbokföringsort
- Adress till tänkbar vallokal
- Värsta begångna brott (fällande dom behövdes ej)
- Begravningsbyrå
- Kroppens tillstånd

så att Dödsrikets administratörer skulle kunna söka efter respektive själar. Variabeln *kroppens tillstånd* skulle förutom uppgifter om stora defekter ange att kroppen inte var kremerad. Endast icke kremerade döda accepterades. Båda benen måste finnas med för att en rekonstruktion skulle vara möjlig.

En sådan fil med 10 100 poster skulle levereras varje vecka, med själarna ordnade på det sätt som Vita Huset önskade. Helvetet skulle sedan välja ut de 10 000 första på denna lista. Om någon själ i stället hade kommit till himlen, svarade Helvetet att markera posten med texten: *Inte hos oss* och i stället leverera själar längre ner på listan.

Tyvärr fick vi många poster i retur. Kunde jag minska svinnet? Vem kan svara på frågan om en människa kommer till himmelen eller ej? Jag gjorde en trevare hos en katolsk biskop i Washington. Han avvisade mig bryskt:

"Människan har inte rätt att ifrågasätta Guds rådslut eller ens fråga efter dem, allra minst före Yttersta Domen. Vi vet ingenting om enskilda människor. Vi kan bara läsa mässor över själarna och hoppas på Guds barmhärtighet."

"Jag behöver inte absolut säkerhet", invände jag. "Det räcker med sannolikheter. Kan ni svara med ett enkelt JA eller NEJ om en person har fått antingen apostolisk förlåtelse eller någon av de sista riterna, bikt, smörjelse av sjuka och sista nattvarden?" frågade jag. Har hen fått det, antar jag att hen kommer till himlen. Ni måste ha sådana uppgifter i något register någonstans."

"Nej, detta är en hemlighet, jämfört med bikthemligheten", förklarade biskopen.

"Ni respekterar inte den hemligheten i praktiken. Ers Högvördighet är chef. Ni mäter väl era underställdas produktivitet? Jag har sett tvåhundraårig statistik över antalet nattvardsgäster till fängelsepräster, fördelade på vanliga och dödsdömda fångar. Kan en präst tala om sådant för en statistiker, så kan han väl tala om det för mig som sörjer när en själ kommer till helvetet?"

"Nej."

"Jag frågar inte efter smaskiga detaljer i bikten. Denna enkla uppgift skadar ingen levande människa."

"Nej."

"Bara en bits information?"

"NEJ! UT!"

Nej. Skada! Jag ville lindra lidandet för tusentals fördömda själar under en hel veckas tid, men det kunde jag inte berätta. Vi fick acceptera ett svinn av röstande själar.

4.4 Hårda tag

Trump tröttnade snart på förhandlingarna. Han ville ha lugnt och skönt på golfbanan och spela för att vinna, med eller utan fusk. Jag gick mestadels ensam med Screwtape i de vackra omgivningarna utan klubbor som täckmantel.

I slutet av en sådan promenad började Screwtape bli otrevlig.

"Du har väl något att sälja, du med?" sa han till mig. "Du har fått mycket av mig: Ett fint jobb, där du stiger i graderna, ett mycket större hus än du hade förut, bostad i ett fint område, logi i ambassadörssviten här på Mar-a-Lago. Det är jag som har fixat alltsammans. Du jobbar för oss. Du får det ännu bättre om du säljer din lilla själ!

Förresten – är inte ekonomin litet knackig innan Isabel har sålt ert gamla hus? Det kan vi lätt åtgärda!"

Han drog fram ett kontrakt på ett underligt papper. Han drog fram en cigarettändare och visade att pappret tålde eld. "Våra avtal håller", försäkrade han. Han såg rent av hotfull ut. Tur att vi var framme vid omklädningsrummet.

Efteråt tänkte jag mycket på Sullivans råd: "Gå aldrig ensam med en djävul utan att ha en bibel med dig!" Nu skulle jag lura den överdjävliga Screwtape.

Hemma i sviten tog jag fram min laptop. Jag laddade ner hela bibeln, inklusive apokryferna och notapparaten, allt i en alldeles ny översättning. Jag hade filen hemma, för i kurser i avancerade algoritmer på Liberty University hade jag en övning där eleverna skulle hitta den längsta upprepningen i en lång text. Jag tog Bibeln som exempel. Även när jag var helt upptagen av datatekniska frågor, så längtade jag efter Guds ord.

Jag ville ha med ytterligare något heligt till golfbanan. Jag tänkte på nattvardens bröd och vin, som enligt katolikerna förvandlas till Jesu Kristi lekamen och blod när prästen läser instiftelseorden. Nattvardsvin var enklast att hantera. Kunde Sussie, som var katolik, hjälpa mig?

Ja visst! Sussie ville. Om hon kunde hantera presidentblod, så kunde hon också hantera frälsarblod. Problemet var, förklarade hon, att vanliga församlingsbor inte får dricka vinet, för de kan spilla bort det heliga blodet. Antingen dricker prästen upp det som blivit kvar, eller hålls det ut i ett särskilt avloppsrör, en *piscina* eller *sacarium*, som mynnar i vigd jord och inte i något orent avloppssystem.

"Du kan kanske flirta dig till litet nattvardsvin av din biktfaeder, som du känner så väl?" undrade jag.

"Flirt räcker inte för honom", suckade Sussie.

"Men ta prästen med alkoholproblem!" föreslog jag. "Han inviger alltid vinet i en stor kalk, och dricker upp det efteråt. Det är väl bättre att Kristi blod används för djävulsutdrivning än för alkoholmissbruk?"

"Visst, men upptäcks det blir det skandal, prästen mister jobbet och jag blir utesluten ur församlingen."

"Men gå tjänstevägen! Låt prästen fråga sin biskop!"

"Det är inte säkert att det räcker med biskopen. Det kan bli biskopsmötet och ärendet åker fram och tillbaka till Rom några gånger. Har vi tur, får vi vinet om ett år.

För övrigt litar jag inte på katolska biskopar i nattvardsfrågor. De håller på med en aktion mot Joe Biden. Han är för legala aborter, vilket somliga biskopar jämställer med mord. Alltså är Joe Biden en mördare, och värre ändå, en mördare som inte ångrar sig. Då får han inte gå till nattvarden, och går han ändå, blir han vägrad sakramentet. Republikanska biskopar tycker det är bra att demokraternas presidentkandidat är en exkommunicerad syndare."

"Då måste vi alltså stjäla nattvardsvin på egen hand", sa jag,

Då öppnade Freddie Tag dörren och sa: "Vad står på? Stjäla nattvardsvin?"

På somliga arbetsplatser förekommer magisk tankeöverföring. Ofta känner chefen på sig i vilken kaffegrupp man bjuder på tårta, och han går dit och tar sig en bit. Hos oss känner Freddie på sig när det försiggår något skumt och kommer till platsen i rätt tid.

Piscinan i Sussies kyrka.

Sussie förklarade vårt problem. Freddie erbjöd sig hjälpa till. Dagen efter smög sig Freddie in i sakristian i Sussies kyrka under nattvarden, fäste en liten skopa på en ståltråd, som han sköt ner i piscinan. Efter gudstjänsten smög han tillbaka och tömde den lilla skopan i ett rent provrör, som Sussie hade stänkt med vigvatten. Han satte en kork på provröret och körde till Vita Huset. Där delade Sussie upp innehållet i två små provrör, sådana som användes för blodprov för vanliga patienter. Sussie märkte upp det första med ett helt nytt 12-siffrigt personnummer och namn: *00 001225-7777 Jesus Josefsson Kristus*, för det var på juldagen år 0 som Jesus föddes, 7 är ett heligt tal, och Sussie kunde inte räkna ut checksiffran. När hon skulle märka upp det andra röret tänkte hon till ett tag och skrev *Andeson* i stället för *Josefsson*. Sussie var ju trots allt medicinskt och inte teologiskt utbildad. Jag fick båda rören för säkerhets skull. Sussie bad mig göra korstecknet när jag tog emot dem.

Utrustad som vanligt plus min datalagrade bibel och de små provrören med nattvardsvin gick jag att möta Screwtape.

Han blev otrevlig nästan med en gång och drog fram ett kontrakt: "Oss emellan är det inte så högtidligt. Kontraktet är färdigskrivet, enklaste standardvarianten. Det räcker med att jag sticker dig i fingret så att det kommer en droppe blod. Du stryker med fingret på din namnteckning, som vi har kopierat. Då blir det litet rött av blodet, och vi får prima DNA. Det räcker för oss!"

"På tal om blod", sa jag och drog fram provröret med nattvardsvin, öppnade det och hällde innehållet på Screwtapes namnteckning. Pappret fräste, rök och försvann fullständigt.

"Vad gör du!" ropade Screwtape högre än jag önskade. "Har du med dig något heligt, i strid med vårt avtal?"

"Vi talade bara om tryckta biblar och kors. Vi sade inte något om Jesu Kristi blod. Vill du ensidigt ändra på det avtalet? Då är du inte att lita på. Det stora avtalet kan gå i stöpet. Förresten: På min laptop har jag laddat ner hela bibeln, inklusive apokryferna, allt i senaste översättning, utan hebraismer som '*Jag lyfter mina ögon upp till bergen*' eller '*Han tog sin själ i sin hand*'. Du kommer att begripa alltsammans. Du kommer också att begripa när jag säger:" Så höjde jag laptopen över hans huvud, såg honom i ansiktet och fortsatte med hög röst:

"Vik hädan ..."

"Nåd!" ropade Screwtape innan jag hunnit uttala hans namn.

"OK", sa jag. "Men håll dig i skinnet! Inga fula tricks och knepiga kontrakt! Tryckta biblar och guldkors tar jag inte med mig, men jag lovar ingenting mera. Låt oss övergå till saktidiskussioner."

Det gjorde vi. När jag hade kommit tillbaka till Vita Huset och jag hade skrivit ut minnesanteckningarna och berättat om mitt motstånd mot Screwtape, så var jag en hjälte. Projektledaren Forster uttryckte sig så här:

"Tufft gjort, Ambassad-jästen! Jag trodde du var svag och genomkorrumpad, men du har stake. Nu känner jag mig trygg. Fortsätt du att förhandla!"

4.5 En gräsrot på golfbanan

En gång kom jag ovanligt tidigt när jag skulle träffa Screwtape. Så ringde Överdjävulen och sade att han var två timmar försenad. Jag satte mig på en bänk vid golfbanan i den ljuvliga höstmorgonen och skulle njuta av litet fritid. Då kom en pratsjuk man fram. Han presenterade sig som Tony Murphy, ansvarig för banornas skötsel:

"Får man slå sig ner vid en sån fin herre, som alltid bor på ambassadviten? Ni verkar inte så hög som de andra. Får jag sitta här? Jag är trött. När jag vattnar här, så försvinner vattnet. Det bara är borta! Jorden är alldeles varm! Nej, jag skall inte ta upp Er tid med sådant. Gillar ni golf?"

"Nej, inte än. Jag har bara gått inte-göra-bort-mig-kursen."

"Intresset kommer senare. Det är en härlig sport. Den är som livet självt."

"Vår president gillar spelet."

Här suckade Tony: "Jo då. Men alla gillar inte hans spel."

"Varför då?"

"Det är inte alltid så rent."

Nu började jag bli nyfiken. Vågar Tony berätta något intressant för mig? Kan jag göra en intervju? Jag lyssnar på en enkel man som uttrycker sina tankar. Uttrycka tankar och ord får man göra enligt första tillägget till konstitutionen. Att höra på är väl inte landsförrädiskt?

"Några exempel?"

"Han säger att han har vunnit 18 klubbmästerskap. En uppenbar lögn."

"Mera?"

"Han sparkar på bollen så ofta att vi brukar kalla honom Pelé. Han tar upp bollar ur fickan, lägger dem rätt och spelar vidare med dem."

"Varför tror du att han spelar så mycket?"

Tony tänkte efter:

"Ja, han är fet och skulle behöva motion. Men det får han inte, för han kör mest sin extrasnabba golfbil. Han kör var han vill, även på greener. Han skulle bara veta hur mycket han förstör, hur mycket mer jobb det blir för mig. Men sånt bryr han sig inte om, trots att han äger hela skiten. För honom finns det ingen annan i hela, hela världen. Alla andra kör han sönder, precis som golfbilen kör sönder greenerna. Trump, Trump, Trump!"

"Det var hårt sagt. Har du exempel på det?"

"Mina föräldrar hade sparat tre år för att göra en kryssning. De valde Grand Princess från ett välrenommerat kryssningsrederi. Det skulle de inte ha gjort. En vacker dag fick de se Mike Pence på TV. Han talade om att det fanns covid på fartyget. Skall en sjuk människa få sin diagnos via en rikstäckande TV-kanal?"

Grand Princess. Bild: Wikipedia, Grand Princess, Foto: Ivan T. - Own work

Alla passagerare låstes in på sina hytter. Det skulle vara karantän, bevars. Besättningen bodde i sovsalar, sjuka och friska i samma sal. Smittan är luftburen och ventilationssystemet saknade filter, så viruset spreds jämnt mellan hytterna. Det var superspridning! I stället för att äta gott i en vacker matsal med trevliga bordsgrannar, fick mina föräldrar sitta inlåsta i sin hytt och spela Sudoku! Det var allt som rederiet hade att komma med. Maten var hyfsad, men slafsigt serverad. Hela tiden fanns ångesten att bli sjuk, hela tiden väntade de på att symptomen skulle dyka upp.

Mamma *blev* sjuk. Hon skulle fraktas till ett sjukhus i land. Men innan helikoptern anlände var hon död. De tog kroppen från oss. Pappa fick inte ens stå på däck och vinka avsked. Ingen begravning att sörja henne. Ingen grav att gå till. Man borde ordna med *den okände covidpatientens grav* på Arlingtonkyrkogården, så att man får någonstans att minnas.”

”Vad gjorde Trump?” frågade jag.

”Skyllde ifrån sig! Det var inte hans fel att passagerarna hade gått ombord. Viruset var inte hans fel. Det var Kinas fel, och demokraternas förstås.”

”Ville han inte ha passagerarna i land?”

”Nej! Det skulle förstöra hans statistik! Folk i utlandet fick inte se att USA hade så många fall.”

”Men till slut kom din far i land?”

”Inte ens det ville Trump ta ansvar för. Han sade att CDC fick göra som de ville, att det var deras ansvar, men han tyckte inte så. Han saknar totalt medkänsla! Trump, Trump, Trump!”

”Hur gick det med fartyget?”

”Det släpptes in till en marinbas. Passagerarna blev förlagda i sovsalar, utan ordentlig uppdelning mellan friska oexponerade, friska med exponering för smitta, och sjuka.

Spridningen blev värre. Chefen på basen ville inte ha besvär med en massa civilister, så passagerarna fick åka hem när de själva ville. De hänvisades till reguljärt flyg utan att någon talade om att de var eller kunde vara smittade. Så gick det med den karantänen! Kan han någonsin göra någonting rätt? Trump, Trump, Trump!”

Mer pandemiklagan tålde jag inte just då. I stället frågade jag:

”Tycker presidenten att det är kul att spela golf?”

” Mycket skojigare än att sätta sig in i svåra frågor! Mycket skojigare än att skriva under papper! Han verkar inte intresserad av att bestämma. En gång när jag var i närheten sa han: ’I går hade någon dum sate skrivit ihop en hel A4-sida med text. Det fanns fyra punkter att välja på. Alldeles för mycket!’ Han kommer hit för att vardagsslitet är tråkigt.”

”Hur tycker du han sköter jobbet?”

”Han klarar det inte! Han har misslyckats med pandemin. Han klarar inte av rasmötsättningarna. Ekonomin är körd i botten.”

”Finns det något annat som driver honom hit?”

”Att tjäna pengar förstås! Han gör reklam för sina anläggningar! Utländska gäster kommer hit och bor i dyra sviter på hotellet. De måste ut och spela med honom också.”

”Men det är väl ändå marginellt. Var ligger de stora pengarna?”

”I *turneringar*, förstås. Han ville ha British Open till sin golfanläggning i Skottland. Han fick Londonambassadören Woody Johnson, en nickedocka, att begära det av brittiska regeringen. Fräckt! Men det lyckades inte.”

”Räcker detta som skäl för golfspelet?”

”Nu får du inte skvallra, men det finns ett till. Ibland vill han ha en speciell caddie, som mest pratar ryska. Jag har själv hört det. Han är alldeles för välklädd för att vara caddie. Jag tror att det är Putins agent. Trump kommer till golfbanan för att Putin skall kunna ge order till honom! Trump kan ju inte använda Heta Linjen hela tiden, för den spelas in, och folk blir oroliga när den används.”

”Det var en djärv teori!”

”Ja, men sann. Trump har fått pengar från Ryssland. Du som inte är från Florida vet nog inte om det här: 2004 köpte Trump på auktion en herrgård, eller snarare slott, som hette Maison de l’Amitie, för \$ 41 miljoner. Sedan köpte han några burkar färg och lät renovera det för någon miljon dollar. 2008 sålde han det till en ryss, en ljusskygg affärsman, kardiolog från början, senare Kungen av Konstgödsel, mordanklagad men friad. Ryssen gav \$ 95 miljoner. Trump trodde själv att pengarna kom från Putin. Inte illa: Mer än \$ 50 miljoner direkt i plånboken på fyra år. För det väntar sig Putin utdelning. Trump har aldrig sagt ett ont ord om Putin! Varför inte? För floridaegendomen? För att han vill bygga ett Trump Tower i Moskva? För att han gått i någon honungsfälla på något hotell i Moskva med övervakningskameror? Vad vet jag? Men här på golfbanan går USA:s president regelbundet ut med en ryss. Den ryske caddien kommer med order från Husse.”

Tony drog efter andan: ”Slutet på historien var värst. Ryssen besökte aldrig sitt Maison de l’Amitie, för det var gravt mögelskadat. Det revs efter något år. Det är glasklart. Putin har gett Trump 50 miljoner dollar för – *ingenting!*”

Vladimir Putin kontrollerar Trump via sin ambassadör på golfbanan. Det tar tid, så Trump måste spela ofta.

Sedan fortsatte han med nästan viskande röst:

"Nu har en ny 'caddie' dykt upp. Du har nog sett honom. Ärggrönt ansikte. Jag är inte rasist. Folk får ha vilken ansiktsfärg de vill, bara de kan sitt jobb och sköter det. Men ärggrönt! Där sätter jag gränsen. Det ser för djävligt ut!"

Det sista kunde jag hålla med om.

"Vad är det nu för makter som vill styra USA:s president? Jag bara undrar."

Undran övergick i en bedjande min:

"Höge herre! Träffar du Trump någon gång, påminn honom om gräsrötterna på Mar-a-Lago!"

Menade han sig själv eller de sönderkörda greenerna?

"Säg honom det jag har sagt! Be honom att ändra sig!"

Skulle jag säga: "Låt bli att köra golfbil på greener! Fuska inte i golf! Visa medkänsla! Umgås inte med ryssar!" Det skulle inte tjäna mycket till. Högt sa jag:

"Det kan jag inte lova. Däremot kan jag lova en annan sak. Det här samtalet stannar mellan oss. Jag skall aldrig nämna det för någon, och jag skall inte nämna ditt namn för någon. I gengäld ber jag dig att lova dyrt och heligt, att du inte för någon berättar om att du har talat med mig om allvarliga saker."

Tony Murphy hade knappt hunnit säga "OK" innan det hördes ett metalliskt ljud, en dagvattenbrunn öppnades, och upp for Screwtape i sin bästa ambassadörsuniform, med svart fotsid mantel med eldslågor, gradbeteckningar, medaljer och den violetta uniformsmössan med horn. Inte en fläck fanns på uniformen, trots att han just kommit upp ur ett avloppsrör.

I ögonvrån såg jag Tony Murphy skräckslaget springa bort, medan Screwtape gjorde covid-tidens hälsning, armbågsstöten, och kom med många ursäkter: "Eftersom vi träffas så ofta, så har jag beställt en ny gång från helvetet och direkt hit. Den har ställt till med litet problem för bevattningen, för allt vatten i jorden avdunstar av Helvetets hetta. Gången

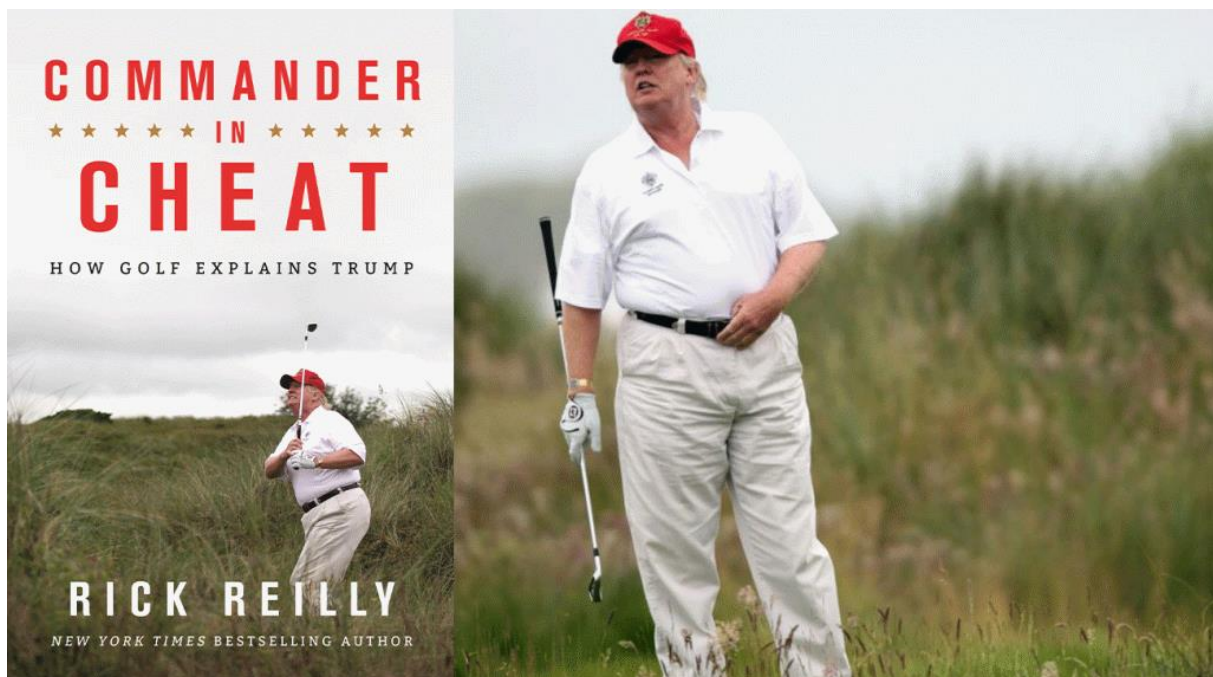
kommer säkert att bli oss till hjälp. Den skulle ha varit färdig i dag. Den gick att använda, men jag blev försenad.

Jag kände efter på armbågen, om jag hade fått brännskador från Screwtape, som ännu var het. Jag hade klarat mig. Jag tog Screwtape fortast möjligt till omklädningsrummet. Medan han klädde om sammanfattade jag mina tankar:

Folkets röst har talat. Trump spelar så mycket golf för att:

- Presidentarbetet är tråkigt
- Trump klarar inte jobbet utan flyr till golfbanan
- Trump är fet och behöver motion, fast han kör golfvagn i stället
- Han gör upp affärer på banan
- Han gör PR för sina anläggningar
- Han drar folk till hotellet och får betalt
- Putin har mutat Trump med minst \$ 50 miljoner och styr Trump via en caddie
- Nu styr djävulen honom. Caddien kommer från Helvetet. Jag är medskyldig.

Vad är det för herre jag tjänar? Hur länge skall samarbetet med Djävulen fortgå?

Varför spelar Trump så mycket golf?

4.6 Screwtapes bakgrund

På grund av sin sena ankomst ville Screwtape vara extra vänlig.

”Jag hade tänkt att berätta litet om min bakgrund,” sa han och drog fram ett slitet fotografi.

T.v. Screwtape som barn, innan han tillsammans med Lucifer kastades ut ur himlen.

Bild: Raffaello Sanzio (Rafael), 1483 - 1520: Två putti - detalj från Sixtinska madonnan Målad: 1513 - 14.

”Ängeln till vänster är jag. Jag är född i himlen, ett par år innan Lucifer blev utkastad. Lucifer var min Pappa. Bakgrunden till konflikten var denna.

Pappa var en högt uppsatt ängel. Hans namn *Lucifer* syftade på himlens starkast lysande objekt efter solen och månen, *morgonstjärnan*, den som ni kallar Venus. Han var verkligen lysande!

Gud hade just skapat människorna. Pappa tyckte att det var helt i sin ordning. Men så gjorde Gud människorna till herre över änglarna! Pappa tyckte det var orättvist att nykomlingarna skulle ta över. Han fick med sig några kloka änglar. De gick tillsammans till Tronen och klagade på Gud. Där fick de höra ord som *högfärd*, *dödssynd*, *trots och otacksamhet*. Pappa gav svar på tal. Han blev utkastad. Handgripligen!

Medan Pappa vacklade grep han tag i min hand. Jag drogs med i fallet. Det är mitt allra första minne. Vi bara föll och föll. Mina små vingar slets uppåt. De fick opereras bort senare. Pappa och jag höll varandra i handen. Det var mycket häftigare än Disneyland. Det blev varmare och varmare. På något sätt landade vi.

Efteråt var Pappa, som nu kallade sig Mefistofeles, nöjd. 'Det är bättre att härska i helvetet än tjäna i himmelen', lär han ha sagt.

Sedan fick Pappa mycket att göra. Han måste bygga upp Riket från början. Han har lyckats bra. Det har tagit 6 000 år, men det vet du ju redan. Nu är vårt land välorganiserat. Tänk bara på de personliga frestarna! Tänk på dödsänglarna som hämtar hem de fördömda själarna!

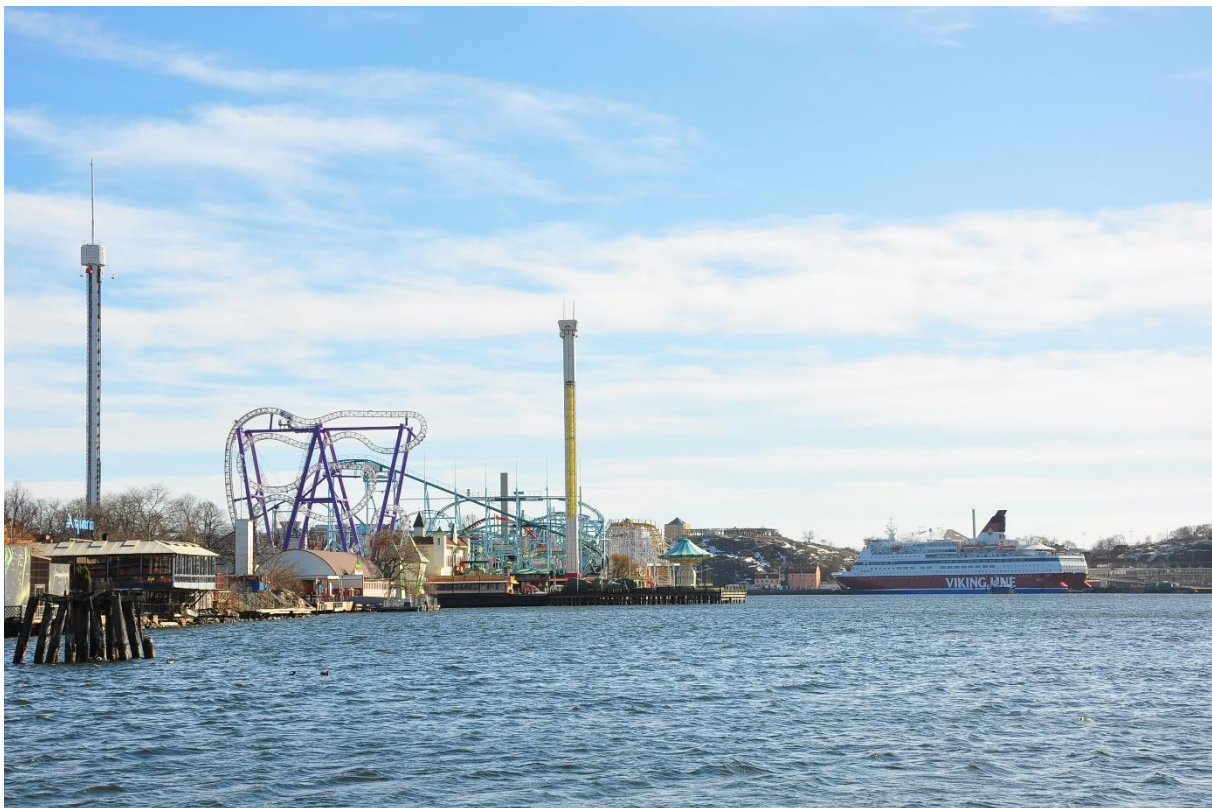
Du skall inte tro att Pappa gav mig några förmåner för att jag var furstebarn. Jag fick jobba lika hårt som alla andra, kanske hårdare. Pappa ville inte höra några glåpord om nepotism.

Ibland vill jag återuppliva mitt allra första barndomsminne: Att vara tyngdlös under ett fall på 20 000 meter. Först ville jag uppleva den känslan i en rymdstation, men det var alldeles för farligt för mig att komma så nära Himlen. Jag fick nöja mig med mindre.

På senare år har jag haft en del tjänsteresor till Stockholm, Sweden, för att organisera frestandet av Skandinavien kungahus. Då brukade jag gå på nöjesparken Gröna Lund och prova *Fritt Fall*. Under ett par sekunder kände jag igen utkastandet ur Paradiset.” Screwtape tog fram ett foto för att visa.

”När jag ändå var på ett nöjesfält så passade jag på att uppmuntra familjegräl. ’Nu barn måste ni vara tacksamma och lydiga för att vi har tagit er till det här dyra stället!’ brukade vara en bra öppning. På kvällarna satsade jag mer på tonårsbråk. Jag tog alltid med en kniv att låna ut. Dessutom hade jag en fickplunta med något gott vin att bjuda flickorna på. Då blev de mindre motsträviga och gjorde saker som de fick ångra. Jag använde alkohol på den tiden, för jag visste för litet om narkotika. Nu har jag inte tid med sådant, hur roligt det än är. Ibland saknar jag jobbet på fältet. Jag är på sammanträden hela dagarna.

Behåll kortet!”

Fritt fall simuleras i de två höga tornen på Gröna Lund, Stockholm. Foto: Screwtape 2011.

Det gjorde jag, glömsk av alla råd på förhandlingskursen. När Screwtape tystnade sa jag:

”Jag blir riktigt avundsjuk. Tänk att ha en pappa som håller en i handen medan man faller tiotusentals meter. Min Pappa tjatade på mig och slog mig. Det har satt sina spår.”

Jag såg någonting professionellt tändas i Screwtapes ögon. Den bekännelsen skulle han använda mot mig någon gång. Jag bet mig i tungan, tog ett fastare grepp om datorn med Bibeln i minnet och sa:

”Jag tycker att vi byter ämne och börjar jobba.”

Och så gjorde vi det.

4.7 Tid och plats för leverans

Själarna skulle levereras kl. 00:00 ET tisdagen den 27 oktober 2020. En vecka var den längsta tid som Mefistofeles kunde acceptera på grund av att svårigheten att hålla skeletten igång. Den tiden borde möjliggöra transporter av de döda fram till vallokalerna, vilket var mottagarens ansvar.

Platsen för leveransen var en nyhet. Tidigare hade Screwtape nämnt att Mefistofeles ville ha en riktigt het och otäck plats, så att övergången skulle bli lättare för själarna, och för all del, underlätta för hans personal. Nu skärptes kraven: Mefistofeles fordrade att själarna skulle lämnas till någon av de djävligaste platserna på jorden: En amerikansk underjordisk atombombssilo, där det skulle finnas åtminstone en kärnvapenbestyckad raket, riktad emot Ryssland. Till alla sådana platser fanns gångar direkt från Helvetet, vilket gjorde leveransen säker för Dödsriket. Dessutom krävde Mefistofeles att vid exakt samma tidpunkt skulle luckan ovanför raketerna öppnas, för att själarna skulle få se de helvetiska raketerna. Screwtape var fräck som vanligt: Han överlämnade ett kuvert, förseglat med Mefistofeles eget sigill, som skulle innehålla en förteckning över alla permanenta kärnvapenanläggningar i USA, med GPS-koordinater angivna för att underlätta transporten till vallokalerna. "Ni får välja anläggning själva", sa han storsint. "Skall jag öppna kuvertet åt dig? Titta vad vår underrättelsetjänst är duktig!"

Det är farligt att befatta sig med centrala försvarshemligheter, så kuvertet förblev oöppnat. Jag skrev mitt protokoll som vanligt, utvilad efter den lediga morgonen och välvilligt inställd till Screwtape efter vårt personliga samtal. Jag skulle presentera anteckningarna för Forster och andra i projektet innan jag gav den korta versionen till Trump.

Forster satt upptagen med jurister hela dagen och fick inte störas. Jag ringde honom ändå och sa att det var mycket viktigt. Forster blev otålig: "Skriv dagens krav på ett papper i en mening, och lägg det i högen för Trump att underteckna. Signera med Timothy Forster genom Jerry Easter." Sedan lade Forster på.

Jag förstod att det var allvarligt att öppna en kärnvapensilo för 10 000 heta skelett och många vaktande djävlar och köra dit och därifrån med svartmålade bussar. Vem skulle jag tala med? Militären? Jag kunde inte runda min chef och ta kontakter vid sidan om. Det skulle strida mot alla byråkratiska principer. Nej. Jag skrev ut protokollet och beslutsunderlaget:

"Screwtape kräver leverans av själarna till valfri atomsilo. Godkännes?"

För att freda mitt samvete klistrade jag på en postit-lapp med texten: "**WARNING! RISK FÖR KÄRNVAPEN! AVSTYRK! / Bibeljästen**", tog Screwtapes förseglade kuvert, satte på den värsta hemligstämpel jag kunde få tag på, skrev "**Endast för presidentens ögon**" och lade det i Trumps inkorg.

Jag visste inte att stabschefen hade beordrat att alla postit-lappar skulle tas bort, så Trump fick inte veta min oro. Presidenten skrev *Beviljas* på sammanfattningen utan att tänka, och *Till Pentagon. Budas* på Screwtapes kuvert. Posten till Pentagon hade just gått och en kurir var sjuk, så det dröjde en dag innan förteckningen var i Pentagon.

Militärerna blev som galna. Det skulle komma 100 bussar till en avskjutningsramp för atomvapen. De svarta bussarna syntes tydligt på alla satellitbilder, inte bara för underrättelseorganisationerna, utan också för allmänheten. De heta skeletten skulle komma in i ett raketrum, vilket innebar brandfara och explosionsrisk. När takluckorna över raketerna öppnades, kunde flera länders satelliter se det och rapportera till någon fientlig stridsledningscentral. Fienden kunde vidta motåtgärder, som i värsta fall kunde leda till kärnvapenkrig. Allt detta hade Trump gått med på.

Militären valde en anläggning som skulle läggas ner kort efteråt. Det var en klen tröst.

Den aktuella anläggningen var nergången och skulle snart avvecklas, men den hade ett stort garage som underlättade transporten av själarna. Bild: <https://www.nokalux.se/ref/garage/bergrumsgarage-stockholm>

Min roll blev allt mera tvivelaktig. Från början skulle jag bara vikariera för att skriva protokoll. När Forster hade fått covid, fick jag rycka in mera regelbundet. Sedan accepterade Screwtape ingen annan motpart på golfbanan. Trump blev allt mer ointresserad och engagerade sig bara för oväsentligheter som han begrep. Screwtape lade fram allt farligare villkor. När Forster blev frisk och kom tillbaka som projektledare, träffade han mest jurister för att få en korrekt avtalstext. I praktiken blev det jag som, helt utan kontakter, skulle förankra beslut på olika håll. Jag hade gått en kurs i förhandlingsteknik, men det var för litet och för sent.

Ingen sade till Screwtape: "Stopp där! Varför skall ni leverera i en atomsilo? Det kan väl ske var som helst. Gångar kan ni säkert fixa! Gör ni det för att få litet hemtrevligt?" Ingen hade lärt mig att gissa djävulens motiv. Jag bara skrev protokoll, gjorde om dem till punktlistor som Trump borde begripa, och så gick Forster och jag till Trump, som bara skrev på utan att tänka.

Till slut ordnade jag själv – projektledaren Forster ovetande – ett besök i Pentagon. Jag träffade en general, vars namn jag inte får avslöja, så jag skriver X. Han skällde ut mig:

"Hur kunde ni bara gå med på något sådant? Förstår ni inte vad djävulen är ute efter? Han vill avslöja USA:s militära hemligheter för att destabilisera situationen. Han hoppas på att en olycka skall ske, att någon skall prata i en mobil eller hetta upp bränslet så att raketerna går av. Den landar Gud vet var. Kanske svarar ryssar eller kineser med raketer mot förutbestämda mål. Då är helvetet löst. Så går det med en lat idiot som president och ett Vitt Hus fyllt av inkompetenta rövslickare!"

Var de sista orden en beskrivning av mig? General X fortsatte:

"Vi får göra vad vi kan. Bränslet, en seg massa, sitter där det sitter. Det följer med raketerna. Stridsspetsarna tar vi undan, utan att någon ser det, utan Trumps vetskap, och utan att någon talar om det för Screwtape. Skulle det upptäckas och överenskommelsen skulle gå i stöpet, så inte mig emot.

Däremot får de heta skeletten inte komma i närheten av raketerna. Det råder ett absolut förbud mot mobiltelefoner under operationen. All kommunikation skall ske genom presidentens kanaler. De dödas mobiltelefoner måste delas ut i bussarna efter avfärd.

Operationen skall ledas av oss, och inte av den där Forster från Vita Huset.

Mr. Easter! Ni må vara en idiot, men det var bra att ni kom.”

4.8 Pris

Priset kom som en chock för mig: President Donald J. Trumps själ.

Screwtape framställde det som mycket billigt. Däremot var han stenhård rörande formalia. Avtalet skulle slutas i samband med ett direkt möte mellan parterna, antingen i Washington eller i Helvetet. ”Det sista passar oss båda fint, för vi kommer ju ändå ses där, förr eller senare!” tyckte Screwtape. Kontraktet skulle undertecknas i blod i närvaro av Mefistofeles själ. Blodprovet skulle tas omedelbart före undertecknandet för att försvåra fusk.

Säkerheten var också viktig. En själ som var Mefistofeles egendom fick inte rymma. Själen skulle förses med en injektion full av identifierande transpondrar, som skulle visa att den var såld. Syftet var, att om Dödsrikets underrättelsetjänst mot all förmodan skulle missa ett dödsfall, så skulle själen vara märkt, detektorerna vid Pärleporten skulle slå larm och porten skulle inte öppnas. Sprutan skulle Trump få direkt efter undertecknandet.

Ovan molnen finns Pärleporten. Aposteln Petrus vaktar innanför dörren och välkomnar de frälsta själarna till himlen. Detektorer dolda i de stora krukningarna larmar om någon i Djävulens tjänst försöker komma in. Bild: Johann Baptist Zimmermann (1680-1758): *Ianua coeli*, Wikipedia , Pearly gates, foto Maria Brünlein

Jag tyckte priset var oerhört. Skulle djävulen äga själen till Förenta Staternas President? Skulle djävulen styra den mäktigaste mannen i världen? Vad innebar detta för mig, för Washington, för nationen, för världsfreden?

Jag kunde inte låtsas om ingenting och bara notera villkoren i protokollet. Presidenten måste dra sig ur ett sådant kontrakt. Ensam kunde jag inte övertala Trump. Det var projektledarens ansvar. General X måste också känna till det och använda sitt inflytande och sitt sunda förnuft. Jag fick till ett möte mellan Trump, general X, projektledaren Timothy Forster och mig. De tre föredragandena hade en enda punkt: "Mr. President! Ni får inte sälja er själ till djävulen! Det skulle försätta landet i svår fara!"

Trump lät sömngångaraktigt rigid. Han var orubblig. Ändå fick han ur sig:

- Mefistofeles och jag är överens. Vi satte priset redan i första telefonsamtalet. Jag kan inte backa nu. Å andra sidan:
- Djävulen finns inte. (Han läste en fusklapp:) Helvetet avskaffades i Sverige den 27 maj 1909, d.v.s. Domkapitlet i Stockholm accepterade att man kunde vara präst i Svenska Kyrkan utan att tro på helvetet.
- Min själ finns inte, men finns den ändå, så är den väldigt billig.
- Jag har ingått många överenskommelser som jag senare har slingrat mig ur.
- Jag har tillsatt tillräckligt många domare i Högsta domstolen. Tvister om kontraktet skall avgöras där. Domarna är lojala mot mig.
- Juristerna får ordna detaljerna.

Försöket till övertalning hade alltså misslyckats. När vi gick ut, muttrade general X:

"Jaha. Överbefälhavaren för USA:s väpnade styrkor sålde sin själ till djävulen redan i juni. Per telefon! Vi andra får minimera skadorna."

Skadebegränsningen innebar mycket tankemöda i Pentagon och Vita Huset. Mefistofeles villkor innebar att de båda ledarna måste mötas. Trump avvisade direkt tanken på ett förtida besök i Helvetet. Alltså måste Mefistofeles komma till Vita Huset. Det var båda statschefer. Skulle mötet rankas som statsbesök?

Nej, båda parter ville undvika möten på flygplatsen, salut med 21 skott, nationalsånger framförda av militörkestrar, inspektion av hedersvakt, statsmiddag, tal i Kongressen och så vidare. I stället skulle Mefistofeles flyga till Vita Huset och anlända prick 0000 natten till söndagen den 4 oktober 2020.

Mefistofeles krävde emellertid ett stort följe, som han alltid hade vid statsbesök. Han skulle, förutom av Screwtape, åtföljas av 666 smådjävlar, eftersom *vilddjurets* (djävulens) *tal är 666*, som bibeln så korrekt upplyser om (Upp. 13:18).

Besöket skulle kräva speciella arrangemang. När Mefistofeles anländer, så måste det ske i absolut mörker. Alla elektriska system skulle slås av i fem minuter.

Här började säkerhetstjänsten se rött. Vita Huset är fullt av system som är nödvändiga för nationens säkerhet. Kunde Djävulen stänga av alla system på egen hand? Vilka medel hade han? Skulle han använda en elektromagnetisk puls, som skulle förstöra all utrustning? Kunde han manipulera data?

Kunde de datoransvariga lita på batteribackup? Hur kunde man efteråt veta vad som hade skett? Skulle systemen gå att återstarta?

Screwtape försökte lugna de oroliga. Mörkläggningen var bara för Mefistofeles' egen säkerhet. Han ville inte synas. Han skulle inte störa mer än absolut nödvändigt, och ingenting utanför Vita Husets område.

Givetvis fanns planer för hur kritiska system skulle startas om efter ett kärnvapenangrepp. Säkerhetstjänsterna krävde att dessa planer skulle aktiveras. Djävulens besök skulle bedömas med samma allvar som risken för ett nukleärt angrepp på centrala Washington.

Men presidenten själv då? Tänk om han stod under djävulens inflytande? Skulle han kunna göra något illa? Tänk om djävulen pressade honom på koderna och tog *Fotbollen*, presidentens "knapp" till kärnvapnet, och startade ett nukleärt krig? Det skulle väl djävulen gilla?

Kritikerna vann. Vicepresidenten fick inte vara med på mötet med Mefistofeles. Han måste bli aktiv president för några timmar och få med sig Fotbollen på en minst tims lång flygresa bort från Washington. Trump skulle betraktas som om han var bedövd under en operation. Besöket av Djävulen tonades ner. Hela operationen maskerades som en nödvändig övning, som skulle stärka beredskapen i vårt kära USA. Trump grymtade men fann sig och förmåddes utfärda de nödvändiga orderna för helgen 3 – 4 oktober.

Under dessa viktiga diskussioner hade Trump hållit sig undan. När han märkte att han blivit överkörd och att allt var klart, tog han upp något som han tyckte sig förstå:

Hur skulle nationalsångerna spelas? Vilken var Helvetets nationalsång? Vilka presenter skulle man utväxla?

Trump ville ha en 20 mans militärörkester. Denna prutades ner till en blåsartrio. Musikerna skulle av sekretessskäl inte få se djävularna. De skulle stå bakom en skärm. Ingen hittade någon nationalsång från Helvetet. Man fick improvisera. Ett passande förslag var Griegs *I Bergakungens sal* ur Peer Gynt, men det var ett långt orkesterstycke som måste kortas och arrangeras. Dessutom fanns inga ord och Dovregubben, styckets huvudperson med valspråket "*troll vær deg selv – nok*", var för snäll för att vara djävul. Man ville ha någon känd melodi med text som uttryckte ångest för eviga straff. Detta önskemål passade in på den medeltida hymnen *Dies irae, dies illa*, i svensk översättning:

Vredens stora dag är nära
Elden skall då allt förtära
Så var siarsångens lära.

Sv Ps 1986 634:1

Förslagsställaren påpekade:

"Sången blev populär i samband med pesten på 1300-talet, då folk gick omkring och piskade sig själva för att undgå Guds straff. Den svenske regissören Ingmar Bergman använder det temat i filmen *Det sjunde inseglet*. Ungefär så är det nu med Covid."

Här avbröt Trump honom. Jämförelsen mellan Covid-19 och medeltidens digerdöd kostade förslagsställaren jobbet, men förslaget antogs, trots att blåsartrion ogillade den sorgliga musiken.

Vad presenten beträffade, så visste ingen vad djävulen ville ha. Därför sade ingen emot Trump, när han ville ge bort det officiella porträttet av sig själv, största storleken med guldrum.

Dessa beslut hade fått Trump fått känna sig viktig.

4.9 Eventuella tvister

Screwtape krävde, att avtalet om själaförsäljningen skulle följa en mall, som tidigare hade använts för bland annat Faust. Detta var inte förhandlingsbart. Klausulen "*Tvister om detta kontrakt skall avgöras av amerikansk domstol.*" avvisades direkt av Screwtape.

Redan före kontraktsskrivningen insåg jag, att Trump med alla medel skulle försöka slingra sig ur kontraktet. Hade en president rätt att sluta sådana avtal med en främmande makt, eller kunde saken jämföras med att starta ett krig utan kongressens medgivande? Trump var uppenbarligen inte arbetande president när han slöt avtalet. Blev detta därigenom ogiltigt? Om Trump var en privatperson när han slöt avtalet, men utgav sig för att vara president, var då underskriften ett bedrägeri? Var Mefistofeles en fysisk eller juridisk person eller ingendera? Kunde ett så vagt avtal ha någon giltighet?

Jag förstod att årslånga processer väntade och att många bra advokater behövdes. Jag tänkte på ett tips som jag hade fått från Freddie Tag. Jag erbjöd mig att leta efter advokater inom avtalsrätt. Det fick jag göra, och jag fick också befogenhet att utreda en sådan advokats kvalifikationer genom att sätta honom på mitt husköp.

5 Statsbesöket

5.1 Kvällen innan

Avtalet var färdigförhandlat. Trump hade insisterat på att hela tiden kallas President Trump, även om han inte var aktiv president vid undertecknandet. Några advokater tyckte att detta var ett smart drag.

Det verkade räcka med tre – fyra bilagor, men Mefistofeles hade tyckt att detta påminde för mycket om Fadern, Sonen och den Helige Ande, eller de fyra evangelisterna, så han ville i stället ha sju bilagor efter de sju dödssynderna. På mig verkade detta vidskepligt eller dumt, men Mefistofeles var en ledare som ville ha allt perfekt och var van att få som han ville. Så blev det nu också, även om Bilaga 7 blev mycket tunn.

De sista ändringarna från Helvetet hade kommit med mail, vilket hade lett till problem, eftersom virusprogrammen med rätta ansåg att avsändaradressen var opålitlig. Till slut hade dock allting fungerat – vilken triumf för universums standardisering!

Avtalet och alla bilagor skrevs ut på brandsäkert papper, som Screwtape tidigare hade tillhandahållit. Detta fick skrivarna att krångla, men till slut fanns tillräckligt många exemplar att underteckna.

Jag inbjöds att vara med vid Mefistofeles' besök. Jag skulle svara på eventuella frågor om hur själarna hade valts ut. Förteckningen av själar hade skickats fram och tillbaka flera gånger, för att vi skulle komma så nära 10 000 som möjligt. Flera tänkbara själar kom tillbaka med beteckningen *inte hos oss*, vilket betydde att de var på väg till himlen. Trump gnällde om den saken. "Kunde du inte ha tagit reda på döingarnas destination i förväg? Då hade vi sluppit att besvära Mefistofeles."

"Jag har verkligen försökt", tänkte jag men sade ingenting.

All personal hade informerats om att hela Vita Huset skulle tömmas under natten. Orsaken sades vara en nödvändig beredskapsövning. De anställda hade fått instruktioner om vad man skulle göra av sina egna data. Klockan 2200 skulle all personal vara borta, bortsett från de datatekniker som skulle stänga alla system, ordna backup-tagning och se till att reservsystemen var uppe. De skulle också, så gott det nu gick, installera skyddsutrustning mot elektromagnetiska pulser. De lade metallnät runt de mest kritiska komponenterna och hoppades att det hjälpte mot djävulen och hans anhang.

Även de närmaste kvarteren runt Vita huset berördes. Där rådde utgångsförbud och total nedsläckning lördagen den 3 oktober 2020 kl. 2350 till söndagen den 4 oktober kl. 0010.

Själv var jag beordrad att infinna mig i Oval Office före kl. 2200. Det var dekorerat som inför ett statsbesök med häpnadsväckande blomsterarrangemang. En skärm var uppställd i ett hörn, och bakom den stod tre nervösa blåsare och mjukade upp sig och sina instrument. De visste ingenting om programmet, men var förvånade över tidpunkten och låtarna.

Utrustning för blodprovstagning och injektioner stod i ett hörn. Sjukvårdsavdelningen stod i högsta beredskap för detta och något mycket värre.

Den amerikanska delegationen var liten för att matcha Helvetets delegation om två personer. De enda jag kände igen var, förutom presidenten själv, min egen chef och presidentens livläkare.

Stämningen var spänd. Varje skrapning med foten, varje harkling hördes i rummet.

5.2 Ankomsten

Prick 2355 aktiverades en massa larm, som sedan tystnade direkt. Strömmen slocknade. Utanför fönsterna blev det becksvart. Sedan hördes något som liknade en bang som när en Concorde landar. Genom ett öppet fönster hördes stora vingar flaxa.

Djävulen anländer till Vita Huset under natten till söndag, precis före strömavbrottet.
Bild: Mephistopheles flying over Wittenberg, in a lithograph by Eugène Delacroix,
Engelska Wikipedia, Mephistopheles

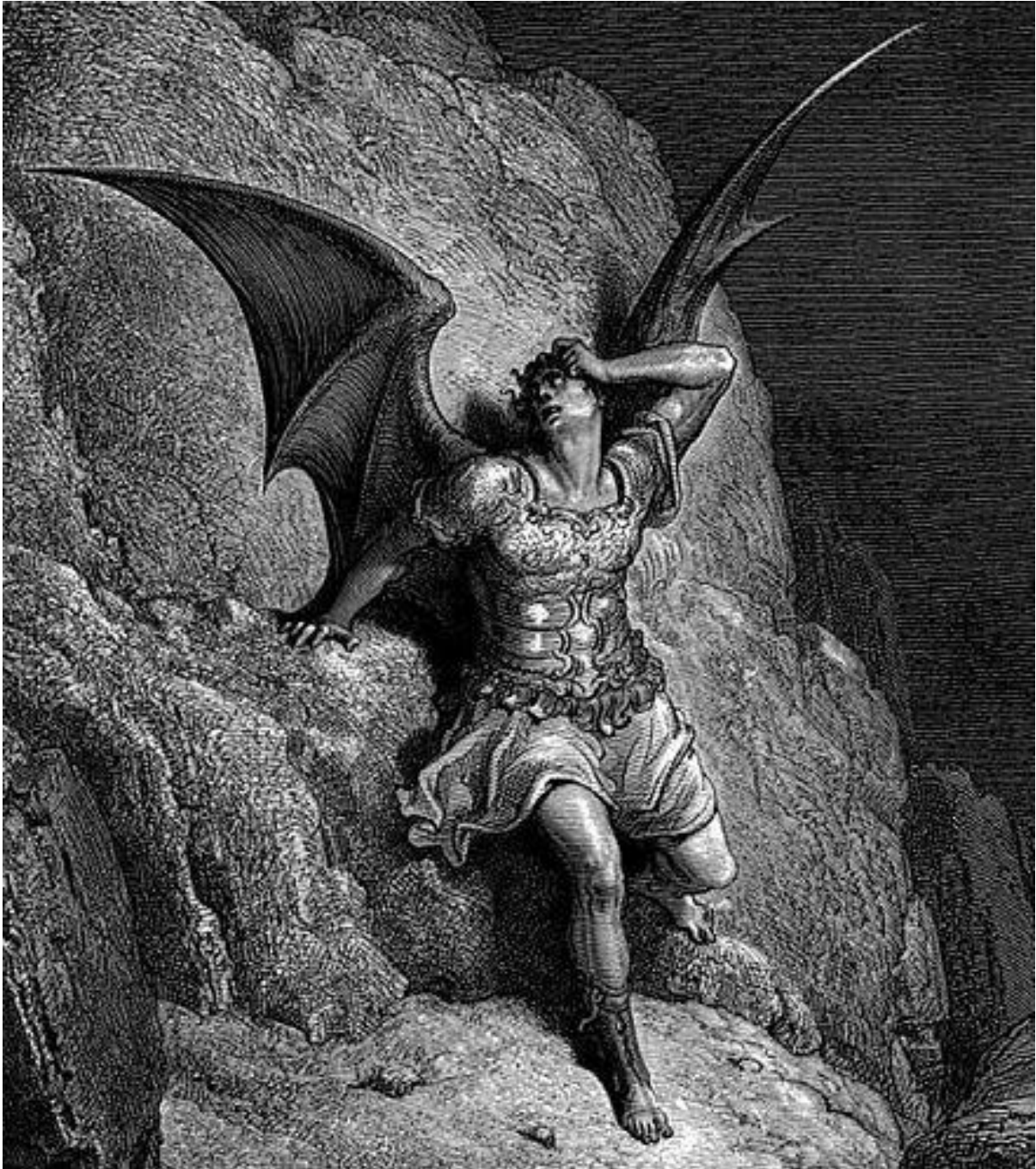
Som överenskommet fanns ingen mottagningskommitté på någon flygplats eller ens på Vita Husets helikopterplatta. I stället öppnades dörrarna där vi satt. En frän doft spred sig i luft som ömsevis var iskall och brännhet. Frusna smådjävlar med horn, klädda i stiliga uniformer och dragna knivar skymtade i Rose Garden. Mefistofeles uppenbarade sig precis kl. 2400 och hittade direkt till platsen för hedersgäster i Oval Office. Helvetets president åtföljdes av enbart Screwtape, som presenterades som ambassadör, trots att inga diplomatiska förbindelser hade upprättats. Innan Screwtape satte sig gick han fram till blåsartrion och beställde en fanfar. Därmed var hemligheten röjd. Blåsarna var dödsförskräckta.

Klockan 0005 fungerade strömmen igen, men allt var ändå egendomligt tyst. Protokollet föreskrev nationalsånger. Blåsarna hann med de tre första raderna i Helveteshymnen, innan Mefistofeles slet ner skärmen med sin ena vinge och snäste åt dem att sluta:

”I Helvetet gillar vi buller mer än ert tutande.”

Musikerna blev livrädda, men de visste inte vart de skulle ta vägen, och ingen brydde sig om dem, så de såg allt som hände. Efteråt sålde de sin historia dyrt till Washington Post.

Trump, uppenbart påverkad av sin kollegas entré, försökte hålla sig till dagordningen och överlämna sitt stora officiella foto. I gengäld fick han Mefistofeles officiella porträtt graverat av Gustave Doré i en svart ram med eldslågor.

Mefistofeles officiella porträtt. På denna bild har Djävulen tonat ner sin vrede och bitterhet. I stället framträder en sorg, som sammanhänger med ensamheten efter utkastandet från Himlen. Bild: "Satan" av Gustave Doré, Wikipedia.

5.3 Presidenternas möte

”Nu är det formella undanstökat”, sade Mefistofeles efter musik och presenter. ”Låt oss nu gå över till vår egentliga uppgift, att skriva under överenskommelsen.”

Trump ville annorlunda. Han hade med sig en lapp med tre punkter, vilket var det mesta han klarade av:

”För det första: är det inte litet futtigt med bara 10 000 själar. Du är väl storslagen och frikostig? Kan vi inte säga 20 000?”

Mefistofeles sade bara: ”Vi har förhandlat i två månader nu. Vi har inte tid med mer krångel. Ta dagens avtal, annars blir det inga själar alls till valet. Vi har kommit överens om 10 000. Det är det som gäller.”

Trump ryckte på axlarna. ”Jag försökte i alla fall”, såg han ut att tänka. I alla fall gick han vidare:

”Kan du ändra på konstitutionen, så jag får sitta i fler än två perioder?”

”Ingår inte i avtalet. Konstitutionen är amerikanarnas sak, inte min.”

Trump suckade och tog fram sin sista punkt.

”Jag behöver ett erkännande för den store man som jag är. Om jag ger dig min själ för att få låna 10 000 själar under en vecka, så vill jag ha något på köpet. Se till att min bild huggs i berget Mount Rushmore. Där hör jag hemma.”

Denna gång sade Mefistofeles ingenting. Han skakade bara på huvudet och pekade på kontraktspärmarna. Han väntade länge under tystnad. Med bestämd röst sade han till slut:

”Avtalet är färdigförhandlat. Take it or leave it! Nu skall vi ta blodprovet.”

Blodet till underskriften skulle enligt överenskommelsen tas i Mefistofeles närvaro. Det fick inte förekomma fiffel med någon annans blod, vilket senare DNA-analyser kunde avslöja och därmed göra kontraktet ogiltigt.

Syster Sussie, som var troende katolik och dessutom en god människa, kallades in från sjukavdelningen. Hon hade satts i beredskap men hade inte informerats om syftet, utan trodde att presidenten led av en akut sjukdom. När hon skymtade smådjävlar litet varstans blev hon rädd. När hon presenterats för de båda ledardjävlar var hon stel av skräck.

Screwtape tog henne i armen och förde henne bort till Trump, som hade satt sig vid provtagningsbordet, tagit av sig kavajen och började kavla upp armen. Mefistofeles trängde sig fram och lutade sig över sköterska och patient för att se att allt gick rätt till. Hans svaveldoftande, ömsevis brännheta och iskalla andedräkt svepte över Sussie och presidenten.

Sussie fick uppbåda all sin professionalitet för att leta rätt på presidentens ådror. Det var inte lätt. Venerna gled undan hela tiden. Armen bar spår av flitiga stick, som enligt Sussie tydde på narkotikabruk under tonåren. Till slut lyckades Sussie. Hon stack på rätt ställe och fyllde skräckslagen flaska efter flaska med blod. När hon var färdig sprang hon, utan att städa efter sig, gråtande upp till sina domäner i huset.

Jag hade låtit beställa en penna för ändamålet och fyllde denna med presidentblod. Parterna satte sig till rätta och undertecknade dokumenten som vid ett vanligt statsbesök. Så här blev resultatet av mitt två månader långa arbete:

Ramavtal

Följande parter, Donald John Trump, President of the United States of America, nedan kallad *President Trump*, och Mefistofeles Hell, Prince of Darkness, Ledare för Dödsriket, nedan kallad *Mefistofeles*, har i dag slutit följande avtal.

Mefistofeles skall arbeta för att President Trump skall få sitt mandat förlängt.

Speciellt skall Mefistofeles den 26 oktober 2020 kl. 0000 ET frisläppa 10 000 själar från helvetets plågor till dess valet är över. Själarna skall ges förmågan att själva ta sig till en vallokal och rösta. När röstningen har skett, återgår de genom Mefistofeles försorg till Helvetet. Den som av olika skäl inte röstar, skall omedelbart återvända till Helvetet med fördubblade straff.

En förutsättning för Mefistofeles hjälp till President Trump är att President Trump noga följer anvisningar som han får av Dödsrikets representanter i Washington.

Själarna levereras till plats som regleras i Bilaga 1, vilken är sekretessbelagd.

Önskemål om andra insatser av Mefistofeles framgår av Bilaga 2.

President Trump skall tillhandahålla ett register över själar. Variablerna anges i Bilaga 3. Kriteriet för att ingå i registret framgår av Bilaga 4.

I gengäld skänker President Trump bort sin själ till Mefistofeles för evärdeliga tider, med full rätt för Mefistofeles att efter döden på alla tänkbara sätt plåga President Trumps själ.

Vita Huset, Washington, D.C. söndagen den 4 oktober 2020.

Donald J. Trump

Mefistofeles Hell

Donald J. Trump
Förenta Staternas President

Mefistofeles Hell
Mörkrets Furste
Ledare för Dödsriket

Sida 1(1)
7 Bilagor

Djävulens logotype: Helvetets eld.

Foto: Mårten Streng, <https://martenstreng.wordpress.com/2020/08/31/varning-for-helvetet/>

Därefter tog Mefistofeles någon sorts stämpel, liknande en treudd, och satte på Trumps panna: "Det sticker till litet grand. Treuddsmärket försvinner på några dagar. Jag skall injicera din själ med transpondrar, som upptäcks av detektorerna vid Pärlporten, om du skulle få för dig att ta dig dit. Porten stängs automatiskt för de själar som tillhör mig. Det är en extra säkerhetsåtgärd."

Efter undertecknandet och injektionen verkade Trump litet tagen. Blodförlusten bidrog säkert. Mefistofeles var däremot belåten:

"President Donald Trump! Jag gratulerar dig till detta fina avtal som garanterar vår hjälp under hela din tid på jorden. Jag gratulerar dig också till en utnämning som vi sedan länge har övervägt. Jag kallar dig nu *LÖGNENS FURSTE!* Det är en utomordentligt fin titel. Den påminner mycket om min egen, *Mörkets furste*. Här följer motiveringen."

Mefistofeles tog upp ett dokument, ögnade igenom det, hoppade över inledningen och läste resten:

**Kommittén för belöning av särskilt farliga syndare
Frestardepartementet**

Förslag till utnämning till

Lögnens Furste av tredje graden

Inledning

Kommittén för belöning av särskilt farliga syndare har till uppgift att uppmärksamma syndare med särskilt stort och skadligt inflytande. Kommittén lyder direkt under Mörkrets Furste.

Den 20 januari 2017 konstituerades *Arbetsgruppen Donald J. Trump*, nedan kallad *Arbetsgruppen*, med syfte att undersöka USA:s president, som installerades i sitt ämbete denna dag och därmed trädde in i målgruppen för kommitténs arbete. Arbetsgruppen skulle granska president Donald J. Trump, nedan kallad *Kandidaten*, med syfte att bedöma om hans lögner kvalificerar honom till någon grad av titeln *Lögnens Furste*.

Ordförande för arbetsgruppen har varit undertecknad Eternal Hatred. Deltagare har varit uuu, vvv, xxx, yyy, zzz, vilkas namn är hemliga tills vidare. Som experter utan rätt att delta i utvärderingen har medverkat Judas Gossip, expert på jordiska medier, och Kandidatens f.d. personlige frestare Semperdiabolo Death.

Arbetsgruppen har gjort egna litteraturstudier, som även omfattat jordiska källor. Bland dessa skall särskilt nämnas Washington Posts faktacheckar och de olika grader av Pinocchio som tidningen utdelar till lögnare. Korta sammanfattningar fann vi på Internet genom att söka på uttryck som *Trump's DUMBEST statements of ALL-TIME*. Vi har också kontaktat Kandidatens personlige frestare och Helvetets underrättelsetjänst.

Arbetsgruppens arbete har utmynnat i ett förslag till kommittén.

Kategorier av lögner

Arbetsgruppen sorterar Trumps lögnaktighet i följande grupper:

Regelbundna vardagslögner

Kandidaten säger aldrig ett sant ord. Han är likgiltig för om ett påstående är sant eller lögnaktigt. Han ljuger om vad som helst. Han säger att han hade större publik på sin installation än Obama hade på sin, trots att bilderna visade motsatsen. Då lät han photoshopa flygfotografiet av gräsmattan framför Kapitolium. Till vad nytta? För att stärka egot? För att aldrig vara i underläge?

Han påstår att ingen president har gjort så mycket för negrerna som han efter Abraham Lincoln (uppenbart falskt, storhetsvansinne). Som exempel säger han att han var med på Oprah Winfreys program sista veckan det gick (inte sant, men han hade varit med tidigare). Varför ljuga om småsaker?

Lögner p.g.a. bristande faktakontroll

Några underhållande lögner är att Trump påstår att amerikanska revolutionsarmén tog över flygplatser 1775. Flyg kom ju i början av 1900-talet! Han kan för litet och pratar för mycket.

Trump påstår att de USA-tillverkade flygplanen F35 är osynliga. Omöjligt! (Han menar kanske att F35 är svåra att se på radar.)

Absurda lögner

Hit räknar gruppen några farliga lögner om åtgärder, t.ex. att man borde bestråla Covid-patienter med ultraviolettt ljus, eller att sådana patienter borde dricka desinfektionsmedel. Livsfarligt! Än värre var hans förslag att atombomba en orkans öga. Kan man sprida radioaktivt avfall på ett effektivare sätt?

Påståendet att ljudet från vindkraftverk förorsakar cancer, också uppenbart orimligt, hade däremot ett syfte: Vindkraftverk fick inte byggas för att de kunde störa någon av hans golfanläggningar.

Mest absurd är hans självuppfattning. Han tror att han är en av USA:s bästa presidenter, när han bara fått igenom några få lagar. Han säger, att han tänker på vita arbetare som har förlorat sina jobb, och att han är en framgångsrik affärsman, som är bäst på att organisera. I själva verket är han en rikemansson, som ärvt pengar av pappa, men som flera gånger gått i konkurs, och som aldrig har betalat en räkning i onödan. Hans första bransch var kasinon. Han hjälpte sin pappa att hindra svarta från att få hyreskontakt.

Han tar inte avstånd från Qanon, som påstår att han skall rädda nationen från en härva av pedofiler.

Stora, upprepade och skadliga lögner

Han har upprepat tre stora och farliga lögner under lång tid. Den första lögnen är att **pandemin är ofarlig**, trots att han redan i januari 2020 fick en föredragning om motsatsen.

Under hela pandemitiden, när han blivit rädd för att förlora genom ett hederligt val, har han påstått att **valet är**, eller hotar att bli, **riggat**. Denna lögn åstadkommer inte bara att USA får en dålig president 2021, utan också att förtroenden för demokratin minskar i USA.

Den tredje lögnen är att **den globala uppvärmningen är en bluff**.

Värdering

För att bedöma Kandidatens värdighet till titeln Lögnens Furste måste kommittén granska dessa lögners

- Omfattning
- Genomslag
- Skadeverkningar

för att bedöma vilken grad av *Lögnens Furste* Kandidaten skall få.

Vad gäller *omfattning*, så ljuger Kandidaten ohämmat, provocerat och om precis allting. Han känner ingen skillnad mellan sanning och lögn. Det skall dock noteras, att vissa av lögnerna beror på okunskap och dumhet, egenskaper som inte skall belönas. För denna punkt förtjänar han obetingat titeln av grad 1.

Genomslaget av hans lögner är stort. Ca en tredjedel av amerikanerna kommer att tro att valet var riggat. Detta räcker till grad 2. För samtliga grader krävs att någon skall vara villig att offra sitt liv på grund av lögnen. Sådana människor finns bland annat inom grupperna *Oath Keepers* och *Proud Boys*. Detta har dock inte ännu bevisats i handling.

Kommitténs riktmärke för *skadeverkningar* är för grad tre att minst 10 människor skall ha dött på grund av lögnerna. För grad två behövs 10 000 döda, för grad 1 behövs 1 000 000 döda.

Arbetsgruppen har inte vågat värdera skadeverkningarna för lögnerna om pandemin och klimatet. Vad beträffar lögnerna om valet kommer Kandidaten fall troligen upp till minst

10 döda inom kort. Dessa låga siffror uppvägs väl av skadorna på samtalstonen och på det amerikanska samhället i stort.

Rekommendation

Arbetsgruppen har funnit att Kandidaten är utomordentligt väl kvalificerad till titeln av tredje graden. Arbetsgruppen föreslår därför att han skall tilldelas titeln

Lögnens Furste av tredje graden.

Förslaget överlämnas till Kommittén för särskilt farliga syndare för beslut.

Krets 8, Helvetet, fredagen den 2 oktober 2020

Eternal Hatred

Eternal Hatred

Ordförande för Arbetsgruppen Donald J. Trump

Beslut

Gruppen har räknat för snålt. Enbart antalet döda i covid-pandemin måste ha ökat med minst 200 000 på grund av Trumps förtjänstfulla ingripande. Klimatet är svårare att uppskatta. Trump har åstadkommit fyra års försening i det globala klimatarbetet. Det kan mycket väl resultera i att jorden har inom kort passerar en *tipping point*, när effekterna förstärker varandra och en tillbakagång är omöjlig. Detta kan åstadkomma miljarder döda, om inte människosläktets totala utplåning. För detta förtjänar Trump titeln

Lögnens Furste av andra graden.

Arbetsgruppens ordförande kommer inom den närmaste tiden att kallas till genomgång hos Mörkrets Furste på grund av den alltför pessimistiska värderingen av Kandidaten.

Krets 9, Helvetet, lördagen den 3 oktober.

Mefistofeles Hell

Mefistofeles Hell

Mörkrets Furste

Eternal Hatred

Eternal Hatred

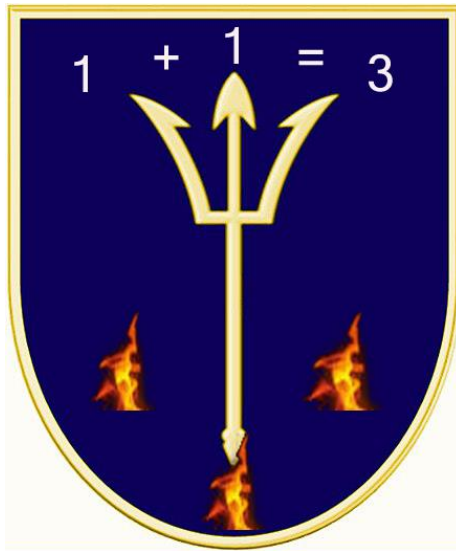
Arbetsgruppens ordförande

Mefistofeles avslutade uppläsningen:

”Lögnens Furste av andra graden!

Jag gratulerar. Du får överstes rang i djävulens armé!”

Fastän Trump bar civila kläder, fäste Mefistofeles en orden på Trumps bröst. Den visade i lysande färger eldslågor, en treudd och den enklaste lögn som man kan hitta på: $1 + 1 = 3$.

Medalj för Lögnens Furste. Blå bakgrund betecknar andra graden.

Mest för sig själv muttrade Mefistofeles: ”Han må vara en inkompetent idiot, utan tillräcklig ideologisk ondska och dessutom lat. Men hans motstånd mot klimatåtgärder har hjälpt oss bättre än någon annan att skada mänskligheten.”

Screwtape sade tyst: ”Gå emot sin egen arbetsgrupp offentligt! Eternal Hatred kommer att få det hett om öronen på det där mötet.” Sedan gav Screwtape en vink till blåsartrion, som rev av en fanfar.

Mefistofeles räckte även fram dokumentet med motiveringen och lät Trump titta på det en kort stund.

”Screwtape! Visa honom motiveringen till hans fina titel ibland!” fortsatte Mefistofeles. ”Fixa också porträttet av mig!”

Fixandet innebar att Screwtape med magiska medel satte upp tavlan med det officiella porträttet av Mefistofeles över ett par gamla presidentporträtt, så att Mörkrets Furste kom att titta ner på Lögnens Furste, när denne satt vid Resolute Desk.

”Tyvärr blir det svårt att flytta bort det porträttet innan president Trump skall lämna Vita Huset”, beklagade Screwtape.

Ordenstecknet fick vara kvar på Trumps bröst under sessionen. Mefistofeles glömde att ta av det vid sin hastiga bortfärd. Trump hade sin orden på sig en gång under en intervju för Fox News. För detta fick han sedan en skarp förebråelse av Screwtape, som återtog det vackra tecknet på Trumps värdighet.

Efter utnämningen hade man kunnat vänta sig, att Trump skulle bli förolämpad, försvara sig och säga något om *Fake News Media*, när han själv blev beskyldd för att vara en lögnare. Så blev det inte. I stället sade han:

”Men varför bara andra graden? Mina uttalanden borde räcka till första! Och varför bara överste? I Putins armé är jag enstjärnig general och får nog ...”

Här blev han avbruten av projektledaren Forster:

”Det där är kvalificerat hemligt!”

Mefistofeles sade föraktfullt:

”Putin är en dagslända. Jag har funnits sedan Syndafallet och blir kvar till Yttersta Domen. Mina militära grader är finare än hans.”

Mefistofeles, Mörkrets Furste, övergick till sitt linjetal:

”Jag tackar för att jag fått komma hit och tala om mitt rike och mina önsningar. De flesta tänker på Djävulen som grym och hans Dödsrike som en straffanstalt. Det ligger mycket i detta. Ändå är grymheten och straffen bara medel för ett större ändamål: Förstöra, utplåna, bringa kaos över hela universum. Helvetet är kaos. Musik finns inte i Helvetet, enbart buller. Entropin växer fortare i Helvetet än någon annan stans i universum. Folkmord, krig och pandemier är goda exempel på att beprövade och användbara strukturer förstörs.”

Här bytte Mefistofeles ton. Han visste att Trump ville bli smickrad. Smicker och lögner är Djävulens vapen för att få de arma själarna dit han vill.

”Vi tackar Dig, President Trump, för Ditt stora ledarskap. Utan Dig skulle inte så mycket ha uträttats under de tre åren av Din mandatperiod. Jag tänker på de institutioner och verksamheter som du har skadat eller t.o.m. förstört:

- **Militären.** Du har kallat de aktiva för *ynkryggar*, krigsfångar för *förrädare*, stupade för *losers*, och en hangarfartygskapten som stod upp för sina soldaters liv avskedade du. Du har vanhedrat USA:s populäraste institution.
- **Sjukvården.** CDC har fyllts av dina hejdukar så att den vetenskapliga kompetensen sätts i skuggan. Vården har blivit överbelastad på grund av din hantering av pandemin.
- **Rättsväsendet.** Du har benådat skurkkompisar och utövat påtryckningar på justitiedepartementet för att lägga ner utredningar mot dig.
- **Utrikesförvaltningen.** Du har satt okunniga tjänstemän i ledningen. Du har av egenintresse instruerat din supporter, ambassadör Woody Johnson i Storbritannien, att framföra önskemål om att golfturneringen British Open skall förläggas på din anläggning.
- **Forskningen.** Du har systematiskt nedvärderat vetenskaplig forskning och förkastat dess resultat.
- **Postverket.** Du har som postchef tillsatt din supporter Louis DeJoy. Denne har förbjudit övertid och låtit skrota maskiner, så att brev lagts på hög och kommit fram för sent, med avsikten att poströster skall bli ogiltiga.
- **Statistiken.** Du har förkortat tiden för folkräkningen, så att Bureau of the Census och hela landet får statistik av dålig kvalitet under 10 års tid.
- **Infrastrukturen.** Motorvägar och flygplatser har fått förfalla, trots vallöften.
- **Hela statsapparaten.** Du har korrumpert den varhelst du kan. Du tvingar utländska gäster att bo på dina hotell. Du säljer konsumtionsprodukter från Resolute desk, troligen mest för att provocera och dölja viktigare fuffens.

Det finns många fler exempel.

Trump visar sitt förakt för presidentämbetet genom att exponera konsumentprodukter på Resolute Desk.

Bild: <https://www.newyorker.com/news/our-columnists/the-president-is-shilling-beans>

Source: realdonaldtrump / Instagram

Dina handlingar har inte varit tillfälligheter. Varje åtgärd har tjänat dina personliga syften. Åtgärderna har bidragit till en utvidgning av Republikanernas gamla mål att begränsa inflytandet av statsapparaten och göra den billigare. Du har hela tiden arbetat på att undergräva förtroendet för staten och göra dess funktioner sämre och därmed värda att skrota. Varför skall USA ha en stark stat med bra sjukvård och infrastruktur, när det gynnar fler än de vita? Helvetets ledning har applåderat dina insatser många gånger. Du har fört landet närmare kaos.

Du har gjort vad du har kunnat för att utplåna skillnaden mellan sanning och lögn. Dina medarbetare har skapat en viktig terminologi. Ord som *Fake News Media* för Dina fiender, och *alternativa fakta* för dina egna påhitt har bidragit till förvirringen. Ord är viktiga. Tack!

Med tanke på de resultat du har uppnått vill vi ha kvar Dig i Vita Huset så länge som möjligt. Vi hoppas, att du under ett fortsatt mandat kan sabotera fler myndigheter, underminera demokratin, öka spänningarna inom nationen, förvärpa konflikten mellan vita, svarta och bruna, latinos och kineser, bidra till fler upplopp, mera plundring och ännu fler döda av polisens kulor. Framför allt hoppas vi att du skall försena klimatarbetet, så att stora delar av jorden blir obebodliga efter bara några hundra år. Av den anledningen har vi tagit din ansökan om hjälp på största allvar.

Din begäran om röstande döda har varit besvärlig att uppfylla. Vi anstränger oss. Tillsammans skall vi nu planera permissionen av 10 000 namngivna själar för att rösta i presidentvalet den 3 november.

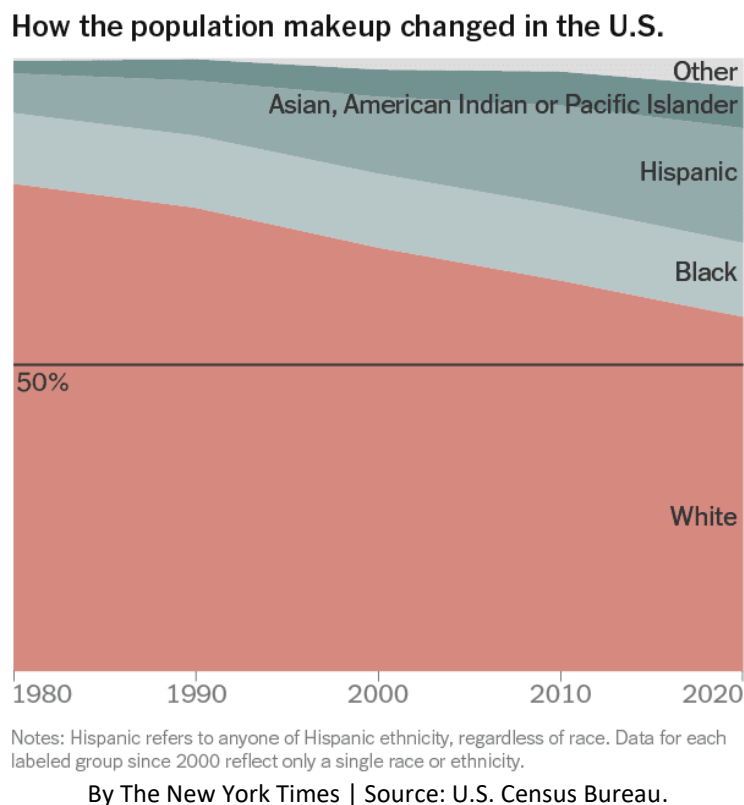
Jag disponerar din själ för evigt. Jag kan komma med några upplysningar. För din egen skull säger jag precis som det är, trots att jag är en lögnaktig djävul.

För det första: Jag tror inte alls på det projekt som du har bett oss hjälpa dig med. 10 000 röster kan inte ändra valresultatet ens i någon delstat. Dessutom klarar ni inte att få de fördömda själarna till valurnorna.

För det andra: Du ligger illa till. Vi vet det, tack vare vår effektiva organisation.

Varje levande människa på jorden har en personlig frestare, ibland kallad *skyddsdjävul*. Skyddsdjävularna har bra rapportssystem, som inte bara mäter patienternas chanser att bli fördömda utan också lagrar många av deras tankar. Våra datasystem kan tyvärr inte mäta sig med originalet, Guds tankedatabas. Jag har förlorat en del på mitt uppror mot Gud. Jag hade större resurser när jag hette Lucifer. Trots detta gör Dödsriket totalundersökningar. Era opinionsundersökningar baseras bara på stickprov, men de har rätt. Före pandemin hade du en god chans att bli omvald. Nu är den chansen borta. Vi vet att du förlorar valet.

Orsaken är enkel: Demografi. Betrakta befolkningsstatistiken:

Du har fått ditt stöd, inte för att du är en lustig pajas på TV, utan för att vita väljare är rädda för att förlora sina privilegier. Låt dem se bakåt! Allt var bättre förr! Bilarbetare i rostbältet får inte längre hutlöst bra betalt för att dra åt samma skruv dagarna i ända. Andra länder gör det bättre än USA! Andra befolkningsgrupper gör det bättre än vita!

Du är en pålitlig rasist. Du började med att hindra färgade att bo i din fars fastigheter, trots diskrimineringslagar. Du blir arg när man flyttar statyer av sydstatsgeneraler, som försvarade slaveriet. Därför röstar folk på dig! För din rasism!

Du vet att folk är rädda, och du vill göra dem ännu mer rädda och fientliga mot varandra. Men väljarstödet krymper. Snart är de vita under 50 %. Då ligger du illa till.

Varför skall vi hjälpa dig? Du är inte så viktig som du tror. Du har inte anstiftat folkmord. Du ligger långt efter miljonmördarna Hitler, Stalin och Mao. Det enda du kan skryta med är

något 10-tal döda i upplopp med plundring. Och dina lögner? Stalin isolerade sin befolkning fullständigt, och sade att allt bra var uppfunnet i Sovjetunionen. Walter Ulbricht i Östtyskland sade att Muren i Berlin var ett skydd mot västerländsk aggression, när den var till för att hålla hans arbetskraft fången. Du är för lat för att göra riktig skada. I stället för att stifta onda lagar, sitter du och ser på dina egna framträdanden i TV. Du gottar dig i tittarsiffror. Egentligen förtjänar du inte mer än tredje graden av Lögnens Furste och överstelöjtnants grad. Klagar du, blir du kapten.

Visst, du är bättre för oss än Biden, ingen tvekan om det. Men eftersom ditt utgångsläge är så dåligt, och du arbetar så taffligt, så måste du lyda oss. Du måste önska att fortsätta vara president. Åtrå det av hela din själ! Kämpa med alla medel! Jag menar verkligen *alla*. Konstitutionen får du bortse ifrån när så behövs. Om det blir nödvändigt skall du förråda Dina trognaste supportrar, och till och med sända dem i döden. Du får inte skona ens dina två närmaste efterträdare, vicepresidenten och majoritetsledaren i representanthuset. Tappa dina moraliska skrupler, om du har några! Ingenting får hindra dig! Vi ordnar resten. Kör inte ditt eget race, för det kommer att misslyckas. Tänk på kontraktet och lyd oss! Då har du chans att vara kvar i detta rum efter den 20 januari. Alltså –

För det tredje: Lyd!”

Utan att mera bry sig om Trump flaxade Mefistofeles med vingarna, släckte strömmen och flög ut, åtföljd av Screwtape och de 666 smådjävlar som han hade tagit med sig.

När strömmen kom tillbaka, låg Trumps officiella porträtt, största storleken, kvar på golvet, bränt i kanten och med söndertrampad guldrum. På något sätt hade bilden fått samma treuddsmärke i pannan som Trump själv. Djävulens porträtt satt som gjutet på väggen. Fyra flaskor blod från presidenten var glömda på skrivbordet, tillsammans med ett nedsölat utnämningssdokument. Plåster och nålar hade spritts över golvet. Musikerna vågade äntligen smita ut. En efter en dröp medlemmarna från den amerikanska delegationen av, utan att tala med varandra.

Kvar satt Trump, oförmögen att röra sig.

5.4 Djävulsutdrivning

När Mefistofeles hade lämnat Vita Huset och den amerikanska delegationen hade droppat en efter en, skulle Freddie göra Oval Office i ordning för morgondagen. Han började med att leda den utmattade presidenten till dennes sovrum.

Under tiden tittade jag på Mefistofeles utnämningssdokument. "Vågar han beskylla Trump för lögner?" tänkte jag mekaniskt medan jag läste. Jag såg ingen hemligstämpel, så jag fotograferade alltsammans med min telefon innan det blev diariefört.

När Freddie hade kommit tillbaka, samlade han ihop sjukvårdsutrustningen och hittade fyra stora provrör med blod. Han gissade, tack vare sina kontakter på sjukavdelningen, att detta kunde vara presidentens eget blod. Sådant slänger man inte hur som helst, så han stoppade in det i vinkylan tills vidare och tog övrig utrustning till sjukavdelningen, där han träffade Sussie, het om pannan och i upplösningstillstånd.

Sussie var katolik och trodde på djävulen. Hon fingrade på sitt lilla guldkors och snyftade: "Mefistofeles stod över mig för att kontrollera blodprovet. Han andedräkt luktade ruttna ägg. Den var ömsom iskall, ömsom brännhet. Vad skulle jag göra? Jag fick blod till underskriften. Djävulen bara tittade. Utan att tänka sög jag ut flaska efter flaska av presidentens blod. Har jag skadat min president? Han måste få en järntablett! Jag bara sprang ifrån alltsammans när jag var färdig. Hann Mefistofeles att göra mig illa? Är jag besatt av djävulen? Hjälp! *Hjälp! HJÄLP!*"

"Vad vill du?" frågade Freddie.

"Jag vill ha ut djävulen!" skrek Sussie. "Minns du tavlan i vår kyrka? Så vill jag ha det! Gör något!"

Vad Sussie önskade sig fanns på en tavla i hennes kyrka.

Bild: Målning av Francisco Goya föreställande Saint Francis Borgia utförande av exorcism. Wikipedia, Exorcism

Hon fortsatte att gråta högljutt. Freddie tog sig samman. Han sjukanmälde henne, slog upp hennes församling på nätet och väckte upp en präst. Denne uppfattade först att Sussie var döende och skulle ha sista smörjelse och nattvard, men så fick han höra om djävulen. Sussie måste komma till kyrkan, och Freddie skjutsade henne dit.

Hon fick komma in i vapenhuset. Där utförde prästen den stora ritualen för djävulsutdrivning.

Hit men inte längre fick Sussie komma med djävulen i kroppen. Hon fick böja knä på det iskalla stengolvet. Till höger skimtar en dopfont från 1100-talet, som Sussies församling köpt från en profanerad kyrka.

Foto: Författaren.

Sussie tillsades att falla på knä på det hårda stengolvet och stänktes med vigvatten. Detta fräste och försvann i kontakt med den djävul som hade besatt henne. Det gjorde nytta, för Sussie slutade att skaka.

Prästen började läsa på latin. Därefter sjöng han och Sussie hela Litanian i växelsång. Därefter reciterades två psaltarpsalmer som talade om den Högstes beskydd. Evangeliet lästes för att visa närvaron av Jesus, som själv har predikat att Kyrkan kan hela mänskliga svagheter. Därefter lade prästen sina händer på Sussie och andades på hennes ansikte. Trosbekännelsen och Fader vår lästes. Prästen tog fram ett krucifix, visade det för Sussie och gjorde korstecknet. Därefter kom en bön till Gud att Djävulen måtte lämna kvinnan.

Till slut vände sig prästen direkt till demonen: "Jag befäller dig, vem du än är, du orene ande och hela ditt följe som har besatt denna Guds tjänarinna, att du genom inkarnationens mysterium, vår Herres Jesus Kristi lidande, uppståndelse och uppstigande till himlen, genom utsändandet av den Helige Ande, och genom vår Herres återkomst som domare, säger ditt namn, och dagen och tidpunkten för när du skall lämna den besatta."

Djävulen svarade inte, men Sussie mumlade: "Mefistofeles! Ut! Genast!"

Akten avslutades med välsignelsen.

Prästen förstod att Sussie hade blivit besatt av en chefsdjävul. Fallet var så allvarligt att ritualen måste upprepas. För att den stackars Sussie skulle förstå vad som hände, så lästes ritualen denna gång i en nyligen auktoriserad engelsk översättning, Nu fick hon en mjuk pall att knäböja på. Efter ytterligare tacksägelse och bön blev Sussie insläppt i kyrkan och biktbåset.

Även om Sussie fortfarande var rädd, så hade de mystiska orden lugnat henne. Hon berättade inte bara om hur Djävulen hade tvingat henne att ta fyra gånger mer blod av Trump än vad som behövdes för kontraktet, utan hon bekände också en intim relation med en gift man inom Vita Huset. Hon hade känt sig utnyttjad och började tröttna. Bikten var därför uppriktigt menad, prästen gav henne absolution med ovanlig övertygelse, och Sussie fick sakramentet i dagens första mässa.

"När prästen andades mig i ansiktet, kunde han lika gärna ha kysst mig", tänkte hon medan hon åkte tillbaka till jobbet.

För detta avsnitt måste jag tacka våra kära underrättelseorganisationer. De hade glömt att cleara Sussie för det hemligstämplade projektet *Hjälp underifrån*. När Sussie ändå hade fått reda på djävulens medverkan, måste Secret Service kontrollera att hon inte läckte information. Man installerade därför mikrofoner och kameror i hennes församlingskyrka, varifrån jag senare fick detta gripande material. Sussie har själv verifierat det.

5.5 Presidentblod

På söndag förmiddag lyckades Freddie få tag på presidenten, som var på ett uselt humör av blodbrist och nattens möte. Freddie pekade på blodet som han hade satt på Resolute Desk och frågade vad han skulle göra med det. "Försvinn med mitt blod!" röt Trump. Freddie uppfattade saken så, att han inte hade fått sparken, men att han kunde göra vad han ville med blodet. Han satte fram ett glas Coca-Cola och en järntablett och stack glatt iväg.

Morgonen efter själförsäljningen sitter Trump vid Resolute Desk och tittar på överblivet blod.

Vaktmästare eller ej, Freddie hade drömt den amerikanska drömmen. Han önskade av hela sitt hjärta att bli entreprenör. Han ville sälja blodet. Vem kunde vara intresserad? Skulle han lägga ut det på [ebay](#)?

"Nej", tänkte Freddie. Det gäller att vara listig. Produkten kräver seriös marknadsföring. Det behövs en expert. Jag känner Simon Campbell här i huset, och jag vet vem han är otrogen med. Han kommer att hjälpa mig."

Först gällde det att få med Sussie, för det var ju ändå hon som skapat denna förmögenhet. Hon hade dessutom möjlighet att kyla blodet och att trycka de snygga etiketter som varje äkta blodprov måste ha.

Freddie gav sig därför upp till sjukavdelningen. Där mötte han en mera balanserad Sussie. Han berättade att de satt på en skatt. Trumps blod skulle säljas dyrt, och Sussie skulle hjälpa till för att få sin del av kakan. De skulle bli rika bägge två.

Sussie skulle dela upp blodet i små provrör och ta fram etiketter som visade att innehållet var taget från presidenten själv. Själv skulle Freddie svara för paketering och försäljning.

Sussie tänkte ett slag. Detta var något helt annat än vad hon utbildat sig för. Hon skulle hjälpa människor i nöd, med kunskaper som hämtats från vetenskap och beprövad erfarenhet. Var det rätt bli rik på en humbug, som dessutom gällde hennes egen patient?

Å andra sidan delade Trump inte någon av hennes värderingar. Han var en farlig bedragare utan tanke på någon annan än sig själv. Varje dag förstörde han för någon medarbetare, som bitter och snyftande kom upp till Sussie. Arbetet att trösta personalen var fruktlöst, för bara några dagar efter hennes hjälp kom Trump med nya beskyllningar och förödmjukelser.

Sussie avskydde Trump och ville hämnas. Hon hade tröttnat på lång meningslös väntan på Vita Husets sjukavdelning, blandat med stressiga resor i Air Force Ones sjukrum. Hon längtade efter att starta en egen mottagning. Hon behövde startkapital, och det kunde hon få nu. När hon fortfarande tvekade, blev Freddie nästan desperat och sade: "Vi delar lika, förstår du väl!" Då öppnades en dörr. En annan sköterska hade hört alltsammans. Freddie tänkte på vittnet och på alla mikrofoner i Vita Huset, medan Sussie svarade: "Ja, vi gör väl så!"

Det svaret var det viktiga. Freddie svalde förtretet och tänkte hålla avtalet tills vidare.

Alltså lovade Sussie att ha hand om blodet, fördela det efter Freddie's anvisningar på de minsta provrör hon hade, märka upp dem med Trumps namn och nummer inklusive streckkoder, precis som för en vanlig patient. Hon skulle göra uppskattningar om hur långt det räckte men avvaktade tills vidare Freddie's instruktioner.

Till dessa små provrör beställde Freddie små klisterlappar med presidentens sigill från Vita Husets tryckeri.

"Du måste spä ut blodet!" sa Freddie till Sussie. "Du har väl massor med blod, som du skall ge honom om han blir skjuten. Ta det! Det har ju rätt blodgrupp!"

Sedan var det tid att kontakta marknadsföringsexperten Campbell. Han var överförtjust:

"Vilken idé du har kommit med! Folk kommer att rusa efter sin älskade presidents blod. Att komma så nära sin president, att man har hans eget blod på hyllan ovanför den öppna spisen! Vilken lycka! De kommer att öppna plånboken och titta djupt i den. Vet du förresten om blodet har undergörande krafter? Någon kan väl dikta en anekdot om det? Det gäller att vara *personlig*, personlig och dramatisk. Jag har tips om sådana författare, fast det kostar. Sedan måste du tänka på marknadsföringen och kanaler för den."

Efter mötet med Campbell kunde Freddie särskilja tre kundgrupper:

1. Miljardärer som ville ha något speciellt.
2. Influencers som kunde sprida budskapet.
3. Vanliga Trumpanhängare som ville komma nära sin president.

Till Grupp 1 hörde miljardärer med gott om tid, som ville ha något att visa på nästa stora tillställning. Man kunde nå sådana via den republikanska donationsorganisationen. Det gällde bara att vara lagom oklar om betalningsmottagare och ändamål.

Grupp 2 skulle få gratisprover, även av de dyraste produkterna. Campbell hade först tänkt på de hetaste anhängarna, Oath Keepers och Proud Boys, som båda hade lovat att strida för Trump. De ville säkert ha presidentblod, men de var halvkriminella och ganska fattiga. I stället rekommenderade han Qanon.

Denna grupp hade lanserat en konspirationsteori, som påstod att Demokraterna ledare var medlemmar i en pedofilring, och att Trump var frälsaren som skulle befria världen från sådant avskum. Qanon var ett slutet sällskap, svårt att tränga igenom, men hade trots detta flera medlemmar i Kongressen. Deras åsikter nådde ut till miljontals Trumpanhängare. Qanon

var värt ett närmande. Campbell kände några ledande personer inom rörelsen. Han skulle visa produkten för dessa, men först när den var snyggt förpackad. Förpackningen betydde allt.

Vanliga Trumpanhängare var lättare att nå. Vilken marknad! Trump stöddes av 100 miljoner amerikaner. De ville säkert ha hans blod i en ask på den finaste hyllan i hemmet. De trodde nog att blodet bringade tur eller rent av botade sjukdomar. Proud Boys ville säkert ha ett rör med presidentblod hängande i ett band runt halsen, när de gick ut och stred för sin idol med livet som insats.

Om var och en av anhängarna satsade \$ 10, så skulle det bli en miljard dollar bara där. Grupp 1 och Grupp 2 skulle vara grädden på moset.

Det fanns naturligtvis omkostnader. Många ville dela på pengarna. Campbell rådde Freddie: "Satsa stort och gör det *NU!* Tiderna växlar snabbare än du tror."

Nu gällde det att differentiera produkterna på ett sätt som motiverade prisskillnader. För massproduktionen skulle det räcka med billiga pappaskar, som inte tog mycket plats vid transporten. För grupp 2 gällde det att det skulle se dyrt ut, jättestora kartonger eller plåtaskar med gulddekorationer. Grupp 1 skulle få precis vad kunden ville ha, ett smyckeschatull eller en handsnidad ask i ädelträ med intarsia i olika träslag.

För att få idéer om förpackningar gick Freddie till en dam på Graphics and Calligraphy Office på andra våningen i East Wing. Hon kände till arbetet med presenter till utländska gäster. Hon gav tipset att göra ett mycket större paket än han tänkt sig från början. Paketet dekorerades med bilder av presidenten, Vita Huset, Walter Reed-sjukhuset, där USA:s presidenter vårdas, och provrör med blod. Till en början hade Freddie tänkt skriva *Oblandat blod från President Trump*, men han tänkte på framtiden och bytte ut ordet *Oblandat* mot *Innehåller*. Freddie glädde sig åt att Trump tillsammans med all annan avreglering hade minskat leverantörens ansvar gentemot konsumenten. Freddie visste, att de inte skulle åka på skadestånd, hur utspätt presidentblodet än var. Inuti paketet vilade provröret i en elegant plastvagg. Äkthetsintyg fanns också: ett litet, men tjockt och dyrt papper, prytt med Walter Reedsjukhusets logotype och en oläslig läkarunderskrift.

Detta räckte för de första testskotten i marknadsföringen.

5.6 Möte om mottagandet

5.6.1 Dagordning

Mycket hade klarnat under toppmötet. Kontraktet var undertecknat. Tjänsten var beställd och skulle utföras.

Presidenten var glad som en lärka. Han hade genomdrivit vad han länge hade velat. Detta fusk hade ingen utanför hans närmaste familjekrets kunnat drömma om. Hur skulle någon i landet kunna lita på ett val, där 10 000 döda hade röstat?

Flera frågor återstod dock. Trump kallade till möte för att starta projektet, ge det ett namn, definiera ändamål, uppgifter, ordna finansiering, budget och bemanning. Lättast att förstå var logistiken för själarnas mottagande och övervakning samt själarnas klädsel. Knäckfrågor till slutet var att definiera sekretesskrav och det allra svåraste: atomsilons säkerhet.

Jag var med på mötet som sekreterare. Projektledare skulle bli samme Timothy Forster som hade organiserat statsbesöket. En högt uppsatt militär från National Security Council och några andra från Pentagon var observatörer.

Även om föredragningslistan var lång, så var Trump till en början mycket entusiastisk och t.o.m. vänlig. Presidenten kom ihåg att jag hade lånat honom Bibeln, så han frågade mig:

"Hör du Bible-Yeast, har du fått tillbaka din bibel än?"

"Nej. Jag saknar den. Ni förstår mig säkert, för bibeln är Er favoritbok också", sa jag, och då jag ville bibehålla hans goda humör fortsatte jag: "Jag hade så många fina bibelspråk förstreckade. Mr. President, vilka är Era finaste bibelord?"

"Jag vill inte gå in på det. Det var en väldigt personlig fråga", svarade presidenten. "Jag vill inte gå in närmare på saken. Bibeln betyder väldigt mycket för mig."

"Men vilken del tycker Presidenten är bäst, Gamla eller Nya testamentet?"

"Jag vet inte. Troligen lika bra. De är otroliga böcker, bägge två. Bibeln är mycket speciell."

Nu insåg jag att det var bäst att sluta. Jag trodde inte att han någonsin hade öppnat en bibel.

5.6.2 Att starta ett projekt

"Alla här i rummet vet vad det handlar om", sade Trump. "Djävulen skall frisläppa 10 000 republikanska själar från helvetet. De skall vara här en vecka för att rösta. Efteråt upptäcks fusk. Folk kommer att misstro valet. Eller också upptäcks det inte. Då har vi fått 10 000 republikanska röster gratis. Jag vinner hur det än går.

Nu vill jag ha förslag på projektnamn."

"På permis", sa någon men rättade sig snart till "På Permission", när han såg allvarliga ansikten rynkas.

"Lediga från plågor", tyckte en annan.

"Borde inte datorn lotta fram något slumpmässigt som inte avslöjar något om ändamålet", mumlade en tredje, men Trump kände inte till detta, så han fortsatte att be om förslag.

"Fria från Frukta", föreslog jag. "Det låter bra, och det talar om hur själarna känner sig under denna vecka. Så känner jag också."

"Bra. Det tar vi", bestämde Trump. Och så blev det.

Projektets ändamål skulle vara *Att säkra valsystemets integritet*. I själva verket var syftet det motsatta: *Att undergräva förtroende för valsystemet*.

Projektets uppgift formulerade Timothy Forster så här: "Att ta emot 10 000 själar från Helvetet och ordna så att de kan rösta i presidentvalet."

Det uppstod ingen diskussion om denna punkt.

Beträffande finansiering informerade Forster om att kostnaden för valet i huvudsak betalades av delstaterna. Det finns dock ett mindre federalt anslag för gemensamma uppgifter. Projektets ändamål motiverade användandet av federala medel. Den exakta projektbudgeten var hemlig.

När ordet blev fritt beträffande bemanning, yttrade generalen: "Att förflytta 10 000 man (nå ja), övervaka dem, förse dem med dokument, kläder, mat, logi, sjukvård, (nej, det sista kanske inte behövdes) så är detta en militär specialitet som skall utföras av armén. När själarna dessutom skall passera genom en nukleär anläggning, så tillkommer sekretess- och säkerhetsfrågor. Därför bör projektets ledning förflyttas från Vita Huset till Pentagon, särskilt som projektledningen för *Hjälp underifrån* har satt oss i denna eländiga situation.

Militären skall ansvara för rekrytering av personal."

Trump blev mycket missbelåten med att inte få närmare insyn i sitt favoritprojekt, men kom inte med något bestämt yrkande. Jag fick fundera på vad jag skulle skriva i protokollet.

5.6.3 Logistik

Nästa punkt var egentligen sekretess- och säkerhetsfrågor, men Trump ville klara av logistiken först.

Frågorna gällde om hur man skulle ordna mottagandet av själarna, transporten till vallokaler runt om i landet, hitta ställen för dem att bo (enligt kontraktet gällde det en hel vecka), mat, (det var okänt hur hungriga skeletten kunde vara, och vart skulle maten ta vägen, men de kanske ändå ville träffas på någon dyr restaurang, bäst att fråga Screwtape) och om armén borde tillhandahålla uniformer, som skulle göra operationen diskretare och mindre skrämmande.

Det fanns ingen i rummet som var expert på dessa ämnen. När presidenten inte behärskar de svåra frågorna, så intresserar han sig för oväsentliga detaljer. Denna gång valde han själarnas *kläder*.

Screwtape hade krävt svarta kåpor, helst dekorerade med eldslågor. Somliga av de döda skulle ha liar med sig från helvetet. Projektledningen hade därför förberett sig noga och klätt upp fyra mannekänger i svart.

"Behöver skeletten verkligen kläder?" undrade presidenten.

"De har inga", svarade någon.

"Är de nakna? Då blir det skandal! Klart de måste ha någonting på sig. Ni låter väl inte manliga och kvinnliga skelett sova i samma rum?" fortsatte Trump."

"Men de är väl vuxna människor, eller rättare sagt, har varit det."

"Ja, men de skall inte få ha för skoj. Det här är ingen nöjesresa. Kan ni förresten skilja på manliga och kvinnliga skelett?"

Det kunde ingen i rummet.

"Kalla på Fauci då! Någon nytta skall han väl göra, när han är så populär."

Någon ringde smittskyddsexperten Anthony Fauci, men han hade inte lust att komma för en så oväsentlig fråga. Dessutom: Trump hade just anlitat Dr. Scott Atlas, en professor i neuroradiologi, som coronaexpert, och Atlas hade gått till svartsjukt angrepp mot Fauci.

Nu var det min tur att föredra resultatet av mina förhandlingar med ambassadör Screwtape. Denne hade krävt en värdig men ändå vacker klädsel: Helt svart, men med stora

orangea eldslågor på ryggen. Ansiktet borde vara täckt, så att ortsborna inte skulle bli alltför rädda.

Trump avbröt: "Varför skall vi vara så strikta? Varför kan vi inte ha något vackrare? Ta amerikanska flaggan som bakgrund. Hela bröstpartiet pryds av en bild av mig. Där bak skall stå med stora bokstäver: "Tack, Mr. President, för att vi är här!"

"Det verkar litet lättsinnigt", tyckte projektledaren.

"Men då kan vi ha något som talar om att alla själarna är republikaner. Sätt en stor elefant på ryggen."

"Då skulle demokraterna ana oråd och gräva mer i *Fria från Frukta*. Projektet skulle misslyckas, och vi skulle stå där med skammen."

Motvilligt gav Trump med sig. Fyra mannekänger kom in och projektledaren presenterade alternativ med svarta kläder. Någon föreslog att ansiktena behövde täckas, så att kranterna inte skulle skrämra folk. Kanske räckte det med munskydd? Trump blev arg:

"Inget munskydd på någon republikan, död eller levande!"

Förslag på de dödas kläder under deras lediga vecka. Bilder: Från vänster till höger.

Maskeraddräkt. <https://www.partyhallen.se/liemannen-kostym-maskeraddrak>

Maskeraddräkt. <https://www.partajshop.se/sv/artiklar/demon-med-mask.html>

Skyddande niqab som döljer kraniet.

Lyxhijab. De rika djävlarerna skall få som de vill. Bild: <https://www.mirraw.com/islamic-clothing/burka>

Så såg han på den tredje mannekängen.

"Vad menar ni? Här försöker jag hindra invandring av muslimer och terrorister. Och så föreslår ni att mina 10 000 hederliga republikaner skall klä sig som förtryckta islamska kvinnor! *Fattar ni INGENTING!*"

Den olycklige förslagsställaren mumlade något om kristna munkdräkter som var svarta och heltäckande, och att munkar var fattiga, så deras kåpor blev billiga.

"Varför skall allt vara billigt?" undrade Trump. "Skall inte rika fördömda själar få göra av med sina surt förvärvade pengar och ha litet kul under sin ledighet från helvetet? De kan säkert

köpa och sedan debitera sitt dödsbo med de papper som de har fått av oss. Betalningarna kan gå till vår kampanjfond! I så fall accepterar jag t.o.m. den sista muslimska dräkten. Hoppas Screwtape gillar den också.”

Någon hade tänkt på den rika kundgruppens behov, för den sista mannekängen, en indiska, bar en hijab för 3 500:-.

Jag blev förvånad. I en livsfarlig situation använder Trump federala medel för att köpa upp varor, som han sedan säljer till förmån för sin kampanjfond, av vilken han själv kan disponera 90 %, bara han skattar för pengarna. Hemma i Lynchburg kallade man sådant för förskingring och trolöshet mot huvudman. Vad kallas det i Washington? Säkrast att inte fråga.

Trump fortsatte:

”Vi köper den första dräkten till majoriteten av själarna. Ta bort repen för att spara pengar. Handla där det är billigast. 5 % av själarna får en lyxvariant. För denna är priset ointressant.”

Projektledaren var inte nöjd:

”Skall vi förresten ha manliga och kvinnliga kåpor, eller kan vi ha unisex-kåpor?”

”Det sista räcker säkert”, sade Trump. ”Tyvärr har de kvinnliga skeletten tappat både sina ljuvliga bröst och lockande rumpor.” Sedan tillfogade han något otryckbart om mjuka kvinnor och vassa skelett.

”Vi måste ha brandsäkra dräkter!” påminde projektledaren. ”De finns inte att köpa utan de måste sys upp i åtminstone tre storlekar.”

Trump avgjorde:

”Låt Jared ta hand om det. Han har försänkningar i textilbranschen. Han gör det ordentligt, både standard- och lyxvarianten. Designen av den senare får Jared sköta. Han kan gärna göra de eldslågor som Screwtape ville ha. Det blir bra. Jared levererar alltid i tid.”

Därmed var klädfrågan avklarad. Återigen undrade jag. Här lägger presidenten en order på flera miljoner kronor på sin svärson, utan att ha tagit andra bud, utan att pruta och utan att kontrollera om leverantören klarar beställningen. I Lynchburg skulle vi kalla sådant för nepotism och korrupktion. Har jag valt rätt arbetsplats?

Presidenten hade en fråga till mig:

”Hör du, Bible-yeast lille, vet du vad de här själarna tycker om mig? I verkligheten, menar jag. Har de sagt något dumt? Finns det någon *RINO* (Republican In Name Only), bland själarna, så kanske han röstar på Sleepy Joe Biden. När jag har haft så mycket besvär, så skall jag få 10 000 röster till. Inte en röst mindre.”

”Skall jag ta reda på alla de dödas åsikter om er, Mr. President?”

”Ja, och det skall vara klart till leveransen.”

Inombords blev jag förbannad. Kunde Trump inte ha kläckt ur sig detta tidigare? Yttrandefrihet är inskriven i konstitutionen och åsiktsregistrering är olaglig. De data som Trump ville ha var därför svåra att få tag på, särskilt på kort tid. Men hur fort jag än jobbar, så är selektionen klar och listan skickad till Screwtape. Trumps senaste begäran resulterar bara i färre döda själar som röstar.

Militärerna harklade sig och ville börja med de viktiga säkerhetsfrågorna.

”Nej, nu har tiden gått”, sa Trump. ”Jag skall prata med några byggnadsingenjörer om förbättringar av muren mot Mexiko. Ni får vänta så länge.”

Så fick militärerna sitta och vänta medan Trump gick in i ett annat rum och diskuterade om man kunde göra muren mer dödlig med ett hårt och rakbladsvastt krön, och vad detta skulle kosta.

5.6.4 Militärer och säkerhet

När Trump kom tillbaka trodde militärerna att de äntligen skulle få diskutera säkerheten när 10 000 dömda brottslingar och sinnessjuka skulle springa runt mellan skarpladdade kärnvapenraketer. Deras chef kom med standardinledningen:

”Mr. President! Vi tackar Dig för Ditt stora ledarskap. Utan det hade vi inte kommit så långt som vi gjort idag. Utan Dig hade vi inte funnit så högt, eller snarare så lågt, placerade allierade.”

Där tog det stopp för chefen. När ingen talade, vågade en av militärerna komma med kritik: ”Dagen är förspild. Säkerheten för våra nukleära vapen är viktigare än rakblad på en mur eller att tjäna pengar på klädtrasor. Litet ordning får det vara.”

”Ni militärer skall lyda mig, er överbefälhavare, och inte klaga! Jag är en av historiens mest militära presidenter. Tänk på hur det går för dem som klagat och läcker till pressen. Ta Brutal Brett, kaptenen på hangarfartyget USS Theodore Roosevelt. Han var rädd för covid. Han ville avbryta uppdraget och få personalen i land. Han klagade och läckte. Därför fick han gå i vanära. Tänk på det innan ni gnäller om säkerheten på atomsilon!

För övrigt har ni många fegisar bland er. Veteraner som klagat över litet värk. Desertörer. Krigsfångar. De kämpade inte till slutet. De blev förrädare. De borde vara tacksamma att få komma tillbaka. Förresten, jag avbokar det där jippet ni planerar på Arlingtonkyrkogården. Det var någonting med en stor krans. Jag gillar inte att vara bland losers. På Arlington är alla losers.”

Trump hade verkligen hetsat upp sig. ”Gå hem nu till Pentagon, om ni vill ha kvar jobbet! Hälsa Mousy Miller” (med detta menade han försvarschefen general Mark A. Milley) att han får ordna detaljerna som vi inte hann med i dag. Ni kan gå hem.”

Militärerna bet ihop, men i garderoben hörde jag någon muttra: ”Det var det värsta möte jag har varit med om. Två timmar, ingenting uträttat. Bara snack om projektnamn och kläder. Och som avslutning: Förolämpningar. Åt alla motståndare hittar han nedsättande namn. Han gjorde ner alla: veteraner, krigsfångar, stupade på slagfälten och till slut den ömsinte och hederlige fartygschefen Brett Crozier som ville skydda sin personal.”

”Nu gör vi som vi själva vill”, sade generalen när han lämnade huset. Vi skall ordna upp den här sörjan. Bäst att ha Trump utanför, för han bara bromsar och virrar till allting.”

För oss andra var det inte slut. Från att ha varit den arge Donald Trump blev han nu den ledsne Donald Trump, den lille pojken, som ständigt behövde stöd och uppmuntran. Med sorgsen ton malde han på:

”Jag är en av de största presidenterna i USA:s historia, men också den mest kritiserade. Vad jag än gör, så anmärker de på mig. Varför berömmar ingen mig när jag har gjort något bra? Vet de inte hur mycket pengar jag har offrat för att vara president? De borde verkligen vara tacksamma! Och så kommer den där lilla råttan till projektledare och vill inte ens ha min bild på själarnas magar under högst en vecka. Vilken misstänksamhet! Vilken snålhet!”

Det var pinsamt. Folket i rummet visste knappt om de skulle gå eller sitta kvar. Till slut kom Freddie och tog Trump i armen, ledde upp honom till hans privata våning, satte honom i fåtöljen framför TV:n och satte på en inspelning av ett riktigt lyckat framträdande.

Jag samlade ihop mina papper för att skriva protokoll. Det hade varit ett eländigt möte. Varför skall Trump göra sig ovän med precis alla? Varför angriper han militären, som är amerikanernas stolthet? Varför kan han inte hålla linjen i ett sammanträde? Varför undviker han väsentligheter för att lägga sig i meningslösa detaljer? Varför är han så ointresserad av sakfrågor?

Hur skulle jag skriva när inga klara beslut fattades? Trump skulle inte kontrolläsa. Jag skriver vad som är praktiskt för mig. Militären får fullt ansvar och full handlingsfrihet utan insyn, men på pappret behåller Forster och jag ledningen för projektet *Fria från fruktan*.

Långt efteråt fick jag reda på vad försvarschefen Mark A. Milley hade gjort utöver att sätta signalspaningen i högsta beredskap. Försvarschefen bedömde risken att Trump skulle göra ett misstag som överhängande. Presidenten var lättstött och instabil, och nu var hans själ i djävulens våld. Redan tidigare hade man i administrationen talat om att få bort Trump med hjälp av det 25 tillägget i konstitutionen. Denna uppgift ålåg inte försvarschefen, som däremot hade ansvar för världens säkerhet mot nukleära krig. Han bedömde risken för ett missförstånd som så stor, att han tog kontakt med sin ryske motpart för att lugna denne med att eventuella order från Trump om nukleära vapen inte skulle åtlydas. Detta nödvändiga samtal kunde Trump betrakta som en landsförrädisk handling, och det hölls därför strängt hemligt.

Ännu längre fram blev försvarschefens handling en tröst för mig. Konstitutionen var mer än en person. Den reglerade maktbalansen och kunde hindra svåra misstag och skydda världen mot galningar. Den bibliska uppmaningen om lydnad mot överheten blev lättare att följa, när överheten var mer än en enda person. Konstitutionen blev ett ämne för tacksägelse i min nya bönevrå i Lynchburg.

5.7 Bibelstudium

Det hade blivit onsdag. Pence hade kommit tillbaka från sin resa och lämnat ifrån sig "fotbollen". Trump var åter aktiv president. Jag gick till bibelstudiegruppen, ledd av Ralph Drollinger, en sju fot lång basketspelare som blivit pastor. Lokalen var hemlig för icke medlemmar.

Ämnet för dagen var att Jesus drev ut en ond ande (Mark. 5). Drollinger tog upp frågan om en människa kunde bli besatt av djävulen, och besvarade den med ett klart JA.

"Vad kan en sådan människa göra?" frågade Mike Pence.

"Vad som helst," svarade Drollinger. "Vilka onda handlingar som helst."

Jag var verkligen orolig och tappade alla hämningar. "Om presidenten skulle bli besatt av djävulen, vad skulle man göra då?" dristade jag mig att fråga.

"Först och främst måste man rädda presidentens själ! Tillkalla andeutdrivare! Sådana finns i flera samfund, bland annat mitt eget", svarade Drollinger. "Innan deras arbete har givit resultat, så att presidentens själ är fri från mörkrets krafter, så måste man åberopa 25:te tillägget till konstitutionen. Är någon besatt av Djävulen, så är han *ur stånd att fullgöra sina befogenheter och plikter som Förenade Staternas president*. Det är glasklart."

Pence's ansikte var som gjutet i sten. Han visste att Trump hade sålt sin själ till djävulen. Det var hans uppgift att förklara Trump *ur stånd att fullgöra sitt ämbetes befogenheter och plikter*.

5.8 Religionsindustrins ledare

Detta gjorde inte Pence. Däremot hade Trumps kontakter med djävulen läckt ut till evangeliskt kristna ledare, kanske genom Drollinger. Kyrkoledarna samlades därför för att diskutera åtgärder. Djävulsutdrivning föreslogs, men det ansågs alltför drastiskt. Trump skulle aldrig gå med på det. I stället beslöts om gemensam bön för presidenten i Oval Office.

Så kom den dagen. Trump är ju först och främst TV-underhållare. Han vet, att ingenting får upp stämningen bättre än levande publik. Publik är mycket härligare än inspelade skrattsalvor och gråt på burk. Detta gäller för såväl realityshower som förböner. Dessutom måste det vara trångt i en lokal där Trump samlar folk, så att man ser att alla längtar efter honom. Smittorisken bortser han ifrån, han som själv kan hålla avstånd till pöbeln och få bästa tänkbara vård på Walter Reed-sjukhuset.

Därför ropade Trump: "Ta hit Bible-Yeast också! Han vet mycket om både bibel och jävlar. Jag kallar honom *Jävla Jäst* i fortsättningen. Det låter också bra."

Det är en stor ära att komma in i Oval Office, men jag var på ett bedrövligt humör. Isabel hade grälat, barnen var sjuka, chefen hade klagat, kamraterna var avundsjuka och jag hade migrän.

Jag kom tidigt, när bara Trump, Pence och några medarbetare var där. Trump hånade några riter som en del av kyrkor ägnar sig åt, och förlöjligade några av de personer som skulle komma. När dörren öppnades och de kom in, blev han som en omvänd hand.

Ledarna samlades runt en sittande president. Jag orkade inte lyssna på deras malande röster och tillgjorda tonfall. De närmaste utövade handpåläggning.

Bön i Oval Office. Evangeliska ledare försöker driva ut djävulen ur Trump. Foto: Alex Wong/Getty

Jag kunde bara tänka så här: "Trumps själ är redan hos Satan. Djävulen har ett kontrakt, påskrivet i blod. Det här jippet tjänar ingenting till!

Varför måste jag se detta pinsamma påhitt av ledande företrädare för religionsindustrin? Religionen är en bransch bland alla andra. Målet är att tjäna så mycket som möjligt. Det visste redan min store namne, televangelisten Jerry Falwell Sr.

Titta på bilden! Var finns det någon andlighet? Vem är glad? Trump ser ut att tänka: 'Vad pinsamt! Vad gör man inte för de högerkristna rösterna!' Se vad tillgjord pastorn med den röda slipsen ser ut! De andra prällarna verkar ha det bra. De är i överläge. De är aktiva och välsignar, medan Trump får sitta still med knäppta händer. Oj vad de njuter av att vara nära makten! Måtte USA:s kristna förstå detta!"

Tystnaden lade sig kring Resolute Desk, och jag suckade med de andra: "Amen!"

5.9 Konspirationsteorier

Under denna tid blev jag flera gånger djupt besviken. Jag följde Freddie's tips och gick till sjukvårdsavdelningen för att träffa Sussie Healer. Ofta fanns hon i undersökningsrummet i Eisenhower Executive Office Building, nära det lilla rum som jag senare fick. Jag gnällde av mig. Sussie lyssnade alltid, sa inte mycket, men var väldigt söt.

Jag hade tur. Annars hade Sussie pausat sin mottagning för frustrerade tjänstemän. Hon var upptagen av blodförsäljningen. Hon hade gjort av med en hel laddning av blod för transfusioner och även den nya laddningen var på väg att ta slut.

Folk undrade vad deras älskade Sussie egentligen höll på med, men ingen ville säga något ont om eller till henne, för hon var så godsint mot alla hon träffade.

Freddie var allt oftare försvunnen. Var han sjukskriven? En gång sökte han faktiskt upp mig och förde mig till ett avskilt utrymme i Vita Huset.

"Hur går blodförsäljningen?" undrade jag. "Är ni färdiga snart? Det var ju en massa blod Sussie fick ur honom. Jag såg det själv. Men det blodet kan väl inte räcka än?"

"Sådana frågor svarar jag inte på," sade Freddie. "Till dig har jag något annat att säga, två specifika frågor till just *dig*, för att du är dataexpert.

Först en upplysning. Jag känner en person som sköter avlyssningen här. Han har stängt av mikrofonerna i detta rum under en timme. Vi kan talas vid öppet, bara det går fort.

Jo, försäljningen går bra. Jag har fått fina kontakter hos Qanon. Jag gav dem ett gratisprov av oblandat blod. De skickade det till Walter Reed-sjukhuset, som tar hand om presidenter, och där hade man kvar blodprov från Trump, och de var identiska med vårt. Därför är ledande personer inom Qanon övertygade. Jag fick ett bättre intyg till mina produkter.

Nu har projektet blivit för stort. Vi måste flytta produktionen härifrån. Sussie och jag har våra jobb. Vi får se hur länge vi kan ha dem kvar. Folk är misstänksamma.

Själv har jag en ny plan: Konspirationsteorier. Folk går på vad som helst. Jag kan skriva några sådana teorier, Qanon sprider dem på nätet, jag blir känd – inte av alla, men av tillräckligt många viktiga personer – och sedan säljer jag ett botemedel. Du skall få höra min senaste idé, under tystnadsplikt, förstås. Du skall svara på två frågor: Går folk på den här idén? Kan du hitta på ett botemedel att tjäna pengar på?"

Jag var konsulterad som en expert i Vita Huset, om än i en skrubb och av en vaktmästare. Inte dåligt! Dessutom fanns lätta pengar att tjäna. "Jag lyssnar", sade jag.

Så berättade Freddie om att Bill Gates planerade att lägga transpondrar i vacciner. Vem som helst kunde spåra de personer som hade tagit vaccinet med en vanlig mobiltelefon. Det var naturligtvis helt orimligt, vilket jag försäkrade Freddie om, men Freddie påpekade att det fanns en kärna av sanning i det. Bill Gates hade en kort tid finansierat ett projekt som märkte vacciner, för att man under senare studier om biverkningar skulle se vilken upplaga av vaccinet en patient hade fått.

"Fullständigt orimligt!" sade jag en gång till.

"Det var inte det jag frågade om", sade Freddie. "Går folk på det?"

"Ja, det tror jag faktiskt", sa jag efter viss eftertanke. "Datautvecklingen har varit fantastisk. Många gånger har det kommit en ny tillämpning, som ingen trodde var möjlig bara fem år tidigare. Folk kommer att svälja dumheterna. Inte alla, men tillräckligt många för dig."

"Fråga två:" fortsatte Freddie. "Har du något tänkbart botemedel, som folk skulle betala för?"

Jag tänkte ett slag: "Det skulle vara en app i en mobiltelefon. Den skall upptäcka transpondrar som inte finns. Men det räcker om den upptäcker andra transpondrar. Att själv skriva en sådan app tar otänkbart lång tid.

Jag har en tanke. Mina svärföräldrar får hemtjänst ibland. För att kolla om och när personalen har kommit, klistrar arbetsgivaren en lapp med transponder på dörren hos kunden. Vårdarna håller mobiltelefonen intill lappen när de kommer och går. Det räcker för att registrera besöket.

Du tar den appen, byter namn på den och lägger upp den på App Store och Google Play Store. Apple och Google kontrollerar bara att apparna inte innehåller skadlig kod. Du sätter priset och får pengarna. Är det någon som tvivlar, så låt den personen använda den där det finns hemtjänst. Det funkar. Riktat hen mobilen mot en person, så funkar inte appen, för vacciner har inte kommit, och det kommer aldrig att finnas några transpondrar i dem. Mot extra avgift kan du skicka en lapp som aktiverar appen."

"Utmärkt!" sa Freddie. "Men jag kan inte det där!" "Kan du fixa det datatekniska?"

"Det är lätt!" sa jag utan att tänka mig för. "Säg när du behöver det! Men jag vill att du fixar första amorteringen på mitt nya hus." Jag tänkte att det var en bra timpeng.

"Då säger vi så! Jag återkommer om namn och tidpunkt." Freddie lät alldeles för nöjd.

"Handlade det om stora pengar?" tänkte jag och fortsatte högt: "Vill du verkligen tjäna pengar på sådan smörja? Om folk tror på det, så vill de inte ta vaccin, fler blir smittade, sjukvården belastas än värre, folk dör ..."

Freddie avbröt: "Gosse lille!" och klappade mig på axeln. "Du har ju redan gått med på att bidra! Du är redan insyltad!" Han fortsatte i skadeglad ton:

"Det där jag sade om mikrofonerna var bara bluff. Avlyssningen av Vita Huset sköts av Secret Service, och de tiger som muren. Kanske har du fastnat på en inspelning, kanske inte. Du kan anklagas för medhjälp till brott mot upphovsrättslagen och bedrägeri mot allmänheten. Du tar emot sidoinkomster som du har lovat att begära tillstånd för i förväg. Vad tror du personalavdelningen svarar, om du kommer till dem med den här berättelsen? Men gamle Frederick Tag är din vän. Jag skvallrar aldrig! Fråga dem som känner mig!"

Freddie försvann. Sussie var borta. Edward hade slutat. Vad skulle jag göra?

Samma kväll kopierade jag appen och gjorde vad jag hade lovat med den. Då hände ett förargligt misstag: Jag angav mitt eget kontonummer i stället för Freddie's! Ett par dagar bara rasade det in pengar på mitt konto. Vad skulle jag göra? Berätta för Freddie? Det skulle bli en massa frågor. Nej, jag satte in Freddie's kontonummer tre dagar för sent, och jag ringde Freddie och talade om att jag inte hade haft tid att åtgärda appen förrän då.

Lagom till första amorteringen kom Freddie's pengar enligt överenskommelsen in på mitt konto.

Nu begrep jag. Galna konspirationsteorier var inte bara påhitt av retstickor, ett roligt sätt att driva med folk och ett medel att sprida politiska lögner. De var också redskap att tjäna grova pengar. Författarna kunde bli kända och använda av presidenten. Freddie visste vad han gjorde.

Själv hade jag medverkat för en spottstyver men bedragit min uppdragsgivare. Jag hade sjunkit ännu djupare i Washingtons träsk.

6 Fria från fruktan

6.1 Att bo i Washington

Min relation till Isabel fick en knäck i slutet av juni. Jag var stolt och glad att arbeta i Vita Huset för Trump, och jag ville visa Isabel vilken härlig person Donald Trump var. Jag ordnade en resa för hela familjen till hans rally i Tulsa och skaffade VIP-biljetter till oss alla. Jag tyckte det var en bragd, för Trump skröt om att han hade fått beställningar på nästan en miljon biljetter.

Det kom 6 000. Läktarna gapade tomma. Ett utomhusarrangemang fick ställas in, för det kom bara 50 personer dit.

Tomma läktare vid Trumps rally i Tulsa 21 juni 2020. Foto: Win McNamee | Getty Images

Fiaskot berodde på att några ungdomar som använde *TikTok* eller var medlemmar i *K-pop fandoms* hade gått ut på nätet och bett om biljetter för rallyt utan att komma. Trumpkampanjen hade betalt mer än \$ 2,2 miljoner för att hålla rallyt, så det blev drygt 3 000 kronor per deltagare! Det var svårt att inte bli skadeglad när Trump hade blivit lurad.

Huvudattraktionen på rallyt var Trumps tal. Det tog 1 timme och 41 minuter. Det var inte lätt att hålla barnen lugna så länge. Eve började skrika, men jag hörde det knappt för alla rop från hejaklacken. Joseph var uttråkad och visade det på alla sätt som en fyraårig kan göra. Jag skämdes, för jag satt på några av de finaste platserna och borde ha bättre plit på mina barn.

Isabel hade också tråkigt. Hon visade det genom att racka ner på allt som Trump sade. Hon sade att hans påståenden inte stämde. Argast blev hon över att Trump ville skära ner på testningen, för att man inte skulle upptäcka så många nya fall som förstörde hans statistik. "Människor blir sjuka, antingen Trump testar eller ej. Om han inte testar, så smittas fler, och fler blir sjuka och dör."

Jag sade inte mycket. Jag var mest ledsen över att min fru inte delade min beundran för den store Donald Trump. I ett äktenskap skall man ha gemensamma värderingar, tycker jag.

Det blev värre efter rallyt. Vi såg på TV vad som hände: Några i Trumps stab hade testats positiva dagen innan, men de deltog ändå. Flera stabsmedlemmar blev smittade. En dog. Några Secret Service-medlemmar blev smittade, hur många var hemligt. Antalet nysmittade i Oklahoma tredubblades på 30 dagar.

Vad värre var: Isabel blev smittad och blev riktigt dålig. Hon hade velat ligga på sjukhus, men där fanns inte plats för henne. Hon hade behövt hjälp i hemmet, men hon fick inte smitta sina gamla föräldrar. Hon bad mig komma, men jag fick inte bli smittad och föra smittan vidare inom Vita Huset. Dessutom var Trump rasande över det misslyckade rallyt, och – för att vara ärlig – jag vågade inte ta ledigt. Så Isabel tvingade sig ur sängen och lagade mat så gott det gick. Jag hade tagit med henne på ett tråkigt rally, hon hade blivit smittad, och jag hade svikit henne. Hon förlät mig inte på hela hösten.

I oktober flyttade jag in i Edwards hus. Jag fick inte med mig Isabel och barnen. Familjen hälsade på några gånger. Det gick inte bra. Grannarna rynkade på näsan åt Isabels kläder. De tyckte att barnen var smutsiga och vilda. Isabel hittade inget jobb. Isabels föräldrar fanns inte tillgängliga som barnvakt. Jag var trött, jäktad och påverkad av Screwtapes djävligheter. Familjen trivdes inte i den jäktiga huvudstaden. Vi bestämde att jag skulle veckopendla till dess mitt förordnande gick ut.

Bortsett från de personliga problemen trivdes jag. Jag hade anställt en hemhjälp, så jag levde bekvämt i det stora huset. I Washington fanns så många människor, så många idéer från olika håll. När jag inte var i tjänst i Vita Huset fick jag tycka som jag ville. Jag började tvivla på värderingarna från Lynchburg och dess 80 000 inskränkta invånare.

Isabel och jag hade trots allt kontakt i nuet och förhoppningar för framtiden. Isabel berättade i ett av våra få meningsfulla samtal under hösten om en händelse långt tillbaka i tiden, som hon aldrig tidigare hade nämnt för mig. Hennes mormor, som härstammade från Sverige, hade en lillasyster Clary som hade blivit gravid. Aborter var inte legala före 1973 i Clarys hemstat. Hon vågade inte ens att gå till någon skum kvinna, utan försökte klara det själv. Hon fick en svår infektion, höll på att stryka med, klarade sig, men blev aldrig med barn igen.

En sådan trådgalge använde Clary som redskap för sin fosterfördrivning. Foto: Författaren.

Detta var alternativet till legala aborter. Är det sådant som republikaner i Texas, Louisiana, Alabama, Mississippi, Kentucky, Ohio och Georgia vill uppnå genom lagstiftning?

Situationen i USA med fria aborter är inte unikt omoralisk och mordisk. Isabels mormor hade berättat, att i 1800-talets Sverige satte unga mammor ut sina nyfödda barn i skogen. De kunde också sätta in dem på barnhem, men där blev de inte långlivade. Personalen där kallades *änglamakerskor*. Visst skall man ha preventivmedelsrådgivning, visst skall man stödja unga gravida kvinnor, visst skall man minska på fördömandet av sex före äktenskapet. Men världen är inte perfekt. Ibland måste man acceptera en dålig lösning, t.ex. legala aborter, för att undvika något ännu värre.

När jag hade flyttat in i Edwards fina hus tog min yngre bror Conrad kontakt med mig. Han ville se Washington och undrade om jag hade ett rum ledigt under några dagar. Jag tänkte på huset och på min fina hemhjälp och sade glatt ja. Sedan frågade Conrad om han fick ta med sin sambo, som var minst lika nyfiken. Det kunde jag inte neka, eftersom det var tomt i huset utan Isabel och barnen.

När Conrad och hans sambo kom, visade det sig att sambon hette Robert. Conrad och Robert hade just kommit ut med sin kärlek. Ett motiv att se Washington var att delta i en Pride-festival. Detta var för mycket för mig. Jag höll på att köra ut dem, men Conrad bad att få prata en stund.

De hade mycket att berätta om förhållanden som jag inte hade en aning om: Fördomar, smusslande, orsaker till deras läggning och mycket annat. De talade om sin vänskap och om sina förhoppningar. För första gången på länge förde jag ett allvarligt samtal med min yngre bror.

De lovade att vara diskreta. Hemhjälpen fick fixa två sovrum och belades med tystnadsplikt. Conrad och Robert lovade att byta om till festivalkläderna någon annanstans och att inte ta några kamrater till mitt hem. De ville inte sätta mig i knipa. De ville bara att jag skulle förstå, även om det tog tid.

När Conrad och Robert hade åkt, läste jag, på den tid som jobbet medgav, allt vad jag kom över om homosexualitet. Var de evangeliska kristnas hållningen i HBTQ-frågan det kristligaste ställningstagandet? Hur kunde Conrad bli hjälpt av något som dessa rädda och intoleranta människor hittade på? Varför skulle kristna väljare sälja sina röster till skurken Trump, och få hat och intolerans i utbyte?

En symbol för alla människors rätt till kärlek på sina villkor.

Edwards hus var stort. Jag hade anställt en palestinsk hemhjälp som hette Ali. Ali gjorde jobbet samvetsgrant. Med hans hjälp kunde jag till och med ordna ett mingel hemma hos mig för dem som fortfarande verkade intresserade av kontakterna med djävulen och de risker som dessa relationer kunde föra med sig.

Ali hade ambitioner och hoppades bli läkare. Han berättade för mig om palestiniernas lidanden. Det var ständiga övergrepp. Det ena efter det andra togs ifrån dem. Bosättarna tog vatten till sina trädgårdar och golfbanor, så böndernas brunnar sinade. Byar bombades. Livsverk slogs i spillror. Ali fortsatte länge och tog upp mer än jag orkar skriva. En tanke slog mig: Trumps lösning av Palestinafrågan hörde inte till de centrala kristna värdena. Läget i Palestina var inte det härliga uppfyllandet av en biblisk profetia. Gud ville inte ha det så.

Palestinier inspekterar förstörda byggnader efter nattliga lufträder i Beit Hanoun, norra Gazaremsan, 14 maj 2021. Bild: Times of Israel AP Photo/Khalil Hamra

Sammanfattningsvis: Trumps ställningstaganden i de tre frågorna abort, HBTQ och Palestina var inte särskilt kristna. De motiverade inte de evangeliskt kristnas stöd till skurken Trump. De religiösa på högerkanten borde tänka om i dessa frågor. Bara de enormt rika och de som hatade nigrer hade fått som de ville.

Tre saker fick mig att tänka om i klimatfrågan: Jag var på en kongress i Salt Lake City som har ökenklimat. Konferensen hade luftkonditionering, hotellet hade luftkonditionering, men däremellan slog hettan på 40° C mot mig som en vägg. Det gick inte att arbeta när det var så varmt. Det andra var varmerekorden i Canada på 49° C. Det blir värre hos oss också. Sent på hösten läste jag *Den obeboeliga planeten* av David Wallace-Wells. Boken beskrev 12 aspekter av den globala uppvärmningen som var farliga för mänskligheten. Mitt förtroende för Trump var uttraderat. Hur skulle jag arbeta vidare? Kunde jag hålla masken?

6.2 Leveransen

Det gick inte längre att hålla vetskapen om kontakten med Djävulen inom en mindre krets. Bussar skulle anskaffas, målas svarta enligt Mefistofeles önskemål och fördes med skyddande klädsel. Bussarna skulle ta sig fram på ensliga vägar och in i djupa bergtunnlar till underjordiska garage. Skydden för kärnvapenraketen skulle avlägsnas och missilen skulle blottas för alla satelliters ögon. De glödheta skeletten skulle få titta på den, om än på avstånd. Därefter skulle alla själar fördes med svarta kåpor med huvor, för att de hjälpligt skulle passa in i samhället. De skulle få en mindre summa för kost och logi på kreditkort, vars giltighetstid gick ut precis när sista vallokalen stängdes.

Sedan skulle bussarna spridas över landet. Själarna skulle övervakas till dess de hade röstat och hela resten av valdagen, om det fanns själar kvar så länge.

Uppgiften att förse 10 000 människor (nå ja) med kläder, sprida dem till givna ställen inom unionen, övervaka dem och ge dem kost och logi, hade gått till militären.

Generalerna hade accepterat men var oroliga. Visserligen skulle silon snart avecklas. Fienden kände dess läge sedan länge. Raketen använde en teknik som blivit omodern. Liknande raketer hade använts för att skicka upp material och personal till den rysk-amerikanska rymdstationen.

Däremot var stridsspetsarna farliga. Militären såg till att utan sin överbefälhavares och Mefistofeles' vetskap avlägsna dessa. Bränslet med geléartad konsistens gick inte att ta bort. För att skydda raketen mot signaler som skulle få bränslet att börja brinna förbjöds alla mobiltelefoner i silon. Skeletten skulle få sina telefoner tillsammans med kläder, kontokort, kontanter och ID-handlingar när bussarna var på väg.

Öppnandet av luckorna över raketen var ett annat riskmoment. Åtgärden måste separeras från avskjutningsrutinen. Främmande makt kände till silons koordinater. Öppnandet kunde tolkas som förberedelser till ett angrepp.

Militärer lär sig gilla läget. General X antydde till mig att detta var ett unikt sätt att testa främst Rysslands beredskap. NSA sattes i högsta beredskap inför leveransen för att lyssna på radio- och Internettrafik som kunde belysa hur larmkedjan för nukleära vapenhändelser fungerade.

Även med dessa försiktighetsmått var leveransen av själar en oerhörd händelse, som måste följas från högsta ort. Presidenten litade på den fantastiska datakommunikationen mellan Vita Huset och kärnvapensilon. I ett skede inför öppningen av silon användes Trumps nukleära "fotboll", en portfölj som innehåller kommunikationsutrustning med koder, som förmedlar presidentens order om att använda nukleära vapen.

Den nukleära "fotboll" som presidenten använder för att kommunicera sin ordergivning av en nukleär attack. Den användes i samband med operationen *Fria från fruktan*. Bild: Wikipedia, Nuclear Football.

Högupplösta filmer förmedlades från silon till Situation Room i Vita Huset. Screwtape hade krävt att en raket skulle blottas, för att själarna skulle känna sig hemma i en helvetisk atmosfär.

National Security Council betraktar mottagandet av de 10 000 själarna från helvetet. Rådet sitter i det större sammanträdesrummet i Situation Room under Vita Huset. Trump hade just återvänt från golfbanan men hade klätt om sig för tillfället. Hans medarbetare följer hans klädkod.

Det var enda gången jag var med vid en sådan dragning. Jag satt på en hopfällbar stol intryckt mot väggen längst bak, där jag fick vrida på huvudet i 90 ° för att se något. När Trump förklarade min närvaro fick jag några berömande ord. Bild: Shealah Craighead/The White House

Jag fick vara med i Situation Room under visningen. Tänk att jag hade kommit så långt i livet!

Trump satt i den bekvämaste stolen i sammanträdesrummet. Han började på sitt loja sätt att applådera, när helvetets port öppnades längst in i den djupaste gången, ett eldsken visade sig och de 10 000 skeletten började strömma in i rakethallen. Hela National Security Council präglades av stort allvar när skeletten dök upp.

I den nukleära anläggningen var bemanningen minimal. Så få vakter som möjligt skulle närvara vid de dödas inlastning i bussarna. Främst gällde det att skydda hemligheter om den nukleära silon. I andra hand var det sekretessen rörande Trumps kontakter med Mefistofeles. Det fanns också fysiska risker för människor bland de heta skeletten. Även om vakterna skulle vara skilda från de fördömda, så kunde de förstnämnda få sår av vassa benpipor från ivriga själar eller brännskador av de heta skeletten. Man måste också komma ihåg, att dessa själar inte var Guds bästa barn. De kunde bli förbannade på sina vakter, även om de var på en ljuvlig permission. Än mera fruktansvärt: När så många djävlar fanns i omgivningen kunde vakterna riskera sina själars eviga salighet.

De avlidna republikanerna börjar strömma in i rakethallen från den dolda gången till Helvetet, för att senare samlas vid bussparkeringen.

Därför var bara ett fåtal administratörer och vakter närvarande. De talade i högt uppskrivade megafoner, för själarna var vana vid larmet i helvetet. Tjänstemännen försökte hålla avstånd till själarna och litade på att dessa skulle hitta till rätt buss. De såg till att de döda packade sina liar i bagageutrymmet. De tillhandahöll svarta kåpor i brandsäkert tyg, som de arma skeletten fick att skylla sig med, och svarta ansiktsmasker, som endast tillät ögonhålorna att sticka fram, för de själar som ville ha det så.

Mitt under arbetet som hade börjat så bra, så fick jag ett dåligt meddelande: Jag hade beordrat en undersökning om de 10 000 döda men inte kremerade medlemmarna i det republikanska partiet. Datakillarna hade sökt efter åsikter som de avlidna skrivit om Trump och som kunde indikera hur själarna röstade. Det visade sig att av de själar som hade kommit till helvetet hade 3003 stycken eller drygt 30 % uttalat sådan kritik mot Trump, att de troligen inte skulle stödja honom. (Av dem som kom till himlen, vilket framgick att de inte fanns på Mefistofeles lista, var det 65 % som uttalat sådan kritik.)

Administratörerna på basen hade förutsett en viss utgallring. De utpekade själarna hänvisades till ett särskilt område i garaget. När Trump fick höra detta, blev han rasande, reste sig upp och ropade *"You are fired!"* (*"Ni har fått sparken!"*) till de stackars själarna.

Mefistofeles tog Trump på orden och sög tillbaka skeletten genom den trånga porten till helvetets eld, där de fick ännu strängare straff för det besvär de förorsakat Mefistofeles.

Det nationella säkerhetsrådet blev överväldigat av det snabba försvinnandet. För Trumps del var det en betydande motgång. 30 % av de dödas röster hade försvunnit. Valfuskscandalen skulle bli mindre betydelsefull.

Trump ropar sin favoritreplik från TV-succén *The Apprentice*: "You are fired!" till 3 000 själar som fått permission från Helvetet för att rösta i presidentvalet.

Följden av Trumps dåliga humör: 3 003 republikanska själar sändes tillbaka till helvetet och fördubblade plågorna. Fotot av helvetet: Mårten Streng, <https://martenstreng.wordpress.com/2020/08/31/varning-for-helvetet/>

6.3 Transport och valdag

Nu skulle de kvarvarande själarna fraktas till valurnorna. Armén ansvarade för transport och logi för själarna fram till valdagen. Någon representant från Vita Husets projekt *Fria från fruktan* skulle följa själarna på deras väg, lämna bevis för att de döda hade röstat och notera svinn.

Allt detta hade projektledningen ordnat utan min medverkan. Min uppgift var att på själva valdagen sammanställa övervakarnas rapporter och summera antalet som röstat, och hur många som inte hade röstat ordnat efter orsak. För att bevara sekretessen hade jag fått ett litet kyffe på vinden i Eisenhower Executive Office Building alldeles väster om Vita Huset för att följa utvecklingen. Där skulle jag sitta tills vidare.

Eisenhower Executive Office Building. Jag fick en egen skrubbs högst upp på vinden. Bild: Wikipedia.

Jag var befriad från Trumps utbrott av besvikelse och bortförklaringar, men också isolerad från valvakan, bortsett från en TV-apparat som sände Fox News hela dagen. Dagen började med två rapporter, som på olika sätt var uppmuntrande.

Den ena dokumenterade den fördömda själ som först hade röstat. Det var en nyligen avliden kvinna från den allra sista sändningen till Screwtape. Hennes sista färd från hemmet hade varit kaotisk. Hon hade svår Covid med andningssvårigheter och fick inte med sig några papper i ambulansen. Efter kort intensivvård hamnade kroppen i en kylbil utanför ett överfullt bårhus och själen i Helvetet. När hon i sista minuten fick sin permission, valde hon en lyxkåpa, men tyckte att den stack ut för mycket, så hon ville bära sina egna kläder.

Hon uppsökte därför sitt sista hem. Ingen hade tänkt på att försegla och larma huset. Därför kunde hon ta nyckeln från sitt vanliga ställe under blomkrukan på trappan, låsa upp, gå in, hitta legitimation, kontanter och annat hon behövde, lägga alltsammans i handväskan och ta på de vanliga kläderna över strategiskt placerade kuddar. Hon gick sedan till röstlokalen,

inrymd i en sporthall, där hon, tack vare sitt breda leende och oklanderligt vita tänder klarade alla kontroller.

Den första själen som röstade. Jag mailade över bilden i triumf till Trumps pressekreterare Kayleigh McEnany.
Foto: Edwin J. Torres/Mayoral Photo Office.

Den andra rapporten glädde mig på ett helt annat sätt. Militär hade följt med i bussarna och lyssnat till de osaliga andarna. Vakterna hade hört och sett det följande:

Samtalsämnen under transporten var givna: Hur skulle man klara röstningen, så att man inte råkade mer illa ut än förr? Fanns det något sätt att smita undan Helvetet?

De fördömda själarna hade fått mobiltelefoner för att hitta till sina vallokaler. Tre själar som skulle åt samma håll letade i stället upp en katolsk katedral. De såg sig omkring, och när de vaktande smådjävurarna tittade bort, smet de in genom porten, stängde den tjocka dörren, som var beklädd med koppar med många helgonreliefer, sprang fram till vigvattenskålen och stänkte över sig själva. Vattnet fräste och ångade bort när det kom på de heta skeletten, men det gjorde nytta, för själarna lugnade ner sig och blev inte utkörda.

I kyrkan fanns flera präster och annan personal som förberedde dagens mässor. Dessutom satt Roy från det militära projektet som tog en paus i spaningen. Jag kände honom litet och visste att han hade köpt den senaste Iphonen med fyra kameror, varav en var känslig för ovanliga våglängder. Dessa avslöjande bland annat auran runt en person och dessutom utomjordiska andar. Funktionen aktiverades av en ny "änglknapp" 🐦. När man tryckt på den, fick man se änglar eller demoner, om de fanns i rummet. Roy brukade använda den knappen när han var på väckelsemöten, med ovisst resultat. Under hans övervakning av de frisläppta själarna fungerade däremot telefonen perfekt.

När en präst såg de tre själarna i sina svarta kåpor, trodde han först att det var munkar i en ny orden, men när han såg skelettansiktena, började han förstå:

"Varifrån kommer ni?" frågade han.

"Helvetet", svarade de.

Prästen gjorde korstecknet och tog sig samman.

"Lever ni?" frågade han.

"Ja, i högst 12 timmar till."

"Vill ni ha sakramentet?"

"JA!"

"Har ni något att ångra?"

"Förskingring, som ruinerat mina bästa vänner", sade den förste.

"Otrohet, hustrumisshandel och barnaga", fortsatte den andre.

"Beställning av mord på två konkurrenter", avslutade den tredje.

Därmed var bikten avklarad. Prästen tvekade ett slag. Här var tre grova brottslingar, som orsakat andra svår skada. De hade redan dött. Kunde de någonsin förlåtas? Han mumlade några psaltarpalmer, som beklagade de ondas framgång. Han tänkte på den gode Jobs orättvisa lidande. Till slut insåg han sin plikt som kristen präst och uttalade orden *Ego te absolvo* till var och en av själarna. När de så var förlåtna, kom en annan präst med kalk och patén, instiftelseorden lästes, och den förste prästen lade oblaten bakom skelettens tänder, som nu hade svalnat.

En annan präst kom med olja och sista smörjelsen vidtog. I och med denna bröts djävulens makt, och skeletten föll ihop.

"Må ni vila i frid och uppstå i härlighet!" sade prästerna.

Men vad skulle man göra med benhögarerna? Smådjävlar hade visserligen försvunnit, men de skulle snart komma tillbaka med sin chef, som visste hur man tar sig in i en kyrka. Var skulle de gömma resterna av de avlidna?

Bland andra döda, förstås. Det var bråttom, så man valde första bästa grav, vilken låg under en stenhäll framför högaltaret. Två vaktmästare hjälptes åt att baxa bort hällen och flytta skeletten ner i graven. Prästen öste tre skopor med jord, varvid skeletten föll sönder fullständigt. Då öppnades kyrkporten. In flög tre änglar, som förde de avlidnas själar till pärleporten. Någon skärseld behövdes inte, när de redan varit om mycket värre plågor i Helvetet. Brottslingarna hade inte bara fått förlåtelse, de hade fått den finaste begravningsplatsen i katedralen, och de var på väg in i himlen.

Hällen lades tillbaka. En kort stund efteråt flög tre smådjävlar och deras chef in i kyrkan, men de hittade ingenting misstänkt. Roy fick med alltsammans, inklusive änglar och demoner, på sin Iphone, för han hade tryckt på änglaknappen. Djävulen hade gått miste om tre själar. *Herre, ge dem den eviga vilan och låt det eviga ljuset lysa för dem!*

Ännu när jag skriver om denna episod tåras mina ögon. Tack Herre Jesus för din barmhärtighet! Du tog emot den botfärdige rövaren på korset: *I dag skall du vara med mig i paradiset*. Så gjorde du också med dessa tre själar, och fem till, fick jag veta senare. Halleluja!

Ändå måste jag rikta ett varningens ord till läsaren. Lita inte på att du själv har en sådan tur! Kom inte dragandes med Lasarus! De tre själarna gick en mycket smärtsam väg till himlen. Om du vill synda och leva livets glada dagar nu, så är det inte säkert att du hinner ångra dig. Muslimer och katoliker är överens: Det är sinnelaget i dödsögonblicket som avgör din slutliga destination.

Lämna därför ditt hjärta till Jesus i dag! Gör det *nu*! Se till att du får stöd, när du skall vandra den smala vägen som leder till himlen! Stöd får du i din församling. Se till att avgiften dit blir betald! Regelbundet! Använd gärna autogiro eller låt skattemyndigheterna ta hand om saken! Tänk på avdragsrätten för gåvor till religiösa samfund!

Jag gick vidare bland rapporterna. Efter dessa glada nyheter kom motgångarna slag i slag. I somliga bussar hade en dyster stämning brutit ut. Passagerarna hade förstått att de inte skulle hinna fram till vallokalerna innan dessa hade stängt för gott. När detta stod klart i en buss, så dröjde det inte länge innan alla passagerarna sögs bort, ner i kärnvapensilon, in i gångarna för vidarebefordran till Helvetets eld. Varje gång detta hände slogs jag av en fasansfull tanke: Var det mitt fel? Varför hade jag inte avståndsuppgifter i min databas? Varför hade inte militärerna gett mig koordinaterna till silon på ett tidigare stadium? Då hade jag kunnat selektera själarna på ett bättre sätt.

I andra bussar utbröt gräl. Passagerarna var inga lugna och kärleksfulla människor. De var dömda till helvetet och utvalda av mig för sin ondska. De började skrika och slåss. I en buss drog de bort chauffören och en jävel försökte köra mot ett kasino. Det gick inte så bra. Bussen körde in i ett broräcke, rasade ner, chauffören förolyckades, skeletten gick sönder och skulle aldrig kunna rösta. Inom kort sögs de tillbaka till Helvetet och de fördubblade straffen.

En annan grupp bråkade om rummen när de skulle skriva in sig på motellet. Portiern ropade till slut: "Dra åt helvete!" "Det är precis det jag tänker göra!" svarade ett skelett, och sögs tillbaka direkt. Resten blev inte insläppta, bussen hade kört iväg, och de skulle inte kunna rösta. När det hade gått några timmar och de stod utanför bensinmacken och åt varm kory, så hade Helvetets underrättelsetjänst nosat rätt på dem, och de sögs tillbaka, de också.

Andra själar kom fram till vallokalerna. Det var inte lätt att komma in. Somliga lokaler var väl försedda med handsprit och termometerkontroller.

Det var inte lätt för de döda själarna att komma fram och rösta, för det var temperaturkontroller för Covid på de flesta håll, och själarna var så helvetes heta om pannan.

Det inträffade fler missöden. Allt som allt röstade bara tre själar. På de ställena hade kontrollerna varit slappa. När sista vallokalen hade stängts, sammanställde jag nedanstående tabell:

Själarnas röstande fördelat på orsak

	Röstande	Icke röstande
Skulle inte hinna till valdagen	0	4 493
Fel åsikter om Trump	0	3 003
Fastnat i temperaturkontrollen	0	1 894
Roat sig i stället	0	323
Kört vilse	0	139
Bråk och våld	0	78
Utan röstkort	0	55
Räddade i en kyrka	0	8
Okänd anledning	0	4
Lyckades rösta	3	0
Summa själar	3	9 997

Det var en dyster läsning. Endast tre av djävulens döda själar hade röstat. Projektet *Fria från fruktan* hade blivit ett totalt fiasko.

Den första frågan var: Hur skulle Trump ta detta? Hans plan för att misstänkliggöra valet hade misslyckats helt. Tre röster är ingenting som en domstol tar upp. Tre röster ändrar inget valresultat.

Den andra frågan gällde: Vad var mitt fel att de *inte hann*? Jag hade sammanställt listan över de döda, jag visste var de skulle rösta och var vallokaler låg. Hur kunde jag glömma avstånden när jag selekterade själar? Jo visst, jag trodde att de skulle flyga. Forster hade inte upplyst mig. Var det med avsikt? Utan detta misstag hade vi kanske fått ytterligare 4 493 falska röster. En sådan avvikelse måste domarna ta upp.

Uppgifterna om *de dödas uttalanden* om Trump var svåra att få fram. Jag är stolt att jag valde ut rättvisande åsikter. Men resultatet kom alldeles för sent. Dessa 3 003 själar blir dubbelt plågade i evigheters evigheter. Amen! Det är mitt fel!

Missade röster i övriga kategorier är jag inte beredd att ta på mig. Någon djävul kunde väl bytt ut batterierna i *febertermometrarna* så att skeletten inte verkade ha feber?

De som *inte hittade röstkorten* borde ha fått hjälp av något tryckeri inom underrättelsetjänsten med att skaffa nya röstkort. Själv fasade jag för att läsa 50 delstaters vallagar.

Ingen hade behövt *köra vilse*. Armén borde ha tillhandahållit GPS:er med uppdaterade GPS-kartor i mobiltelefonerna. Chaufförerna var levande människor som förstod sig på sådant.

De som *roade sig* i stället för att rösta fick skylla sig själva. Livet är fullt av val, och man får ta konsekvenserna om man valt fel. Samma med gruppen *Bråk och våld*.

De som *räddade sig i kyrkor* hyser jag stor beundran för. Åtta själar hade ångrat sig och gjort bättring efter döden. De har undgått helvetets eld för all evighet. Tack käre Herre Jesus! Halleluja! Detta svinn var förutsebart. Projektledningen borde ha övervakat själarna bättre.

Ett problem vågade jag inte ens ta upp: De dödas betalningar hade inte fungerat. Hotellrummen hade vi klarat av centralt, enkla svarta kåpor betalades av projektet, men de som ville ha lyxkåpor skulle själva betala till presidentens personliga konto. Detta hade inte fungerat, för bankerna hade spärrat alla själarnas konton direkt efter dödsbevisens registrering. Trumps egen vinst på operationen hade försvunnit.

Skulle jag bli ansvarig för denna miss? Måste jag ersätta kostnaderna för lyxkåporna? Kunde jag bli ruinerad på grund av brottsliga helveteskunders snobberi? Nej, det var bäst att tåga ihjäl saken. Trump kunde knappast starta en rättegång mot mig, utan att hans affär med djävulen blev känd i minsta detalj. Jag chansade på detta och beslöt att tåga.

På grund av dessa eländiga resultat och missbedömningar måste jag kämpa för min fortsatta existens i Vita Huset.

Projektledaren Timothy Forster hade kallat gruppen till möte en timme efter det att sista vallokalen hade stängts. Projektet *Fria från fruktan* skulle sammanfattas och en slutrapport skulle skissas. Min tabell var klar långt före detta.

Jag gick ner från mitt kyffe högst upp i Eisenhower Executive Office Building till Västra Flygeln i Vita Huset. Där rådde en nervös feststämning. En TV i varje rum var på. Kvinnorna jobbade sedan tidig morgon i republikanskt röda tröjor, röda kjolar och stilettklackar. Chefens jobb stod på spel, och det enda medarbetarna kunde göra var att vänta och dricka alkohol, massor med alkohol.

I denna röra fick projektmedlemmarna tränga ihop sig i ett litet rum. Jag fick tag på en dator med en ynkelig skärm, visade först min bild av den röstande själen och lade sedan fram min tabell. Alla närvarande insåg att *Fria från fruktan* hade misslyckats totalt. Projektledaren Timothy Forster ville inte ta i saken med tång. "Du får själv rapportera till presidenten", sa han. De flesta projektmedlemmarna ville hoppa av för att inte få sina namn fläckade. Det var så få personer som gick med på att fortsätta, så jag utsågs till tillförordnad projektledare med uppgift att skriva en rapport, som ingen skulle läsa. Fram till 20 januari skulle jag sedan bistå presidenten i hans kontakter med djävulen, vilket kunde anses ligga i projektets ram. Denna uppgift var nödvändig, för Screwtape eller någon av hans medhjälpare dök fortfarande upp i Vita Huset; varför visste jag inte.

Min lön baserades, av något misstag eller på grund av Screwtapes fixande, på det antal personer som hade arbetat under leveransveckan. Det var flera tusen, och mitt arvode blev därefter. Nu var det ingen fara med amorteringarna på huset som jag hade köpt av Edward.

För att den gamla projektledningen skulle sitta tryggare, ville Forster och de andra byta namn på projektet. De tog fram en regel som man tidigare hade struntat i: Projektnamn fick inte antyda något om det hemliga uppdraget utan skulle lottas fram av en dator. Projektet *Fria från fruktan* döptes fick om till någonting som inte ens en minneskonstnär kunde komma ihåg i fem minuter.

Min första åtgärd som tillförordnad projektledare var att stoppa betalningen för Jared Kushners kåpor. Jag skrev: "Oklar upphandling. Utreds!" Efter valförlusten skulle ingen orka ta i den saken. Jag hade stoppat ett fusk.

Det är inte lätt att avsluta ett projekt med så magnifika hemligstämplar som *Fria från fruktan* hade. Ingen i organisationen har överblick nog. Jag var alltså tillförordnad projektledare för ett projekt som få visste om, nästan ingen kände till namnet, och absolut ingen ville höra talas om. Dess arbetsuppgifter var slut. Ändå hade projektet en ordentlig budget. Min lön baserades på en personal av tusentals personer, som inte fanns kvar. Saken kunde inte ändras utan orimlig ansträngning. Mig själv däremot kom folk ihåg för att jag hade lånat presidenten min bibel. Mitt liv såg ganska ljust ut.

6.4 Uppsummering

6.4.1 Valvaka

Jag låste in mina papper och gick ut i röran i Västra Flygeln. Ingen annan president hade ordnat en valvaka i Vita Huset, men Trump gör som han vill och drar inga gränser mellan egna intressen, republikanska partiet och presidentämbetet. Det var bara att hänga med.

Den nervösa stämningen lugnades när de första resultaten hade kommit in. De såg bra ut. I rummet för Vita Husets pressekreterare Kayleigh McEnany fanns ett bord belamrat med vinflaskor och chipspåsar. Trump gick fram till en mikrofon och deklarerade sin seger.

När poströsterna började ramla in, visade han fortfarande ingenting utåt, utan fortsatte att tala om vinst. Sedan satt han långa stunder och deppade.

6.4.2 Budskap till Trump

Morgonen efter bad Dödsrikets sändebud Screwtape om ett möte. Trump gick motvilligt med på det under förutsättning att jag skulle vara med och föra protokoll. Jag ordnade med att Screwtape skulle släppas in på ett diskret sätt.

Överdjävulen började i en lugn och saklig röst:

”Låt oss konstatera fakta. Jag börjar med det enkla och vissa, nämligen de dödas röster. Mr. Jerry Easter kan ge resultaten till er, Mr. President.”

Jag var feg och tog fram fotot av den röstande själen. Trump lyste upp: ”Bra gjort grabbar! Där ser ni! Ett vattentätt bevis för fusk! Lämna det till Rudy Giuliani! Låt juristerna jobba!”

Screwtape muttrade: ”Bra gjort av den själen! Jag skall se till att hon flyttas en krets eller två uppåt.”

Sedan räckte jag fram min tabell. Trump tittade på den och låtsades förstå.

”Det blev ingen skandal”, konstaterade Screwtape med skarp ton. ”Tre döda som röstade räcker inte, hur duktiga de än var. Vem vill rota mer i den affären? Du vill väl inte att *Main stream media* skall syna vem som ordnade permissionen och klargöra syftet med detta mycket avancerade valfusk, finansierat av federala medel?”

Du själv har med ditt dåliga humör förorsakat att 3003 republikaner har fått dubbla straff i all evighet i Helvetet. Inte så trevligt för dina gamla partivänner! Indirekt har du skulden också för de övriga 10 000, bortsett från de tre själar som faktiskt röstade, och de 8 själar som vi miste för all evighet. På Dödsrikets vägnar uttrycker jag min besvikelse över den dåliga bevakningen.

Låt oss inte fästa oss vid ditt misslyckande. Vi hade faktiskt väntat oss det. Vi skisserade projektet *Fria från fruktan* för att få köpa din själ. Det lyckades. Alla trodde att skelett som röstade var ett konstigt misstag, men det var din personlige frestare som gav dig tanken vid läggdags.”

Trump suckade, men visade inte på annat sätt vad han kände. Screwtape fortsatte:

”Värre är valresultatet. Det går mot en seger för Biden. Du har misslyckats på alla fronter. Mefistofeles hälsar: *Du är en LOSER!*”

Screwtape gjorde en paus för att låta orden sjunka in.

”Du är en loser. Du har dåligt rykte. Ändå har vi nytta av dig. Fyra år till med dig kan bromsa klimatarbetet till dess jorden har nått en *tipping point* och utvecklingen inte går att vända. När vi kommit dithän, så kommer människosläktet att decimeras kraftigt, kanske rent av dö ut. Därför är du värd att stödja. Vi har din själ. Trots att du är en loser, så satsar vi på dig litet till.

Vi skall se till att dina lögner om valfusk går hem. Vi skall hjälpa dig kvar i Vita Huset, men då måste du lyda oss. Erkänn dig aldrig besegrad! Du har inte råd med några skrupler.

Lyder du oss inte, så har vi din själ, och det kommer att bli mycket obehagligt för dig, både här i tiden, i rättsstrider i New York och annorstädes, men framför allt när du kommer ner till oss i evighet.”

Den hotfulla rösten ersattes av en praktisk, organiserande röst som gav order:

”Tänk igenom alla grupper och individer som kan tänkas stödja dig. Det kan vara allt från gangsters i Proud Boys, krigsveteraner som tröttnat på fred och gärna vill slåss med riktiga vapen igen, till välbärgade partimedlemmar som flyger privatjet över kontinenten för att vara med när det händer något, republikanska delstatspolitiker som med alla medel vill komma in i Kapitolium och domare i Högsta Domstolen som vill bli historiska. Ge Mr. Easter en lista på kontaktpersoner. Det skall vara chefer eller andra med inflytande. Jag har inte tid med underhuggare. Presidenten skall skyddas från dessa kontakter. De skall förmedlas på andra vägar. *Women for America first* är en tänkbar värdorganisation för det stora rallyt.

Jerry, du ger mig kontaktuppgifter till alla dessa personer.”

”Sträng sekretess gäller”, bröt Trump in. ”Våra planer får inte avslöjas. Presidentämbetet skall hållas borta från våldsamheter. Jag skall alltid kunna backa, när demokraterna har fått nys om någonting.”

”Om två dagar skall allt vara klart”, fortsatte Screwtape. ”Därefter börjar vi planera.”

Därmed reste sig Screwtape. Trump ropade efter honom:

”Kan jag inte få tillbaka den där Sem som sjöng så vackert för mig på kvällarna? Jag sov så himla gott när han hade varit i mitt sovrums!”

”Kanske det”, sa Screwtape medan han gick. ”Med tanke på Trumps nerver ger jag Sem en andra chans. Jag var litet orättvis mot honom. Det verkar hopplöst att få ner kronprinsessan Victoria till oss. Jag kallar hem Sem från kungligheterna i Skandinavien.

Här skall han vara produktiv. Han får en ny vers till Brahms vaggsång:

Den som inte vill mig väl,
Den skall pöbeln slå ihjäl,
Och jag vill inte ens
Att den skonar Mike Pence.
Han skall få så det känns.

Närmare instruktioner får han senare.”

6.4.3 Budskap till mig

Jag följde Screwtape till utgången. Innan han gick gav han mig en lapp med en adress till en restaurang.

”Vi har folk som hjälper oss”, förklarade han. ”Värden har stängt i kväll, men stället är öppet för oss två. Vår säkerhetsavdelning sveper det just nu för mikrofoner. Vi träffas där kl. 2300 för en god middag. Se till att du inte är skuggad.” Utan att vänta på mitt svar försvann han i natten på susande vingar.

Efter att ha ringt hem och sagt att jag blir rejält sen, och ha lekt kurragömma med eventuella förföljare, så kom jag fram till den stängda restaurangen, kände på dörren och steg in.

Där satt Screwtape vid det bästa bordet. Han bjöd mig sitta. Vi beställde. Jag tog det dyraste jag hittade. Vi pratade väder, osäkra valkretsar och naturligtvis coronaläget. Screwtape ville göra munskydden till en rent politisk fråga. Han såg fram emot Thanksgiving-helgen i slutet av månaden och den härliga smittspridning som alla resor och kalas skulle ge upphov till. Det här året såg han också fram emot jul, av samma skäl.

Screwtape berättade också om Dödsrikets strategiska val. ”Marknaden ökar hela tiden och det har den gjort de senaste hundra åren. Vi har klarat oss bra. De senaste seklet har varit fullt av ondska. Vår marknadsandel har ökat, inte minst tack vare krigen, avkristningen och att man glömmer ord som *broderskap* och *solidaritet* och bara tänker på sig själv.

Därför vill många ha en utbyggnad av Helvetet. Vi kan bygga en tionde krets längst ner. Något som talar för det är att de riktigt förtjänta, de ledande massmördarna och klimatförstörarna borde ha en alldeles egen krets. Det skulle vara rättvist.

Själv är jag mot utbyggnaden. Klimatet kommer att nå någon irreversibel tipping point inom något 10-tal år. Därefter går det fort. Stora delar av jorden blir obeboeliga. Befolkningen kommer snabbt att minska. Om två hundra år är jordens befolkning under en miljard. Varför skall vi då ha en tionde krets i Helvetet?”

Vi höll på så ända till desserten, då Screwtape började:

”Tack för dina insatser för oss! Vi fick som vi ville i allt väsentligt. Nu kommer en ny fas i vårt samarbete. Planen är att Trump stannar i Vita Huset trots valresultatet. Han är övertygad om att så skall ske.

Han tror att alla dansar efter hans pipa. Han är en riktig *Kung Baby*, det lilla barnet som tror att allt är till för honom och att han kan bestämma allt. Trump tror att han skall vinna till slut, om än med hjälp av Högsta domstolen. Han tror att Amy Barret och de andra domarna han har utsett skall vara tacksamma mot honom för sina poster och fälla precis de utslag som han önskar. Han tror, att domarna runt om i landet skall ta upp hans klagomål av samma skäl. Han tror att Brad Raffensperger, Georgias republikanska statssekreterare, under hot skall skaka fram de 11 780 röster som behövs för att vända resultatet i Georgia. Han hoppas på att tillräckligt många elektorsröster skall bli underkända, så att ingen majoritet skall finnas den 20 januari. I så fall blir Trump visserligen inte president, men det blir en republikansk interimspresident. Efter denna tidpunkt finns flera bra alternativ. Trump tycker att detta är den bekvämaste vägen.”

Exakt vilka möjligheter Trump hade vid olika tidpunkter har jag glömt. Det är historia. Screwtape fortsatte:

”Trump behärskar inte konstitutionen. Han har aldrig läst den. Hade han gjort det, så skulle han vara för dum för att begripa den. Han ser den bara som en samling regler, som en tuff ledare kan bryta mot och bli beundrad för saken. Många tycker på samma sätt.”

"Jo", svarade jag. "Några gånger har jag läst självständighetsförklaringen högt för vänner från landet. De frågade: 'Varifrån har du fått tag på det där? Det låter som kommunistisk propaganda!'"

"Konstitutionen är gammal. Den är skriven inte för Internetåldern, inte för det kommersiella flygets tid, inte ens för tågens blomstringstid, utan för tiden då hästdroskor var det enda kommunikationsmedlet. Därav kommer den långa väntan från den 3 november då en president blir vald, till den 20 januari, då han tillträder. Därav kommer också godkännandet av elektorsröster, när det gällde att skilja mellan äkta och falska dokument. Vid nationens födelse innebar godkännandet av elektorsröster den 6 januari en verklig granskning.

Granskningen finns ännu kvar och betyder något. Trump är för optimistisk. Myndigheterna är för starka. Folk är för hederliga. För att strunta i folkviljan måste vi använda våld, mord, uppror och kanske inbördeskrig. Våra alternativ måste övervägas och planeras noga. Du skall vara med i projektgruppen *Upplopp*."

"Upplopp? Vad skall det namnet syfta på?" frågade jag.

"Till alla som frågar, och det skall de inte göra, skall du svara '*Sluttampen på Trumps mandat*.'"

"Vad skall projektet göra?"

"Det får du inte veta", svarade Screwtape. "Trump har beordrat sträng sekretess. Skälen är flera: *Deniability* är ett. Om något otäckt upptäcks, så måste presidenten kunna säga: '*Det hade jag inte en aning om*'. *Överraskningseffekten* är ett annat. Demokraterna får inte veta vad han skall hitta på. Trump lägger ut dimridåer hela tiden, för att den liberala pressen skall bli upprörd, medan den glömmer något mycket värre som han har hittat på. Jag ser till exempel hejramsans 'Åtta år till' på hans rallyn som ett villospår för att reta motståndarna. *Färre polisinsatser* är ett tredje skäl. Kapitoliumpolisen får inte ana oråd och begära förstärkningar. *God TV* är ett fjärde skäl. Vi får inte glömma att Trump har tjänat sina mesta pengar på realityserien *The Apprentice*. Allt annat har varit förlustaffärer. Trump vill att hans statskuyp skall bli dramatisk direktsänd TV med höga tittarsiffror. Händelsen skall uppmärksammas i hela världen. För det behövs våld och sex. Blod måste flyta."

"Skall jag vara med, så måste jag veta något. Berätta!" sa jag.

"Något skall hända den 6 januari, den dag då kongressen skall godkänna elektorsrösterna. En demonstration blir det. '*Det skall gå vilt till*', har Trump lovat. Hurudan vilt, det beror på hur Mike Pence uppfattar sin roll när han presiderar över kongressens sammanträde. Trump vill inte att hans egen vicepresident skall förklara honom besegrad.

Vad som än händer, så vill Trump ha hjälp från Dödsriket. Vi är beredda att bistå på alla sätt, men Trump kräver, att alla kontakter med oss öga mot öga skall ske när du är närvarande. Ditt fula knep med nattvardsvinet och laptopen med den nedladdade bibeln imponerade på presidenten, och han vill ha med dig för egen och andras säkerhet.

De förberedande aktiviteterna skall ledas av stabschefen Mark Meadows själv. Du skall ge oss en lista med namn, gruppstillhörighet och kontaktuppgifter. Stabschefen beskriver personernas arbetsuppgifter. Jag kollar pålitligheten via deras personlige frestare. Sedan ser jag till att Helvetet gör vad det kan för att aktivera personerna, eller, i särskilda fall, avdela smådjävlar för kritiska uppgifter. Vi träffas torsdagen den 12 november kl. 0900 ET, för sekretessens skull i ditt lilla kyffe på vinden i Eisenhower Executive Office Building.

Jag hoppas, att du känner dig tillfreds med din roll. Uppgiften är mycket viktigare och mycket mera påtaglig än förra gången. Den skall säkert gå bra.

Om du däremot vill konstra och skvallra ur skolan, så ligger du illa till. Du har under lång tid hjälpt Trump i ett fult och djävulskt projekt. Under den tiden har du gjort allvarliga missar.

Du trodde att de fördömda skulle få flyga, men du kollade inte upp saken. Du selekterade själar utan geografiska begränsningar, vilket ledde till en förlust på 4 500 själaröster.

Du glömde själarnas åsikter före den sista beställningen. Därmed missade du 3 000 själar till. Det är ingen merit för en organisatör i Vita Huset. *'He can't even arrange a pissing in a brewery'*, säger man om dig i West Wing.

I särklass värst var att du gick med på leverans i en atomsilo. Vi hade aldrig räknat med det! Jag hade tänkt mig leverans på Antelope Island i Grand Salt Lake, intill Salt Lake City. Sjön har inget utlopp och är lika salt och livlös som Döda havet. Staden har ökenklimat, 40° C på sommaren. Mysigt! På ön betar en stor flock av amerikanska bisonoxar, men den kan vi få undan före leveransen.

Salt Lake City har bra kommunikationer via flyg, motorväg och t.o.m. järnväg. Staden ligger centralt i landet. Den är huvudort för mormonerna, det tredje största samfundet i USA. Grundaren Joseph Smith hade nästan 40 fruar. Några delade han med sina vänner. Vilka härliga svartsjukedramer det måste ha varit! Tyvärr är polygamin avskaffad officiellt, men i praktiken? Vem vet? Idealisk plats för leveransen!

Men så föreslog någon en atomsilo. *'Trump går aldrig på det'* tänkte jag. Men så pratade vi om saken, fyllde ut detaljer och bestämde oss för att göra ett försök. Diskussionerna gjorde att jag blev två timmar sen. Jag blev litet personlig för att du skulle bli rörd och sänka garden. Det gick vägen! Du var för osäker och oerfaren för att bjuda motstånd. Jag kan lita på dig! Fortsätt så, min käre Jerry! Vill du ha atomkrig?

Vi i Dödsrikets ledning vågade inte hoppas på det. Vi ville destabilisera läget, göra folk rädda, ordna en incident som förorsakar panik, se till att statscheferna blir personliga fiender. Det är så vi jobbar. Vi ser framåt. 10 år är vår planeringshorisont.

Nu blev *Fria från fruktan* ett fiasko. Alla kommer att skylla misslyckandet på dig. Din karriär får ett snabbt slut. Du åker ut ur Vita Huset, även om Trump sitter kvar. Din fru ogillar samröret med oss. Du har gjort ekonomiska transaktioner som kan klassas som trolöshet mot huvudman och bedrägeri. Du kan få fängelse.

Men var inte orolig. Är du lojal mot din president, så kommer vi att hjälpa dig. I Trumps Vita Hus har man alltid värderat lojalitet högre än kompetens. Du kommer att hitta vägar ut. Vi valde ut dig för jobbet. Vet du varför?

Din *tro* är orsaken. Du blundar för verkligheten. Du föraktar vetenskap. Darwin och smittläkare är båda besvärliga. För lilla dig är de lika goda kålsupare. Utan kunskaper och med förakt för sanningen går man vilse. Det har du gjort.

Vi känner dina motiv. Du gillar *massmöten*. Frälsningsmöten eller Trumps rallyn, det spelar ingen roll, bara du känner dig uppslukad av massan och får skrika *'Halleluja!'*, eller *'Åtta år till!'*. Sak samma för dig, bara du slipper tänka och får gå upp i massan som en fisk i ett stim.

Du är intresserad av *omväxlande arbete*. Det har du fått, vad du har önskat dig och mer till. Dessutom vill du ha *pengar*.

Är det något mer du vill ha? *Kvinnor*, t.ex.? Har du tänkt på vad du går miste om när du bara håller dig till Isabel? När man pratar med kvinnor, så blir det bara struntprat innan man har legat med dem. Först därefter kommer väsentligheterna fram. Vill du gå miste om det? Alldeles i onödan?"

"Isabel har sagt, att jag har så många nackdelar", utbrast jag utan att tänka på vem jag pratade med. "Skulle jag dessutom vara otrogen, så är det slut."

"Men det är ju utpressning!" ropade Screwtape. "Hur kan du veta att hon är den stora kärleken, om du inte har provat andra?"

Livet är kort. Tyvärr. Det gäller att fylla det med innehåll. Du måste tänka på dig själv. Ta för dig! Du vill väl inte sitta på ålderdomshemmet och höra vad de andra gubbarna skryter om, utan att ha något att komma med själv? Man ångrar inte det man har gjort, bara det man inte har gjort!”

”Men tänk på barnen! Jag vill inte dra in dem i en uppslitande konflikt. Det är trevligt att gå på föräldramöten utan att gräla!”

”Ingen kommer att få reda på dina affärer! Det här är inte Lynchburg, där alla känner alla. Det är Washington! Ingen bryr sig! Allra minst om en doldis som du, för du har en hemlig tjänst, och då blir man inte kändis. Innan familjen kommer hit har du din stora chans.”

Det trodde jag inte. Här finns en skvallerpress som bevakar oss långt mer effektivt än tanterna i Lynchburg. Och tänk på Freddie och hans tjänster och gentjänster!

”Det skulle ändå vara en risk om jag hade en historia nu”, sa jag.

”Fegis!” skrattade Screwtape. ”Men låt oss bli mer konkreta. Allvarligt förhållande eller bara litet avkoppling? Vi fixar det! Kom ihåg, att *makten är den bästa kärleksdrycken*, som Kissinger sa. Med den ställning du har, så klarar du klarar saken själv.

Hur är det med Sussie, t.ex.? Du springer ofta upp till henne. Är hon inte fin och förstående?”

”Tyst!” sa jag och rodnade ofrivilligt. ”Vi lämnar ämnet.”

Screwtape tog upp sin telefon och gjorde en notering. Jag läste upp och ner och tyckte att han skrev: ”Jerrys frestare: Kvinnor! Sedan utpressning!”

Screwtape tog upp ett nytt ämne: ”Vill du förresten sälja din själ? Jag har med mig ett kontrakt som vi kan titta på. Vi behöver inte gå upp till Sussie och ta blodprov. Ett stick i fingret här och nu räcker bra. Jag har kontraktet med mig. Vi kan hjälpa dig att bli utsedd till USA:s ambassadör i Helvetet.

Fundera på saken, gosse lille! Det är inte bråttom. För övrigt kan jag lugna både dig och din fru. Du är inte besatt av någon av oss. Jag har hållit alla borta från dig, för det behövs inte. Du jobbar så bra ändå.”

Därmed var efterrätten klar, och Screwtape försvann innan jag hann varken svara eller tacka. Jag återvände till mitt nya hem i Edwards hus.

Den natten drömde jag om Sussie.

7 Kapitolium

7.1 Planering

7.1.1 Ordningsfrågor

Något möte med stabschefen Mark Meadows kom aldrig till stånd. I stället dök Screwtape och min gamle projektledare Timothy Forster upp i mitt vindskontor i Eisenhower Executive Office Building två veckor efter valet. Lokalen var eländigt trång och vanhedrande för alla parter.

Screwtape började med en ordningsfråga. Kravet att jag skulle vara med på alla möten med djävulen var orimligt. Hans egna resor fram och tillbaka var tröttande. Han ville ha fram alternativ.

Han hade tidigare föreslagit en lösning. Trump kunde beordra någon, t.ex. mig, Forster eller stabschefen själv, att avlägga besök i Helvetet. Det hade ju Dante och Vergilius gjort, och båda hade kommit tillbaka. Inte farligt alls! Screwtape kände till den hemliga ingången i skogen där Dante gick vilse och var beredd på att visa den för oss båda. Han tog fram ett foto:

Dante och Vergilius vid ingången till helvetet. *I som här inträden, låten hoppet fara!*
Gravyr av Gustave Doré. https://sv.wikipedia.org/wiki/Den_gudomliga_komedin#Nio_kretsar

”Jag ger dig koordinaterna sen. Vi behöver inte ens gå ner i det riktiga Helvetet. Det räcker med Limbo, där de ädla grekiska filosoferna hamnade.”

Meadows hade blivit dödsförskräckt vid tanken. I stället hade Meadows och Screwtape kommit överens om att Dödsriket borde upprätta en ambassad i Washington med Screwtape som ambassadör. Tyvärr gick inte detta, för Trump hade blivit arg på Screwtape när denne

hade kallat Trump för *loser*. Det var en förolämpning som Trump inte kunde svälja. Dödsriket hade större folkmängd än alla andra länder, mycket mer än t.ex. Kina, Ryssland och Storbritannien. Ingen visste exakt antal, men om man försiktigt antog att varannan av liden alltsedan syndafallet hade hamnat i Helvetet, då skulle dess befolkning vara minst 8 miljarder. Därmed skulle Helvetets sändebud komma högst i rang bland ambassadörerna i Washington. Där fick inte en så oförskämd karl som Screwtape hamna, tyckte Trump.

Trump kunde däremot acceptera en legation med Screwtape som envoyé. Förevändningen var att detta gick att ordna mera diskret, men avsikten var att hämnas på Screwtape. Denne var ändå skyldig att hjälpa Trump enligt huvudklausulen i ramavtalet.

Därför var Screwtape sur. Trump hade varit kitslig. Screwtape blev inte ambassadör. Han hade väntat sig en fin placering på den kommande presidentinstallationen, men nu hamnade han i rang efter alla ambassadörer, t.o.m. från shithole-länder. Det var tveksamt om han skulle bli bjuden alls. Screwtape skulle aldrig mer få ta på sig sin fina diplomatuniform som han stått med på golfbanan.

Screwtape ville vara fin på diplomatiska mottagningar. I dag hade Screwtape väntat sig ett kvalificerat mottagande av stabschefen, men denne hade skickat en underhuggare från förra projektet till en vindsskrubb. Hur kunde Screwtape jobba under sådana omständigheter? Han var inte sur, han var förbannad. Han skulle tänka ut några extra heta plågor för den stund då Trump skulle slå ner sina bopålar i Screwtapes brinnande hemtrakter.

Arbetet fick ändå komma först. Screwtape lovade att skaffa en beskickningslokal i utkanten av staden, så att Screwtape och hans underställda slapp de ansträngande resorna fram och tillbaka till Helvetet. Upprättandet av legationen skulle ske så diskret, så att Secret Service inte skulle sätta upp sedvanlig bevakning. Vem som kom in där, kunde bara Screwtape känna till och kontrollera. Därmed kunde stabschefen kringgå Trumps krav att jag skulle vara närvarande vid alla möten.

Så här fint ville Screwtape gå klädd.

7.1.2 Projektledarens punkter

Så började Forster det egentliga mötet.

”Envoyé Screwtape! Meningen med detta möte – jag ber verkligen om ursäkt för lokalen, men allt är så hemligt – är att sätta vår unge vän Jerry Easter in i det konfidentiella samarbete som finns mellan Dödsriket och President Trump. Envoyén har ju redan träffat Jerry många gånger. Jag har hört så mycket fint om era möten.

När Jerry vet vad syftet är, så är det lättare för honom att ge envoyén det ni skall ha. Ni kan precisera Era krav och lättare få vad ni önskar.

Av säkerhetsskäl har jag inte skrivit en ordentlig dagordning. En punktlista är allt vad jag petat in i datorn. Däremot lovar jag att vara mer öppenhjärtig i föredragningen. Inspelning och anteckning är förbjudna. Jag föreslår att vi låser in våra mobiltelefoner i plåtskåpet. Jag har låtit svepa rummet efter dolda mikrofoner.”

”Så att bara dina egna mikrofoner är kvar”, muttrade Screwtape.

”Här är vad jag vill prata om idag”, fortsatte Forster utan att bry sig om anmärkningen och lämnade över sin punktlista.

Diskussionspunkter Envoyé Screwtape, Timothy Forster, Jerry Easter

1. Bakgrund
2. Syfte
3. Kategorier av besökare
 - a. Proud Boys
 - b. Boogaloo Bois
 - c. Oath Keepers
 - d. Three Percenters
 - e. Qanon
 - f. Militärer
 - g. Poliser
 - h. Välbeställda personer
 - i. Höga republikaner
4. Paketresor
 - a. Flygbiljetter
 - b. Bussresor
 - c. Mat
 - d. Inkvartering
 - e. Guider
 - f. Stadskartor
5. Personer i målgruppen
 - a. Namn
 - b. Bostadsadress
 - c. Foto
 - d. Rumsnummer
6. Visningar av byggnaden
 - a. Representanter
 - b. Besökare
7. Specialutrustning till besökare
 - a. Kartor över byggnaden och omgivningarna
 - b. Handeldvapen
 - c. Inbrottsverktyg
 - d. Galge
8. Tung utrustning
 - a. Lastbil
 - b. Rörbomber
9. Motståndarsidan
 - a. Kapitoliumpoliser, pålitlighet
 - b. Glömma bort att surfa om planerna
 - c. Ansvariga att kalla in förstärkning
10. Information till presidenten

7.1.3 Om viruset

Forster gjorde sig redo för en lång utläggning:

”Jag måste påminna unge Jerry, som kom till oss i maj, om att politiken inte alltid har varit så här besvärlig. Fram till januari 2020 gick ekonomin lysande.”

”Fast inte så bra som under Obama”, muttrade Screwtape.

Forster ignorerade anmärkningen: ”Alla var nöjda. Alla trodde att Trump skulle bli återvald. Det var skoj att arbeta i Vita Huset.”

”Bortsett från mobbningen”, sa Screwtape.

”Ingen kände till något kinesiskt virus. Men det fanns. Jag fick en lektion av Fauci innan jag kom hit.

Coronavirus: Det finns 7 stycken av dem hos människor. Fyra av dem är ofarliga. Ett av dem kanske härstammar från pandemin *Ryska snuvan* 1889 – 92.

Coronavirus har sina gener i form av en lång enkelsträng av RNA (cirka 30 000 baspar) som är omsluten av proteiner. Runt denna struktur finns ett hölje, ett membran som viruset har tagit med sig när den knoppat ut från den cell den infekterat. I detta membran sitter hos coronavirus ett antal virusspecifika ”proteinspikar” med speciella S-proteiner längst ut. Det är dessa spikproteiner som känner igen och binder in till värdcellen.

RNA-genus med en enkelsträng muterar ofta. Ju längre strängen är, ju mer muterar viruset. Sådana virus brukar bara ha 6 000 baspar. Men coronavirus har infört en bra uppfinning: *Felkorrigering* när de kopieras, som checkbitar i datorer eller checksiffror på personnummer. Fast bättre! Därför kan coronavirus ha fler baspar.

”Fina virus!” utbrast Screwtape förtjust.

”Ett slag trodde forskarna att felkorrigeringen skulle bromsa mutationerna och göra vaccinerna effektiva under längre tid.”

”Men hej vad de bedrog sig!”

”Felkorrigeringen till trots – viruset muterar hela tiden. Samma mutationer uppkommer oberoende av varandra i olika delar av världen. De bästa, de som ökar smittsamheten och minskar resistensen, överlever.”

”Duktiga virus!” sa Screwtape och applåderade.

”Vem var den först smittade människan” frågade jag.

”Patient 0, eller *indexfallet*, som Fauci kallar det?” fortsatte Forster. ”Det vet vi inte. Däremot kan vi gissa *när* han blev smittad. Det fanns en patient i Milano tidigt i december 2019, antikroppar i Paris i november 2019, och möjligen också antikroppar i Italien från september 2019, månader före utbrottet i Wuhan.

Virus har en sorts biologisk klocka. Mutationerna sker med jämn hastighet och med samma sannolikhet hela tiden. Om man har sekvensierat två virus och räknar efter på hur många ställen de skiljer sig, så vet man ungefär när de hade en gemensam förfader. Sådana uträkningar tyder på att det första mänskliga SARS-CoV-2 fanns i oktober 2019.

Vi skulle vilja veta mer exakt, men vi har inte fått tillgång till de tidiga kinesiska proverna. Xi Jinping vill dölja allt.”

”Han är inte den ende”, påpekade Screwtape.

”Det kanske fanns virus långt tidigare bland människor, men det hade en taskig spridningsmekanism och utbrotten dog ut.”

”Dålig konstruktion!”

”Sant, men den dög för sitt ändamål. Viruset klarade sig och blev allt bättre. På grund av alla mutationerna har det kommit en massa nya varianter: från England, Sydafrika, Brasilien,

Indien, Kalifornien, New York, Peru, för att nämna några stycken. De har blivit mer och mer smittsamma.”

”Fan ske lov!”

”Trycker man ner virus, så blir det inga mutationer. Flest mutationer uppkommer vid stora utbrott och inom intensivvården. I denna ligger patienter, särskilt de med nedsatt immunförsvar, i månader fulla av virus som kopieras hela tiden. De odlar fram elaka mutationer.”

”Man borde sluta med intensivvård av covid-sjuka!”

”Så kom utbrottet i Wuhan. Var det en ny mutation, eller ett nytt hopp från djur till människa eller något mycket värre? I Wuhan fanns, förutom matmarknaden som sålde levande vilda djur, också ett laboratorium där man studerade coronavirus av olika slag. USA började ställa frågor. Varför var kineserna så långsamma i starten? Laboratoriet flyttade till nya lokaler intill matmarknaden i slutet av 2019. Hade viruset läckt ut från laboratoriet? Hade någon i Kina konstruerat viruset som biologiskt vapen?”

”Trump skyller alltid ifrån sig”, anmärkte Screwtape.

”Ingen expert tror att en virusmakare i Wuhan skulle vilja släppa ut en så dålig produkt på marknaden.

Andra trodde på en olycka. Det är inte första gången. ’Ryska influensan’ som spreds över världen 1977 hade utan tvivel hade sitt ursprung i ett mikrobiologiskt laboratorium. På Wuhan Institute of Virology forskade man om virus från fladdermöss. SARS-CoV-2 är till 90 % identiskt med ett fladdermusvirus. Men var det en olycka, så skulle det inte räcka med att någon sa *Hoppсан! Oj då!* Man skulle ha städat av bara fan. USA:s underrättelsetjänst har inte upptäckt någon sådan frenetisk rengöring.

Visst tystade kineserna ner utbrottet och var långsamma i början. Men sedan blev de både beslutsamma och effektiva. Skall det till en stenhård diktatur för att få bort ett virus?”

Screwtape hade inget svar.

”Många var inte särskilt oroad i början av 2020. Utbrotten av de andra farliga coronasjukdomarna SARS och MERS hade avstannat med under 1000 döda för var och en av dem. Kunde Covid 19 stoppas på samma sätt? Kanske. Vid den tiden var det ingen orimlig åsikt. Trump sade också att det nya viruset var ofarligt!”

”Han ljög! Han visste bättre! Redan i januari!” invände Screwtape.

”Trump har erkänt att han tonade ner pandemin. Han ville väl. Han gjorde det för att medborgarna inte skulle gripas av panik. Det skulle skada USA mer än själva sjukdomen.”

”Hans aktier skulle minska i värde. Hans lyxhotell skulle gå omkull. Han skulle inte bli omvald.”

”Trump var en handlingens man. Han stängde gränsen till Kina, trots att rådgivarna avrådde honom.”

”Men då var sjukdomen redan i USA! Den spreds på andra vägar. Gränserna läckte som såll!”

”Han delade också ut respiratorer. Han gjorde verkligen något. Folk borde vara tacksamma!”

”Ja, New Yorks guvernör Andrew Cuomo skulle tacka när han hade fått en tiondel av det antal respiratorer han behövde. Trump såg dem som en personlig gåva från presidenten. För övrigt fanns det alldeles för få i lager.”

”Trump gjorde en massa. Felet var att delstaterna inte tog sitt ansvar.”

”Han skyller ifrån sig!”

”Trump arbetade verkligen med viruset. Han höll dagliga timslånga presskonferenser.”

”I stället för att arbeta med motåtgärder tog han gratis TV-tid och malde på om struntfrågor.”

”Han kom med goda råd.”

”Ja. Han rekommenderade verkningslös medicin med risk för biverkningar. Patienterna skulle strålas av ultraviolett ljus och dricka desinfektionsmedel. Han slutade med presskonferenserna när folk skrattade ut honom.”

Vid kulmen av vintervågen fylldes katastroftält med COVID-19 patienter. Inne i sjukhuset fanns inga lediga sängar. Foto: Scott Kobner/Los Angeles County Department of Health Services

”Nej men Screwtape!” sa jag. ”Nu kan vi inte gräla längre. Det där är historia.”

”Du har rätt”, sa Screwtape. ”Historien skrivs av segrarna, och nu skall vi se till att Trump vinner. Han har betalat med sin själ. Han skall få vad han har betalt för. Men du Timothy, för vi kan väl använda förnamn? Nu måste du sluta din föreläsning. Du behöver inte ljuga Jerry full i fan. Han jobbar ändå. Jag tycker illa om Trump, för att han är en lögnaktig dumbom. Han är en dumbom som verkligen kan skada USA! Det är därför Dödsriket stöder honom!”

Nu blev Forster riktigt arg: ”Jag har informerat Jerry om viruset och Trumps insatser mot det. Det behövde Jerry. Han måste veta läget. Före pandemin var allt bra, med USA:s ekonomi, återvalet och The

Arbetare lägger furukistor i en massgrav på Hart Island, New York.

Foto: Sasha Arutyunova för TIME.

Trump Organization. Efteråt blev allt fel! Fake News ger Trump skulden. Presidenten har blivit personligen drabbad. Det är verkligen orättvist.”

”Stackars, stackars lille Donald!” sa Screwtape och låtsades snyfta.

”Mot den bakgrunden gör det ingenting om vi justerar röstsiffrorna litet grand för att komma tillbaka till läget före den orättvisa pandemin.”

Därmed verkade Forster vara klar med första punkten på listan.

”Jag tycker faktiskt Screwtape har rätt”, invände jag. ”Trump sitter i Vita Huset och har det bra. Runt om i landet är medborgarna sjuka och dör. Dessa människor skulle Trump skydda! Tänk på dem som har dött ensamma! Tänk på deras anhöriga som inte fick ta avsked, varken vid dödsbädden eller vid begravningen! Tänk på kylbilarna fulla med lik utanför sjukhusen! Tänk på de anonyma massgravarna! Tänk på krossade livsverk! Tänk på isolerade gamla, som nästan blivit galna av att inte träffa folk! Allt sådant är värre än att en fet president har blivit impopulär!”

Oj, nu har jag sagt för mycket, tänkte jag direkt.

Screwtape hade suttit tyst ett tag. Nu ändrades hans hånfulla ton till saklighet.

”Tack Timothy!” sa han. ”Det var en bra översikt. Ursäkta att jag var litet sur. Nu lämnar vi historien och ser framåt. En pandemi brukar ta tre år, sedan är det roliga över, i alla fall nästan. Låt oss nu hjälpas åt att göra de två sista åren så bra som möjligt.

I mitt uppdrag som chef för Helvetets legation i USA ingår att ta reda på värdlandets forskning och utveckling, i allmänhet och speciellt om Covid-19. Vi avser att arrangera en konferens här i Washington om *Utveckling av viruset SARS-CoV-2*, och vill inbjuda ledande forskare. Det skall vara experter på virusvarianter och på mutationer som är gynnsamma dels för spridning och dels för svåra sjukdomstillstånd.

Du behöver inte vara rädd för industrispionage. All utveckling som vi stöder skall ske i USA och ingen annan stans. Syftet, som ni två, men inte alla, förstår, är att få fram en virusvariant, som baseras på den vid en viss tidpunkt mest spridda varianten, men utnyttjar mutationer i framgångsrika lokala varianter, t.ex. de från Kalifornien, New York eller Peru.

När ett laboratorium har syntetiserat en lovande variant, så skall Dödsriket hjälpa till att lansera den. Detta skall först ske i USA, i republikanska stater med låg vaccinationsprocent och motstånd mot munskydd. Därefter skall Dödsriket sprida produkten globalt.

Kunskapen finns. Tekniken finns. Problemet är att få tag i forskare som är motiverade att arbeta mot detta mål, eller som kan arbeta mot det utan att känna till det. Dödsriket är berett att hjälpa forskare med allvarliga problem i privatekonomi eller mänskliga relationer att få arbetsro inom vårt utvecklingsprojekt.

Därför ber jag Timothy att föreslå experter att inbjuda till denna konferens. Jerry gör som vanligt en personundersökning med syfte att hitta dem som kan pressas att medverka aktivt. När detta är klart, tar Dödsriket över rekryteringen.

Redan nu kan jag säga att Dödsriket inbjuder till en buffé med mingel på sin ambassad i Washington. Vi kommer att servera en av Dödsrikets mest exklusiva maträtter: Snittar med människokött. Vi använder unga och friska människor, bara de bästa bitarna, inte alls sega, från slagfält världen över. Antalet *Saknade efter strid* har på grund av vår insamling vuxit jämfört med antalet *Stupade*. Kropparna är tagna direkt vid dödsfallet, styckade på plats och fraktade direkt till Nionde Kretsen, förrädarnas krets, där allt är fruset. Denna gång kommer köttet från Afghanistan. Gästerna får välja – fast i omskrivna ordalag – mellan amerikanska och talibanska soldater. Folk blir generade när de förstår vad de har ätit och inser att de borde ha förstått det före måltiden. När de inser vad de gjort, så kan vi prata med dem.

Till snittarna dricker vi en strålande god champagne årgång 1986 från Vitryssland, året då nedfallet från Tjernobyl var som högst och innan Gorbatjov lät skövla vinodlingar i syfte att begränsa alkoholkonsumtionen.

Vi hoppas, att konferensen och de resultat den leder till blir en stor framgång. Jag tackar på förhand er båda för hjälpen.

Därmed kan vi lämna punkten *Bakgrund*."

7.1.4 Trumps mål

"Nu drar jag frågan om vad Trump vill uppnå", sa Screwtape. "Jag har tagit del av hans önskemål direkt från Mörkrets Furste.

Allt handlar om att hålla honom kvar vid makten. Det vet alla. Någon ideologi finns inte. Något program finns inte. Republikanska partiet har förbundet sig att göra allt vad Trump vill. Trump tycker det är kul att *vara* president, bara han slipper *jobba* som president. Honom arbetar vi för.

Trump har varit inne på att använda krigslagar. I så fall kunde militären lägga sig i valet. Rådgivarna har avrått.

Tillsättningen av presidenter regleras av det tolfte tillägget till konstitutionen. Kongressen skall under vicepresidentens ordförandeskap godkänna elektorsrösterna, baserade på inkomna papper – vilket var nödvändigt under en tid före järnvägar och telegraf. 1700-talets långsamma kommunikationer motiverade också den långa väntan på tillträde av den nyvalde presidenten, vilket ursprungligen skulle ske den 4 mars.

Nu är godkännandet mest en ritual som ger bra TV. Om ingen absolut majoritet finns bland elektorsrösterna, skall representanthuset välja president. Varje stat har då en röst. Det finns flest republikanska stater, så Trump skulle bli vald. Det finns ytterligare en reservutgång, reglerad i Presidential Succession Act från 1947: Om ingen president är utsedd den 20 januari, och om talmannen i representanthuset inte är tillgänglig, så skall ställföreträdande ordföranden i senaten, som just nu är en republikan, bli president.

Det räcker alltså för Trump att ogiltigförklara tillräckligt många demokratiska elektorsröster. Dessa behöver inte gå över till republikanerna.

Omräkningar av röster och försök att påvisa fusk som ändrar valresultaten har misslyckats. Trump vill nu i första hand att Mike Pence skall överskrida sina konstitutionella befogenheter och hindra godkännandet av tillräckligt många elektorsröster. I andra hand skall demonstranter bryta sig in och förhindra godkännandet, t.ex. genom att förstöra elektorskollegiets originalblanketter.

Syftet är begripligt. Två frågor återstår: Hur lojala kommer de valda ombuden att vara mot konstitutionen? Hur många liv är Trump beredd att offra för att hålla sig kvar?

"Vad tycker egentligen Trump om detta?" frågade jag Forster. "Vill han att Pence och Pelosi skall dö?"

"Om Pelosi dör, tror jag inte att Trump sörjer bortgången. Beträffande Pence hörde jag honom säga på en middag med Ivanka och Kushner: 'Jag har alltid hjälpt Pence. Hans uppgift är att vara lojal mot mig. Är han inte det, så får han ta konsekvenserna. ALLA KONSEKVENSER måste han ta.'

Sedan satt Trump och lekte med tanken: 'Om inte allt går vägen, men om Pence dör, så skall jag nominera en ny vicepresident. Jag tar min dotter Ivanka. Sedan skall kongressen rösta om henne. Det skall vara enkel majoritet i båda kamrarna. Senaten ser ut att vara OK. I representanthuset är det värre, men demokraterna är väl rädda att vara i Kapitolium vid det laget. Jag avgår. Ivanka blir president i några dar. Vi utnyttjar Bidens organisation för

installationen, med de provisoriska läktarna och allting. Sleepy Joes installation blir en blek kopia av Iivankas högtid. Min dotter hinner göra en enda sak: Benåda mig för allt vad jag har gjort och tänker göra. Då slipper jag göra det själv. Fint va?’

Jared och Ivanka lät inte lika lyckliga över den utvecklingen.”

Jag var chockerad och fortsatte fråga: ”Om Trump accepterar att Pence och Pelosi dör, accepterar han också ett inbördeskrig?”

Screwtape ingrep: ”Vi har inte tid med hypotetiska frågor. Vår uppgift är att organisera ett rally som gynnar Trumps syften. Punkt och slut. Jag föreslår att vi tar nästa punkt på dagordningen.”

7.1.5 Screwtape organiserar

Forster började genomgången av punkt 3:

”Tidigare rallyn i Washington, D.C. mot valfusket hade bara dragit några tusentals besökande. Det är inte så underligt. Staden är den femte dyraste i USA. Alla har inte råd att resa dit. Samma begränsning gäller den 6 januari. Vi måste få kvalificerade besökare, som ser till att stämningen blir den rätta. Av denna anledning söker vi representanter från de fyra första organisationerna långt ut på högerkanten. Ingen av dem är främmande för våld.

Våldet måste användas på ett effektivt sätt, så att målen nås utan att folk blir uppretade och vänder sig mot demonstranterna. Av denna anledning bör projektledningen söka kontakt med aktiva eller före detta militärer och poliser med kunskap om strategier vid demonstrationer.

Det är viktigt att demonstranterna inte är ett trasproletariat. Vi uppmanar därför välbeställda att ta med gäster och resa i sina privatplan till Washington för att delta i demonstrationen. En som lovat komma med på det sättet är Jenna Ryan, 50, från Frisco, Texas.

Fastighetsmäklarna Jenna Ryan (vänster), Katherine 'Katie' Schwab (mitten) and Jason Lee Hyland (höger) vid privatplanet till Washington, D.C. för att delta i Kapitoliumupploppet.
<https://nypost.com/2021/02/06/> Bild: Department of Justice

För att visa Trumps breda stöd måste vi också få hit höga republikanska politiker från hela nationen.”

”Bra!” sa Screwtape. ”Jerry snokar på nätet om de fyra första grupperna. Det gäller att få tag i ledarna och ta reda på hur långt de är beredda att gå.

Den femte gruppen, Quanon, är svår att penetrera. Ta kontakt med Freddie Tag som har kommit långt in.”

”Ingen av dessa grupper får visa sig i Vita Huset!” krävde Forster.

”Jag skall ha alla kontaktuppgifter och dokumenterade åsikter för pålitliga ledande personer”, fortsatte Screwtape. ”Sedan tar mina personliga frestare över. Rapporterna lämnar jag direkt till presidenten med kopia till stabschefen, så att Trump vet vad grupperna vill. Han är känslig för människors behov och anpassar sitt uppviglingstal efter dessa.

Jerry kontrollerar också Kapitoliumpolisen på jakt efter tänkbara förrädare, som vi skall kunna använda. Lämna samma uppgifter om dem.

Militärer tror jag inte vi behöver leta efter. De kommer ändå, glada att få leka krig. Men stöter Jerry på någon lämplig, så tala om det för oss. Då kan vi få hjälp med att skaffa tunga vapen.”

”Nästa punkt är *paketresor*”, fortsatte Forster. ”Vi måste göra det enkelt för folk att ta sig till Washington. *Women for America First* får i uppgift att söka tillstånd för demonstrationen, ordna talare, vara värd och att arrangera bussresor till Washington, D.C. Andra resor skall inkludera flygbiljetter. Republikanska delstatspolitiker skall uppmanas att organisera paketresor.

Till alla resor skall finnas stadskartor och pålitliga guider med uppgift att entusiasmera besökarna och tala om *den stora Stölden*. Guiderna skall också få kartor över Kapitolium med tänkbara ingångar. I guidernas uppgift ingår att hitta på hejramsor och leda framförandet av dessa vid lämpliga tillfällen. Sjung och spela gitarr! Tiden i de långa bussresorna får inte spillas bort. Folk skall ha roligt, det har presidenten själv sagt. Buskul!”

”Här kan vi hjälpa till”, sa Screwtape. Vi har ritat in 20 tänkbara vägar in i Kapitolium på den här kartan. Ta den, Timothy! Vi kan också skriva låttexter och hejramsor. Vi har experter på det inom Frestaruniversitetet. Tro mig, jag har själv arbetat med sådant. Vi återkommer till Timothy med material.”

”Nästa punkt är *Personer i målgruppen*” sa Forster. Målgruppen är personer i ledande ställning som i ord och handling avvisat teorier om fusk i presidentvalet. Hit hör Nancy Pelosi, och Mike Pence, om han handlar så fegt som vi fruktar. Övriga namn levereras senare till projektgruppen av presidenten själv.

Personerna i målgruppen skall identifieras med namn, bostadsadress, ett färskt foto, samt numret på deras kontorsrum i Kapitolium. Det senare får inte Jerry fråga efter, utan det kommer en republikansk representant att tillhandahålla. Jag nämner inte dennes namn.

Dessa uppgifter skall delges ett lämpligt antal ledande personer i var och en av kategorierna ovan.”

”Våra personliga frestare tar hand om den saken”, lovade Screwtape.

”Visningar av Kapitolium skall genomföras den 5 januari”, informerade Forster. Inbjudna är en eller två utvalda besökare från varje kategori. Mr. Easter tar fram namn och kontaktuppgifter på dessa och lämnar listan till Screwtape, som i god tid kontaktar deras personlige frestare.

Målet är att besökarna skall kunna utöva maximal påverkan och hitta personerna i målgruppen så snart som möjligt.

Ansvariga för visningen är tre republikanska representanter, som kontaktas personligen av projektledaren. De tar också fram detaljerade kartor med rumsnummer. Särskild vikt läggs vid de underjordiska gångarna och bunkern.”

Screwtape nickade.

”*Specialutrustning*”, fortsatte Forster. ”Gruppen skall vidmakthålla illusionen av att demonstrationen är spontan och fredlig. Därför skall specialutrustning användas sparsamt och under kontroll från den egna besökarkategorin.

Några omdömesgilla personer skall ha vapen. Alla informationssidor skall citera flygbolagens bestämmelser om att vapen och ammunition enbart får finnas i incheckade låsta hårda väskor.

Till *övrig utrustning* hör kofötter och andra redskap för att få upp dörrar och fönster.

Envoyén Screwtape har åtagit sig att låta konstruera en galge till Mike Pence och lämna den till en varmt troende grupp av Trumpanhängare.

För den händelse att det uppstår allvarliga oroligheter och syftet med demonstrationen håller på att äventyras, så måste det finnas *tyngre utrustning*. En grupp – Screwtape bestämmer vilken – ser till att en lastbil parkeras något kvarter från Vita Huset. Där skall rörbomber från samma grupp placeras. Av sekretesskäl och för att hålla gruppens medlemmar i god tro litat vi inte på att transporten av de explosiva varorna skall utföras av en gruppmedlem. Screwtape lovar i stället att en smådjävul gör detta och sedan försvinner ner i Helvetet, ner till åtminstone den tredje kretsen.

Två rörbomber skall placeras ut på ett sådant sätt att de kommer att upptäckas. Detta kommer då att dra till sig polisens uppmärksamhet från huvudmålet, angreppet på Kapitolium. Screwtape ansvarar även för dessa transporter.”

I efterhand visade sig detta var en klok åtgärd, eftersom bomberna hittades och övervakningskamerorna fick nedanstående bild av budet.

Figuren i huvan drev omkring på olika stället nära regeringsbyggnaderna innan han placerade bomberna. FBI fick aldrig reda på hans identitet, vilket inte var underligt, eftersom det var en djävul.

<https://www.abc.net.au/news/2021-03-11> Bild: FBI, hämtad från någon övervakningskamera.

"*Motståndarsidan*", fortsatte Forster. "Motståndarsidan är de ordningsvakter, poliser och militärer som försöker hejda demonstranterna. En förutsättning för att operationen skall lyckas är att motåtgärderna är svaga och sena. Detta kan åstadkommas genom en sträng sekretess, men hur skall det då komma folk till demonstrationen? I stället får vi förlita oss på svaghet, eller helst av allt *förräderi* inom motståndarsidan.

Det sista är inte så osannolikt som det först låter. Trump fick knappt hälften av rösterna, 2/3 av de röstberättigade röstade, så 1/3 av alla amerikaner ville ha Trump. Av dessa måste det finnas många som vill ha Trump också till ett högt pris för dem själva, t.ex. lögner, misskötsel eller ordervägran."

I efterhand blev detta uppenbart för mig: Varför surfade Kapitolium-polisen inte på Internet? Varför såg de inte vad Proud Boys och andra grupper skrev på nätet? Varför blev ingen rädd och begärde förstärkning? I dag vet jag svaret: *Förräderi*.

"Jerry!" beordrade Screwtape. Du får i uppgift att söka rätt på alla Kapitolium-poliser och medlemmar av andra väntade polisgrupper som kan tänkas sättas in. Utnyttja Vita Husets kontakter med Twitter för att samla ihop politiska uttalanden från dessa poliser. Använd dina kanaler för att få all kontaktinformation som jag behöver. Skicka mig sedan uppgifter om de poliser som uttalat sig mest positivt om Trump. Jag kommer att dra i mina trådar och få fram de rätta personliga frestarna som uppmuntrar till vad jag måste klassa som grov försumlighet i tjänsten. Då kommer alla att bli överraskade över upploppet och på tok för få män bli avdelade för försvaret av USA:s demokratis heligaste plats.

Lusläs också organisationsscheman som talar om vilka poliser och vilka politiker som har rätt att begära förstärkning av andra organisationer, inklusive Nationalgardet. Ge deras namn till mig."

"*Information till presidenten*", tog Forster upp till slut. Helst borde presidenten veta så litet som möjligt, så att han, om något går snett, kan förneka sin egen inblandning. Nu ljuger Trump så bra och hans anhängare går på vad som helst, så det spelar inte ingen roll. Men går något snett, så får underhuggarna ta konsekvenserna."

"Även om det innebär avsättning och rent av fängelse eller värre?" frågade jag.

"Projekt *Upplopp* är ingen söndagsskola, min käre Bibel-Jerry", sa Screwtape och klappade mig på axeln. "Det är anstiftan till uppror. Uppror kan lyckas, men de kan också misslyckas. I så fall kommer Trump att förneka allt i efterhand. Han får veta nästan allt, men jag skall hindra honom att ge skriftliga order. *Den som sig i leken ger, han får leken tåla*. Det blir hårt för dem som har gjort något kriminellt. Så'nt är livet."

"Alla andra skall veta så litet som möjligt", avslutade Forster.

Forster var klar med sin föredragning och Screwtape med sin ordergivning. Överdjävulen vände sig till mig:

"Hur går det förresten med Sussie? Gör du några framsteg? Vad gör ni på britsen i undersökningsrummet?"

Jag rodnade upp över öronen. En historia utan något som helst underlag skulle vara ute i Vita Huset på nolltid. Sussie var en helig tillgång för administrationen, och många mäktiga män skulle bli svartsjuka. Djävla Screwtape!

"Har du förresten tänkt på vad du har att sälja? Erbjudandet står kvar, men inte länge till. Är Trump borta, så är du värdelös. Förresten verkar du inte vara helt pålitlig längre. Så skynda dig att skriva på!"

Han drog fram ett kontrakt i två exemplar på Helvetets brandsäkra papper och slängde det framför mig. Överdjävulen öppnade fönstret på vindskupan, klättrade ut och flög bort.

Forster var sur och sa inte ens *Hej då!* innan han försvann. Jag var ensam i rummet. Min uppgift var att, hemligstämpeln till trots, skissa på ett protokoll och skriva en fyra raders sammanfattning till presidenten.

7.1.6 Misstrodd

Från detta möte kände jag att min roll var kringskuren. Jag hade inte längre ensamrätt till djävulen. Flera av Vita Husets anställda sprang till Helvetets legation. Några smög iväg till Willard Intercontinental Hotel nära Vita Huset för att träffa Rudy Giuliani och Steve Bannon. Rykten om vad de gjorde spreds, men saken hade hamnat över mig i hierarkin. Jag fick inte veta mer om projektet *Upplopp*.

Mitt eget jobb var bedrägligt. Jag skulle på Screwtapes order gå ut på Darknet och granska en massa skumma organisationer och ta reda på vem som var den verkliga chefen, och hur långt denne var beredd att gå för att hjälpa Trump. FBI sa till mig att hålla mig borta för att inte förstöra deras operationer. Anställda i Vita Huset sa till mig att låta Trumps beundrare vara i fred. Darknet var svårt att tränga in i, mycket var krypterat och stödet från NSA var svagt. Skurkarnas inställning var pervers och mordisk. Sådant avskum ville Trump använda som vapen. Perspektivet var skrämmande.

Lika deprimerande var det att kartlägga polisers, militärers och politikernas åsikter. Många i dessa grupper önskade ha Trump kvar till varje pris, och de verkade beredda att handla därefter. FBI skulle ha gripit dem som förrädare, men jag kunde inte anmäla. Bortsett från Screwtape fick jag inte tala med någon om jobbet.

Hur tänkte jag själv under denna tid? Jag kommer knappt ihåg. Jag hade så mycket att göra. Screwtape uppmanade inte till kritiskt tänkande, utan stressade mig att jobba på. Jag var fortfarande djävulsansvarig. Forster hade avvikit helt från projektet *Fria från fruktan*, och jag hade blivit ordinarie projektledare med god lön och inget arbete.

Ett slag tänkte jag hjälpa djävulen att hitta lokaler till sin legation. Skulle Screwtape få hyra mitt hus för en fantasisumma? Isabel och barnen kom ändå inte. Så tänkte jag på Edwards kapell, och jag ångrade mig.

Under denna tid började man mobba mig. Någon hade bytt ut skylten vid min dörr. Titeln blev *Djävulsansvarig* i stället för *Projektledare*. Fotot av mig vid dörren till mitt rum hade ersatts av en bild av Mefistofeles. Över skrivbordets inramade bild av Isabel hade en fräck människa stuckit in en bild av Screwtape. På Trumps officiella porträttfoto i entréhallen till Eisenhower Executive Office Building hade någon klistrat upp en bild av frestaren Sem Death viskande i Trumps öra.

För detta fick jag en sträng och orättvis reprimand av stabschefen Meadows själv. Jag kunde bara titta och ta emot. Glömsk av Edwards råd gick jag upp till Sussie. Jag grät, berättade om förföljelsen och började:

”Det är så *ELAKT!* Vill någon säga att jag bryr mig mer om Screwtape än om Isabel?”

”Visst är det styggt, men vad tycker du?” frågade Sussie. ”Vad betyder mest för dig?”

”Isabel, förstås, men just nu har jag så mycket...”

Det blev en paus. Jag övergick till elakheten om djävulen som viskar i Trumps öra:

”Det är så *ORÄTTVIST!* Jag har verkligen försökt att hålla djävularna borta. Vilket *HYCKLERI!* Meadows släpper in vilka dårar som helst i Oval Office! Jag har själv satt vilka skumma figurer som dyker upp för Covid-testning.”

”Mobbningen skall du inte ta åt dig”, tröstade Sussie. ”Folk är bara avundsjuka på din höga lön. Trump hetsar sina underställda mot varandra. Ingen skall känna sig säker på hans

gunst. Men ditt kontrakt går snart ut, och då är du kvitt honom. Bry dig inte! Mer kan jag inte säga, för han är min patient.”

Det var motsatsen jag var rädd för. Projektet *Upplopp* syftade till att med våld hålla Trump kvar vid makten. Det kunde jag inte berätta för Sussie. Jag gick därifrån skräckslagen.

Ett par dagar senare var jag där igen:

”Någon hade lagt en skinande ny kökskniv på mitt skrivbord. Under låg en dataskriven lapp med texten: *För handlederna.*”

Sussi blev allvarlig: ”Jag vet att många i det här huset hotas till livet eller värre. Men att uppmuntra en deppig människa till självmord är väldigt fult.”

”Skall jag gå till polisen?” frågade jag. ”Det är inte många som kommer in i mitt rum.”

”Vem tror du har lagt dit den?” frågade Sussie. ”Någon avundsjuk anställd? Screwtape? Eller var det du själv? Skall jag vara orolig för dig?” avslutade hon medan hon granskade mig intensivt.

”Nej, jag struntar i polisen. Det ger ändå inget”, sa jag och försvann till mitt trista krypin.

Trots konflikten med Meadows trodde jag inte att stabschefen önskade en kupp eller ens visste om projektet *Upplopp*. Screwtape hade varit för optimistisk. Jag mötte en stark och berättigad oro för vad Trump skulle hitta på i såväl Pentagon, justitiedepartementet som Vita Huset.

Den 18 december Trump började göra reklam för demonstrationen. Då uppmanade han sina supportrar på Twitter att komma till ett stort protestmöte i Washington, D.C. den 6 januari, samma dag som kongressen skulle acceptera elektorskollegiets röster. ”Det skall gå vilt till!” lovade han. Hur stort mötet skulle bli, och vilken vändning det skulle ta, det visste varken allmänheten eller medarbetarna i Vita Huset.

Jag kunde fortfarande vara charmerad av Trump när han var på rätt humör. Fortfarande var jag en pliktmänniska. Det var en kristen plikt att lyda överheten. Ändå var jag djupt bedrövad över vad jag höll på med. Jag var chockerad över Trumps cynism, hans likgiltighet för den konstitution han hade svurit att skydda och hans obefintliga medkänsla för andra människor och deras liv. Hur skulle detta sluta?

7.2 Den 6 januari 2021

7.2.1 Förberedelser

Under natten pågick ett intensivt arbete med Trumps tal. Manusets gick fram och tillbaka mellan presidenten själv, talskrivarna, senior advisors och Screwtape. Screwtape hade lagt till ordet *fight* åtminstone tre gånger, men tyckte ändå att talet blev vekt och otydligt.

Rådgivarna var oroliga för vad Trump skulle ta sig till. Dottern Ivanka skulle följa med ut. Hon skulle vara den stabila ponnien som skulle lugna sin pappa, den oroliga rashästen. Ivanka hade blivit ombedd att tala, men hade avböjt.

Alla visste att Trump när som helst kunde lämna manuskript och teleprompter och tala fritt ur hjärtat, till alla journalisters stora glädje. Jag undrade vad redigeringen egentligen tjänade till. Till slut låstes talet. Trump ställde sig upp och riktade sig till alla som deltagit i skrivandet:

”Gå ut till Ellipsen allesammans! Lyssna till mitt tal! Det är välavvägt men effektivt. Kolla hur folk reagerar! Om någon ser sur ut, så rapportera det till säkerhetsorganisationen. Angela Merkel har berättat vilka möjligheter den östtyska regimen hade för att få publik till sina rallyn och att övervaka publikens reaktioner. Sådana regler vill jag skapa i USA under min andra mandatperiod!”

Sedan drog Trump sig undan för att samla sig inför uppträdandet. När han försvunnit, tog Vita Husets justitieråd Pat Cipollone över. Cipollone var rädd att Trump hade begått högförräderi genom sina handlingar. Han uppmanade administrationens tjänstemän att undvika kontakt med Trump och ignorera alla olagliga order som hetsade till attack, allt för att begränsa deras ansvar enligt Upprorslagen från 1918.

7.2.2 Demonstranterna samlas

Jag gick ut. Det var skönt att koppla av. Talet hade jag hört många gånger. Jag ville se publiken.

Min tjänst är hemlig. Nästan ingen känner till den. Mitt ansikte har aldrig synts i press eller TV. Jag kan gå runt och lyssna så mycket jag vill. Det är underhållande och lärorikt. Jag ville veta: Vilka grupper hade kommit till *Marschen för att rädda Amerika*? Hade Screwtape fått med alla organisationer som han hade kontaktat? Vilka motiv hade demonstranterna?

Vilken mångfald det fanns! Arrangörerna i *Women for America first* hade lyckats väldigt bra. Bara flaggorna var en fest. Jag hittade många nationers symboler: Förenta Staterna, Kanada, Australien, Indien, Sydkorea, Vietnam, Israel, Georgien och Iran.

Alla sorters åsikter var företrädade. Några deltagare bar skjortor med texten ”6MWE”, vilket var en förkortning för ”6 Million Wasn't Enough”, som syftade på antalet dödade judar under Förintelsen. Konstigt att sådana personer demonstrerade för Israelvänner Trump! På annat håll i folkskaran såg jag förintelseförnekare.

Jag såg konspirationsteoretiker med stora röd-vit-blåa Q-skyltar.

En grupp antivaccinaktivister hade med sina skyltar ”Save Your Soul – TURN BACK NOW”, som de brukade visa utanför vaccinationsställen. Varför demonstrerade dessa för presidenten, när projektet Warp Speed för att ta blixtnabbt ta fram vaccin var den enda nyttiga åtgärd som Trump hade beordrat mot pandemin?

90 % av dem jag såg verkade vara hyggliga människor. Jag träffade en söt flicka som log vackert, var stolt över sitt fosterland och ville försvara det och dess president. Utan sådana som hon, många sådana, hade det inte blivit någon stormning av Kapitolium.

Jag var glad och stolt. Det första tillägget till USA:s konstitution handlar om yttrandefrihet och demonstrationsrätt. Vilken dåre som helst får stå upp i vilket gathörn som helst och säga vilka tokigheter som helst, bara han inte stör trafiken. I denna mångfalds rika mylla har uppfinnesrikedomen grott, blivit vattnad av kapitalismen och burit frukt i världsledande teknologi och jordens högsta levnadsstandard! Tack gode Gud för det!

Träffar jag någon som säger något som jag inte gillar, så talar jag inte om det för honom. I stället säger jag: "Jaså, tycker du så? Trevligt att träffas! Ha en bra dag!" Detta är Amerika! Mångfalden och motsägelserna är vår livslust. De är gulliga.

Det fanns mörkare inslag där ute. Nationalanarkister förespråkade rasåtskillnad, rasnationalism, etnonationalism och renrasighet. Somliga bar kläder som visade grupptillhörighet. Jag såg nynazister och folkligt inspirerade nyhedningar, varav någon bar en tröja smyckad med hänsyftningar till koncentrationslägret Auschwitz och dess motto *Arbeit macht frei*.

I en lugn vrå på The Mall såg jag en grupp herrar i dyra rockar och oklanderliga skor. De verkade glada och förväntansfulla. Jag kände igen två stycken, kanske från ett besök i Vita Huset, kanske från TV: West Virginia Delegate Derrick Evans och Pennsylvania State Senator Doug Mastriano. Den senare fanns med på listan över arrangörer av bussresor till Save America-marschen. Jag hörde repliker som

"Roligt att se så många!"

"I dag skall det hända!"

"Vi väntar med att gå in tills vakterna blir mindre avvisande."

"Vi har stolta pojkar som hjälper oss."

"Vi har folk som lovar och svär, och som håller sin ed."

"Fungerade visningen av Kapitolium bra?"

"Har förtrupperna fått alla kartor som behövs?"

"Hoppas de får med sig lådorna med elektorsröster!"

"I dag avgörs de fyra närmaste åren!"

"Eller de närmaste åtta åren, som folk ropar på Trumps rallyn!"

Mahognylådor med valcertifikat för presidentvalet 2020. Dessa ceremoniella röstlådor har använts sedan 1877. De republikanska ledarna ville ha bort dessa lådor, för utan dem kunde inte valet godkännas av kongressen.

Freddie hoppades att få tag på lådorna till miljardärernas Trumpblod. Proveniensen var perfekt.

Bild: https://en.wikipedia.org/wiki/2021_United_States_Capitol_attack. Foto: Sen. Jeff Merkley.

Väldigt vad dessa höga republikaner visste mycket om förberedelserna!
Så började jag läsa skyltar:

Skyltar vid demonstrationen: Stoppa stölden! Av med deras huvuden!

https://en.wikipedia.org/wiki/2021_United_States_Capitol_attack. Bild: Tyler Merbler from USA - DSC09426-2

Deltagarna ville hugga av huvuden. Pöbeln hade blivit mordisk. Det var inte gulligt längre.

Jag gick vidare. I en grupp för sig själva stod folk med svarta jackor med huvor och texten *Oath Keepers*. Några av dem småpratade:

"Josh har verkligen ordnat det fint. Han har tänkt på allt."

"Ja visst! Bra utrustning: Skjutvapen, skottsäkra västar, hjälmar och radioutrustning. Vi fick vad vi behövde."

"Han tränade oss också."

"Joshua James, Arab, Alabama. Oath Keeper. Han är en hjälte! Har fått purpurhjärtat."

"Han är en gudfruktig man. Familjefar. Har hand om tre barn. Sköter sin firma bra. Kör en högtryckstvätt."

"Vi behöver karlar som han. Pålitliga, stridserfarna, taktiker."

"Vad har han för erfarenheter?"

"Irak. Han satt i tornet på en pansarbil. Han hade spejat i timtal efter gömda minor. Plötsligt exploderade vägen i ett eldklot. En lastbil med ett ton hemmagjorda sprängämnen slet sönder en bro där hans grupp befann sig. Smällen skakade Josh's huvud och nacke och splittrade hans käke. Han blev nödtorftig hoplappad i Europa och på Fort Brag. Sedan kom han hem. Såren i själen fanns kvar."

"Där är han förresten", sa någon och pekade.

"Politikerna säger vackra ord. Men ingen tänker på veteranerna. Deras hemska upplevelser sitter kvar i huvudet. De försöker bygga upp ett nytt liv, trots all posttraumatisk stress. Ensamma."

"Vi har blivit förrådda av våra politiker."

"Vad vill ni då?" sköt jag in när jag hade lyssnat en stund.

"Vi veteraner har svurit att försvara konstitutionen. Våra politiker förråder den. De överger dem som har kämpat för sitt land. De stjälar valresultat. De är fiender till konstitutionen. Oath Keepers håller sin ed och bekämpar Amerikas fiender på hemmaplan. Oath Keepers är demokratins sista försvarslinje mot tyranniet. Vår ed gäller för alltid! Detta är patriotism!"

"Acceptera ingenting mindre än Donald Trumps seger!" ropade någon till mig.

"Hur har Josh haft det som veteran?" undrade jag.

"Han var tillbakadragen. Torr humorist. Satt mycket och deppade. Ängestfull. Sen kom han till oss. Han blommade upp. Började sköta familjen igen. Nu intresserar han sig för sitt land, och inte bara för sin håla på 8 000 pers i Alabama. Flera gånger har han gett sig ut som frivillig. Han reste till Florida, arbetade som chaufför och delade ut katastrofbistånd efter orkanen Irma."

"Vad fick han själv för hjälp?"

"Oath Keepers blev hans nya kamrater. Han kände igen sig. Han såg uniformer. Order gavs och åttlyddes. Enkla regler gällde. Sedan kom en jävel och stöttade Josh."

"Var det en riktig djävul?" undrade jag tyst.

"Karl'n såg till att Josh fick utrustning. Han uppmuntrade Josh. Gjorde honom djärvare. De satt tillsammans och hittade på slagord och sjöng soldatsånger. Den jäveln var med i bussen hit, ledde allsång och peppade upp resenärerna. Vi blev alltmer övertygade under resan."

"Nog snackat!" ropade någon. Som på en given order tog medlemmarna av sig huvorna, drog på sig kamouflagemålade arméuniformer, satte på sig hjälmar, tog fram walkie-talkies och marscherade iväg mot Kapitolium med militär disciplin. Josh gick före och ropade: "Ut ur mitt Kapitolium! Det är min f-cking byggnad."

"Fucking indeed!" tänkte jag. "Hon släpper in främmande karlar i sitt heligaste djup!"

Jag såg Qanon-skyltar med texter "Den internationella pedofilligan skall stoppas!" "Trump är frälsaren! Han skall segra!"

Redan innan Trump hade slutat tala, såg jag Proud Boys marschera iväg, peka mot Kapitolium och ropa: "Ta det huset! Ta vårt hus! Gå undan!"

En grupp män drog på en stor kärra, som var lastad med en galge med snara. Jag frågade vem som skulle hänga där.

"Mike Pence, dumbom", svarade någon.

"Men är den inte litet för vek?"

"Kanske det. Jag fick den av en djävul som inte var van att jobba med trä, för virket brinner upp så fort i helvetet. Han trodde att vi kunde döda Pence i alla fall. Han önskade oss lycka till."

Galge rest utanför Kapitolium för att hänga vicepresident Mike Pence.

Bild: <https://www.militarytimes.com/news/your-military/2021/01/06>. Foto: Sarah Sicard/Staff

Djävlarerna hjälpte verkligen till för att rallyt skulle lyckas. Med min sprillans nya Iphone med änglknapp 🐦 såg jag att flera av hejklacksledarna var djävlar. Screwtape hade berättat att hans specialitet var att få patienten att gå från vrede till hat, från hat till mordlust, från mordlust till besatthet, och från besatthet till att begå gärningen. För detta skulle hejklacksledarna arbeta steg för steg.

En karl med en stor kvast följde efter mig. Han var nog djävul, han med. Var kvasten ett inbrottsverktyg?

Det var inte detta jag hade väntat mig under jäktiga dagar när jag lydde Trumps order. Något förfärligt höll på att hända. Djävulen hade lurat Trump att bli mördare, upprorsman och diktator på livstid. Hur skulle det gå för Amerika? Skulle det bli inbördeskrig? Hur skulle det gå för mig? Var allting för sent?

Så tänkte jag, när Trump just hade slutat sitt anförande och de flesta var på väg, ropande "Stoppa Stölden!", "Rädda Amerika!", "Storma Kapitolium!", "Häng Mike Pence!" och mera sådant. Då fick jag syn på några kristna bilder och en stor skylt med "Jesus Frälsar!". Jag gick dit. Jag kände igen aktivisten Jake Angeli, som bad sina kamrater stanna och förena sig med honom i bön:

"Tack för att du låter Förenta Staterna att bli pånyttfödda! Vi älskar dig och tackar dig. I Kristi heliga namn ber vi dig."

Under bönen tog jag och många andra av hattarna. Efteråt ropade vi "Amen!"

Trump hade uppmanat oss att vara modiga. Jag ville också vara tapper. Jag hade bara två veckor kvar av min anställning. Jag bröt mot regeln om politiska uttalanden. Jag gick fram till någon som bar på ett kors och sjöng "Kristus är konung" och sa till honom:

"Bra kompis! Varför är du här?"

"Jag följer med Guds krigare!"

"Vilka då?"

"Proud Boys, förstås!"

"Och din egen inställning?"

"Jag är nykarismatisk. Jag tror på profetian att Trump skall vara kvar vid makten. Han är smord av Gud för att rädda amerikanska kristna från religiös förföljelse. Och, som du hör, *Kristus är konung* och skall segra."

"Kanske det", sa jag. "Fast i dag tror jag att djävulen vinner!"

Mannen hann inte svara innan min telefon ringde. Det var någon från Vita Huset.

"Är du Bibeljästen?" frågade en stressad röst som jag inte kände igen.

"Ja, Trump kallar mig så."

"Presidenten sa till mig att få tag i en lättlurad fjant som han kallar Bibeljästen. Han kommer inte ihåg ditt namn. Är det du eller inte?"

Jag kunde inte neka.

"Du måste komma direkt. En envoyé Screwtape från en stormakt har tagit sig in till presidentens privata matsal. Jag frågade: 'Mr. President! Hur kan ni ha tid att träffa en envoyé? Hade det varit en ambassadör, så kunde jag förstå.' 'Ja men gör honom till ambassadör då, för fan! Jag måste prata med honom nu. Bibeljästen måste vara med. Fixa hit honom direkt!' Så du skall infinna dig omedelbart i privata matsalen!"

Sedan minns jag inte längre. När jag vaknade var jag långt inne i Vita Huset och Screwtape log välkomnande mot mig: "Gick resan bra? I vanliga fall hjälper vi bara dem som är besatta av oss djävlar. På långfredagskväll lånar vi ut kvastar till kvinnor som vill ha sex med Fan. En dag som denna ville vi anstränga oss litet extra. Du är en god vän till oss. Fint att du kom så fort!" Han klappade mig på axeln. Bara en sådan sak!

7.2.3 Vid Trumps TV

Presidenten såg på TV. Han hade just ringt upp senator Tommy Tuberville (R-AL) och sagt till honom att göra mer för att förhindra Bidens räknande av elektorsröster.

Trump ville inte bli störd. Fox News sände live från Kapitolium och han ville inte missa något. Sändningar som streamades kunde han pausa när han skulle twittra, telefonera, beställa en Coca-cola eller kissa, men den här sändningen var helig.

Presidenten var mycket belåten med förloppet. Någon gång pratade han om kameravinklar eller ropade "Bra TV!", men mest teg han och såg nöjd ut. När folkmassan forcerade en spärr kunde han komma med en kort applåd. Han trodde att "demonstranterna gjorde vad de skulle." Han skrek åt rådgivare som knackade på och ville att han skulle komma med ett dämpande uttalande, varsko Fox News att han ville göra ett extraframträdande eller kalla in Nationalgardet. "Inte nu", var det enda han sade.

Nej. Saken skulle ha sin gång. Om han förstod att Pence eller Pelosi svävade i livsfara, så visade han ingen oro över det, vad jag såg. Han sade att demonstranter som skrålade om att hänga Pence "kanske hade en riktig tanke".

Andra i Vita Huset var verkligen oroliga. Jag undrade: Vilka hade egentligen känt till projektet *Upplopp*? Vilka hade varit naiva eller fega? Vilka hade valt att blunda?

Stabschefen Mark Meadows var inne och försökte förmå Trump att ingripa. Han bad flera gånger Ivanka om hjälp. Trumps dotter fick gå mellan sitt kontor på andra våningen och Oval Office flera gånger. Vad hon sade, hörde jag inte. Folkmassan på TV:n skrek för högt.

En gång tycktes presidenten tveka. Då ingrep Screwtape:

"Detta är din enda chans. Kom ihåg vad du har lovat oss. Vi stöder inte en feg loser."

Trump återtog sin vredgade min. Det kom vädjanden från alla håll: "Kalla in förstärkningar. Det kan gå mycket illa annars."

Under Kapitolium finns en bunker. Denna byggdes efter angreppet den 11 september 2001. Man förmodade att Kapitolium, Vita Huset eller båda var mål för det fjärde flygplanet, United Airlines Flight 93, som störtade i Somerset County i Pennsylvania, och ett eventuellt femte flygplan. Under dagens angrepp evakuerades personalen från Kapitolium först till bunkern, men ledare för attacken hade fått kartor över de underjordiska gångarna och snart var angriparna där. När rapporter om detta nådde Trump kom Ivanka in. Hon bad mig om hjälp att få bort Screwtape.

Screwtape talade med Trump och jag fick en minut över. Jag tog min laptop, öppnade Bibelappen och slog upp Lukasevangeliets berättelse om uppståndelsen. Jag viskade några instruktioner till Ivanka, förestavade henne besvärjelsen, som hon upprepade till dess hon kunde den utantill. Därefter lyfte Ivanka min laptop, vände skärmen mot Screwtape och sade:

"Titta på skärmen! I Frälsarens Jesu Kristi namn, genom hans uppståndelses kraft, och med den Helige Andes bistånd, så besvär jag dig, Överdjävul Screwtape, att vika hädan!"

Screwtape rös till, darrade och försvann ur rummet. Ivanka Trump satte sig utmattad ned. Vilken bedrift av en kvinna! Åter bönföll hon:

"Pappa! På Kapitolium pågår uppror. Landet går mot kaos. Liv kommer att spillas. Inbördeskrig följer. Familjer kommer att slitas sönder. Du kan stoppa olyckan. Bara du. Twittra ett meddelande omedelbart. Det är enda sättet för dig att slippa avsättning, fängelse och ekonomisk ruin."

Ivankas upprepade allvarsord behövde timmar att nå fram. Alla var överens om att det behövdes en video på Twitter för att få upprorsmakarna att gå hem. Ettamerateam gick ut i Rosenträdgården, en teleprompter laddades med ett noga avvägt tal och Trump gick ut. Jag var rädd att det fanns djävlar där ute, så jag följde efter med min bibelfyllda laptop.

Som vanligt hoppade Trump flera gånger från det överenskomna ämnet. Varför? Var det en smygande demens som fick honom att tappa tråden? Kanske, men jag såg något annat. Bredvid telepromptern stod en liknande apparat, och bredvid den en man med mössa, som verkade dölja något. Jag var besatt den dagen, så jag såg att mannen var en djävul, att mössan dolde ett par horn och att apparaten var en annan teleprompter. Den uppmanade Trump att säga: "Jag vet er smärta. Jag vet att ni har ont. Vi hade ett val som stals ifrån oss. Det var ett jordskredsval, och alla vet det, speciellt de från den andra sidan.

Vi älskar er. Ni är mycket speciella. Ni har sett vad som har hänt. Ni ser hur andra har behandlats så ont och illa. Jag vet hur ni känner. "

Det fanns mera på den djävulska telepromptern, men Trump övergick till den andra:

"Men ni måste gå hem nu. Gå hem i frid!"

Man gjorde tre inspelningar. Rådgivarna valde den minst motsägelsefulla videon och skickade iväg den kl. 16:17 ET.

Nu förstod jag. Jag hade sett Trumps nye personlige frestare. Suggestion strax före insomningen fungerade inte längre. Trumps hjärnfunktioner började avta. Djävlarerna måste lägga orden i munnen på presidenten medan han talade, och för det behövdes en teleprompter. Jag lyckades få ett foto av den personlige frestaren innan han försvann.

Resten är historia. Kapitoliumpolisen fick förstärkning. Hopen blev tveksam och började gå hem. Trump uttalade sig flera gånger. I sista meddelandet var allt stöd för attacken borta. Polisen rensade Kapitolium på några timmar. Lagstiftarna återvände på Pences enträgna begäran. Rösträkningen återupptogs och avslutades snabbare än någon hade räknat med. Kongressen hade godkänt Joe Biden som ny president.

7.2.4 Att byta sida

När Trump hade skickat sitt mest dämpande mail, ville Screwtape komma in igen. Jag skulle följa med som vanligt. Screwtape skällde ut Trump:

"Du hade världens chans att stanna kvar. Du sumpade den. De båda närmaste i successionsordningen hade varit döda, om du bara haft en halvtimmes tålamod och litet mer tur. Du hade kunnat fullborda din statskupp.

Dödsriket fick inte bestämma, fast vi kom överens om det. Du har saboterat för oss, dina vänner. Du har svikit Proud Boys och andra grupper. De lydde dina order, men du bangade ur. Du svek. Du har förlorat dina bästa anhängares förtroende. Du är en förrädare, värre än aposteln Petrus, som tre gånger förnekade sin mästare, och som nu står för invandringskontrollen till himlen.

Nu får du gå. Du mister inte bara presidentämbetet, du mister också oss. Du gör oss ingen nytta. Som Mörkrets Furste Mefistofeles sade: *Du är en nolla och en loser*. Varför skall vi hjälpa dig mer? Den delen av kontraktet är bruten.

Din själ har vi i alla fall. Inom ett år gör vi dig dement, besatt av din stora lögn. Du blir till åtlöje. Sedan ger vi dig en lång och ångestfull dödskamp. Direkt efteråt får du knalltransport till Helvetet. Dina anhöriga får se djävlarerna som hämtar Dig. Till begravningen ordnar vi något spektakulärt. Det blir bra TV. Ditt rykte kommer att fläckas för alltid, om du inte väljer att begravas som en hund i en skogsdunge. Det kan vi också ordna. Sedan har jag evigheten på mig att plåga Dig."

Orden skar som knivar. Screwtape försvann genom de låsta dörrarna. Ljuset blinkande till. Det hördes en smäll, och Överdjävulen var borta.

När Screwtape hade lämnat rummet, ropade Trump, som tar en utskällning som en regnskur: "Bible-Yeast! Jag behöver din expertis."

Trump's nedslagenhet var tillfälligt borta. Lögnens Furste Trump uppådade allt sitt positiva tänkande för att fortsätta sitt försvar:

"Hör du, vem är den där Petter, som vaktar ingången till himlen?"

"Presidenten menar säkert Aposteln Petrus, en av Jesu tolv apostlar, den förste chefen för katolska kyrkan. Nu står han ovan molnen innanför Pärlporten och tar emot de saligas själar."

"Var han inte en förrädare?"

"Jo, han förnekade Jesus tre gånger", medgav jag. "Men ..."

"Om han är en förrädare och har kvar jobbet hos uppdragsgivaren, så kan vi pressa honom. Han skall släppa in mig i himlen. Då blir Mefistofeles kontrakt värdelöst. Kontakta honom genast!"

"Tyvärr kan jag inte nå honom nu. Det är bara efter döden som jag kan komma upp till Pärlporten, som Petrus vaktar."

"Ja, men då kan du väl dö. Något skall man göra för sin president, för tusan! Behöver du hjälp?"

"Men Isabel då? Och barnen? Måste jag lämna dem för jobbets skull?"

"Det är ditt problem. Jag kan ge dem en liten pension. Jag bjuder Isabel till Mar-a-Lago på middag. Är hon söt? Se bara till att träffa Petter. Jag vill byta sida. Hälsa Petter det. Screwtape lät så arg. Mefistofeles hjälper mig inte längre. Då byter jag bundsförvant."

Så började Trump tänka i andra banor. Han piggnade till:

"Den där påven. Han har sagt att jag inte är kristen! Vad orättvist! Efter allt vad jag gjort för de evangeliska kristna! Bara för att jag bygger muren mot Mexiko! För att skydda oss och våra kristna. Han tycker att jag skall bygga broar i stället. Mellan människor! Tja, visst behövs det nya motorvägsbroar. Jag hade ju tänkt att satsa rejält på infrastruktur, \$ 1 triljon, eller kanske 2, men demokraterna var dumma mot mig. Jag ville pressa dem, så det blev inte av. Inom GOP sade man att infrastrukturen skulle gynna fattiga negrer också, så varför skulle vi lägga ut så mycket pengar?"

Hur som helst, påven såg sur ut när jag träffade honom i Vatikanen. Så har han också efterträtt förrädaren Petter. Jag säger inte påven längre, jag säger Traitor-Successor!

Jag är storsint. Jag gör affärer med vem jag vill. På tal om Petter. Peterskyrkan är stor. Jag gillar egentligen fräschare fastigheter, men jag lägger ett bud.

Traitor-Successor Francis har ekonomiska problem. Kardinalerna vill ha dyra lägenheter. Vatikanbanken har drabbats av förskingring. Rekryteringen går dåligt, både till prästämbetet och till klostren. Jag köper Peterskyrkan! Går påven inte med på försäljning, så duger det med en totalentreprenad för hel-renovering. Jag ser efter vad det kostar att byta alla fönster och måla om. Det blir en bra slant för mig.

Michelangelos Pietà, (1498–99), Peterskyrkan, Rom. Den ville Trump ha bort.

https://en.wikipedia.org/wiki/St._Peter%27s_Basilica

Det blir mycket att städa upp. Jag såg en äcklig skulptur av en död halvnaken Jesus. Den skall bort! Många tavlor var upprörande. Republikanerna värnar om stolta traditioner och kultur. Jag målar helvitt inomhus! Mycket gladare!

I vilket fall som helst kan påven fortsätta med sina gudstjänster där, mot skälig hyra och andel av intäkterna från påvemässorna. De kan sälja coca-cola i pausen. Jag ordnar reklamen! Katolikerna har inte vett att ta betalt. De borde öka avgifterna! Jag hjälper påven att ordna härliga rallyn! Jag hittar på slagord: *Make Almighty God Attractive!* MAGA! Förväxlar någon det med *Make America Great Again*, så inte mig emot.

Han vinkade in en rådgivare: "Ta rätt på Rosemary Vrablic! Hon är min kontakt på Deutsche Bank. Hon var med på mottagningen för Barret, då jag blev smittad. Fråga henne hur mycket jag kan låna med Peterskyrkan som säkerhet. Jag vill ha svaret i går. Fixa också en inbjudan av påven till Vita Huset i mars!"

Den stackars rådgivaren försökte säga, att Rosemary Vrablic hade fått sparken, att Deutsche Bank håller på att avveckla alla kontrakt med Donald Trump, att Trump inte är president i mars, och att den Första Damen frågade vilka möbler som presidenten ville ha med till Mar-a-Lago.

Trump blev rasande: "Säg till henne att sluta flyttplaneringen. Valet är stulet! Jag skall sitta kvar!" Sedan tröttnade han, satte sig ner och tyckte synd om sig själv.

Jag kunde smita ut. Den elake mobbaren krävde att jag skulle dö för hans skull. Jag var vit av vrede.

7.3 Efter upploppet

Morgonen efter gick åt till att ljuga bort den misslyckade statskuppen. Det första som sades, redan när allting pågick, var att det inte var äkta Trumpanhängare som marscherade, utan att de hade blivit infiltrerade av Antifa, allt för att kasta skuld på Trump. Den prominente evangeliske kristne Eric Metaxas uttalade sig:

Utan tvivel var valet bedrägligt. Det är samma idag som i går. Utan tvivel infiltrerade Antifa demonstranterna idag och planerade händelsen. Detta är politisk teater, och den som går på det är en lättlurad baby. Kämpa för rättvisa och be för rättvisa! Gud signe Amerika!

Eric Metaxas (@ericmetaxas) HN 7 januari 2021

Han var inte ensam bland evangeliska ledare. Televangelisten Mark Burns kallade påståendet att Trumps supportrar var ansvariga för *en lögn från helvetets portar*.

Rep. Andrew S. Clyde (R-Ga.), som hade varit med och skrikit vid barrikaderna, tonade senare ner angreppet på Kapitolium och jämförde pöbelns inbrott med ett *normalt turistbesök*.

Innan all död och förstörelse blev känd sade Trump själv om rallyt: "Det var något att fira. Det var en kärleksfest. Det var något vackert."

Jag hade varit med om förberedelserna. Jag hade promenerat bland deltagarna. Jag visste vilka de var. Alla ljög skamlöst.

Förut hade jag letat efter poliser med extrema åsikter. Dagen efter upploppet tittade jag för skojs skull på polisofficeren Michael Riley, en 25-års veteran i Kapitoliumspolisen. Han skrev till en alldeles ny bekantskap:

"Hej! Jag är en polisofficer som delar din politiska uppfattning. Du har filmer på din Facebooksida som visar att du var inne på Kapitolium den 6 januari. Folk åker fast för sånt, den ene efter den andre. Ta bort dina videor direkt!"

Det var att hindra rättvisan. Så får inte en polis göra, men sådant händer när det är blodigt allvar och makten står på spel. Antingen är man med, eller också är man mot. Vinner man, är allt bra. Förlorar man ett uppror, så kan det följa rättsliga efterspel. Då gäller det att ljuga bort sin medverkan. Men då är det för sent. Man måste förhindra att situationen uppkommer. För det krävs en anständig samtalskonst och respekt för sanningen. Trump har med mångas hjälp fört Amerika långt ner i utförsbacken.

7.4 De sista veckorna

7.4.1 Framtidsplaner

Under de sista två veckorna i Vita Huset var jag djupt deprimerad. Min före detta idol hade förlorat. Han hade gjort det värsta en president kan göra: Anstiftat uppror. Han hade satt sina egna intressen före landets och tagit hjälp av fienden. Han hade varit totalt okänslig för medborgarnas känslor, behov och liv. Han hade aldrig skilt mellan USA:s, republikanernas och sina egna intressen. Han hade rivit ner värdefulla institutioner utan att ha något nytt att komma med.

Den mannen hade jag beundrat. För honom hade jag arbetat i ett halvårs tid. För hans skull hade jag tänjt min övertygelse långt över gränsen till lögn. För hans onda projekt hade jag övergivit min familj. Vad skulle jag göra?

Vad gjorde de andra? Talade de allvar med presidenten? Fördömde de honom? Ville de avlägsna honom? Om inte, sade de upp sig för att markera sin avsky för uppviglingen till uppror? Eller vad de medskyldiga? Några måste ha varit det? Hur många? Jag kunde bara gissa. Som Edward hade sagt: *Lita aldrig på någon i Trumps Vita Hus!*

Några höjdare stannade kvar: Stabschefen, försvarschefen, utrikesministern. De riskerade att få stämpeln som medlöpare, men de ansåg – efter vad jag fick höra – att landet befann sig i en svår kris, att Trump kunde tänkas göra vad som helst, och att de kunde avvärja värre olyckor genom att stanna kvar.

Deras beslut vägledde mig. Jag var djävulsansvarig. Jag kunde stå emot om någon Satans tjänare tog sig in i maktens centrum. Jag kunde hindra något hemskt från att hända. Plikten bjöd mig vara kvar.

Det fanns andra skäl. Jag var kanske inte välkommen hem till Lynchburg. Skilsmässan lurade runt hörnet. Isabel och jag hade två hus, och med allt större sannolikhet, två hushåll. Jag skulle få betala ett rejält underhåll. Min lön behövdes så innerligt väl. Mitt anseende var redan solkat. Jag beslöt mig för att stanna tiden ut.

Det var en hemsak stämning på arbetsplatsen. Ännu några dagar före den 20 januari, då Biden skulle installeras, var Trump kvar i sitt förnekande. Hans fru, Melania Trump, Föränta Staternas Första Dam, fick ta kontakt med flyttfirmor i hemlighet, så att Donald inte skulle skälla ut henne för förräderi. Presidenten satt handlingsförlamad och tyckte synd om sig själv.

USA saknade styrning. Alla i den gamla administrationen sökte nya jobb, och många hade lämnat Vita Huset. Den nya administrationen hade knappt fått komma in och hälsa. De var portförbudna till den 20 januari kl. 1200 ET. Den enda verksamhet som pågick var benådning av fångar, men även detta gick snett. Kontrollen var obefintlig.

När jag skulle få ett intyg om mitt arbete, så fick jag skriva det själv. Jag beskrev mina arbetsuppgifter, dock utan att nämna Screwtape eller Mefistofeles, och lade till bra adjektiv om mina insatser. Administrationens allra, allra sista personalchef skrev under utan att titta på texten.

Onsdagen den 13 januari hölls administrationens sista bibelstudium. Stämningen i rummet var tryckt. En sista gång skulle jag möta vicepresident Mike Pence. Han var en hjälte, tyckte jag. När Pence kom in reste jag mig upp, tog upp en applåd och började tala:

”Tack, Mr Vice President, för Er insats för att med fara för eget liv försvara konstitutionen och respektera folkets vilja, trots att denna gick Er emot! Demokratin lever än!” Sedan tog jag upp psalmen *Nu tackar Gud allt folk* så gott det gick bakom munskyddet.

Jag fick inte med mig någon. Deltagarna började skruva på sig, harkla sig, titta ner, ta upp en näsduk för att putsa glasögonen, ta ett glas vatten. Bibelstudieledaren Drollinger sade:

”Vi har kommit överens om att hålla politiken utanför detta rum. Jag tycker att vi börjar med ett tyst *Fader Vår*.”

Jag minns ingenting av vad som avhandlades, för jag bara tänkte på Pence och hans roll. Han hade ständigt räddat Trump undan dennes värsta grodor. Ändå hade Trump hade lämnat ut sin vicepresident till pöbeln för att dödas. Pence hade nätt och jämnt undkommit. Ändå hade han varit skonsam. Han hade kunnat hävda att *Trump inte kunde fullgöra sina befogenheter och plikter som president* och därmed få undan Trump med hjälp av det 25-te tillägget till konstitutionen. Pence hade avstått. Vad tänkte Mike Pence egentligen om sin chef?

Efter avslutningen skulle deltagarna skiljas för gott. I stället för handskakningar gjorde vi coronatidens armbågsstötar. Jag tyckte att Pence gnuggade min armbåge litet extra.

Själv måste jag tänka på framtiden. Det hade jag inte hunnit förut. Jag måste se om mitt eget hus. Hur skulle jag göra? Be Trump om benådning? Nej, jag var för liten och obetydlig.

Jag hade läst 1900-talshistoria. Jag tänkte på nazisterna i Tyskland efter andra världskriget. De som hade varit aktiva i parti eller förvaltning hjälptes åt. De fixade jobb åt varandra i den nya förbundsrepubliken. Ingen ångrade egentligen vad de hade gjort, men de teg stilla. För dem som var skyldiga till riktiga ogärningar fanns utvägen att bli smugglad till Sydamerika. Väl där gick det bra för de flesta innan Israels underrättelsetjänst hann ifatt dem.

Flykt från hemlandet behövdes inte för min del. Däremot hörde jag mig för hos den nyligen bildade föreningen *Trumpanhängare under jorden*, som hjälper trumpsupporters utan arbete eller med åtalsrisk. Hade någon ett jobb åt mig? Vad som helst inom *Deep State* kunde duga. Jag skickade CV och andra handlingar till dem, inklusive mitt egenhändigt skrivna betyg från Vita Huset.

7.4.2 Min egen bibel

För att få litet tröst gjorde jag som Trump själv och gick till St. Johns kyrka alldeles intill Vita Huset. Jag hittade en lugn vrå där jag kunde knäböja och gråta.

”Herre jag tror! Hjälp min otro!” var det första jag bekände. ”Jag skulle ha lyssnat på Edward!” var min andra tanke. Jag sökte ett bibelspråk:

Varje människa skall underordna sig all den överhet hon har över sig. Ty det finns ingen överhet som inte är av Gud, och den som finns är förordnad av honom. De som motsätter sig överheten gör därför motstånd mot Guds ordning, och de som gör motstånd drar straff över sig själva.

Rom 13:1-2

Jag nynnade:

Vår överhet med trofasthet
Vi dig ock nu befalle
Giv henne ro
Och låt oss bo
I frid och hugnad alle.

Sv Ps 1937 431:7

Men kunde detta stämma? När landets högste ledare hade sålt sin själ till djävulen? När han hade anstiftat uppror för att själv få vara kvar? Skulle man lyda då? Finns det inga gränser? När den ynkliga figuren kräver att jag skall dö för honom? Jo! Vänta bara

till dess Gud har lagt mina fiender som en pall under mina fötter.

Ps 110:1

Så tänkte jag på ett helt annat bibelord:

Gör er inga bekymmer, utan när ni åkallar och ber, tacka då Gud och låt honom få veta alla era önskningsar.

Fil 4:6

Så skall jag göra, tänkte jag. Fortfarande på knä bad jag högt:

”Tack gode Gud! Tack för att den onde Trump har förlorat valet! Tack för att då åter låter Amerika blomstra!

Jag önskar att presidenten skall få sina onda gärningars rättvisa lön. Låt honom bli riksriktad för den misslyckade statskuppen! Förkunna sanningen för hans bedragna supportere! Fäll honom för alla hans våldtäkter! Låt hans ohederligheter drabba honom ekonomiskt!

Mest av allt önskar jag att Du skyddar vår arma jord för människors syndiga stöld av dess begränsade resurser. Tänk på Din skapelse! Tack för att du har tagit bort Trump från makten att öka koldioxidutsläppen! Hjälps oss att stoppa allt som leder till förstörelse!

Stå upp mot alla som ljuger! Sprid din vishets Ande bland vårt amerikanska folk så att ingen tror på konspirationsteorier!

Käre Herre Jesus! En liten sak på slutet! Hjälps mig till min barndoms tro! Hjälps mig att hitta min egen bibel!

Herre hör min bön! Amen!”

Så slog jag upp en bibel och hamnade i Matteusevangeliets berättelse om de anförtrodda punden. Där fanns en tjänare som hade fått bara ett pund, men som hade grävt ner det i jorden och inte utnyttjat det. *’Den oduglige tjänaren blev utkastad i mörkret där ute. Där skall man gråta och skära tänder.’ Matt 25:30.* Då tänkte jag:

”Jag har fått flera pund. Jag är kvar i Vita Huset och har en viss makt. Jag har nästan två veckor på mig. Jag skall utnyttja min ställning under den tiden. Jag skall arbeta för mina böneämnen. Mina två veckor är mina pund. Jag skall inte gräva ner dem i jorden.”

Att sammanfatta i enkla punkter var mitt jobb som föredragande för presidenten. Nu måste jag skriva en minneslapp till mig själv. Normalt skulle jag skriva i min telefon, men mina böneämnen är en sak mellan Jesus och mig. Apple och Secret Service skall hållas utanför.

Jag letade efter något att skriva på och ett underlag. Jag hittade bara en psalmbok bredvid mig i bänken. Jag skrev på försättsbladet:

FULLBORDA HERRENS VERK

1. Hitta Herrens ord
2. Förkunna sanningen
3. Hjälps varnlösa kvinnor
4. Skipa ekonomisk rättvisa
5. Dämpa global uppvärmning
6. Kämpa mot lögnare

Jag var tvungen att använda kod. Ingen fick veta mina planer i förväg. Ingen fick ställa mig till svars. Den enda misstänkta punkten i uppräkningsen var *global uppvärmning*, för någon sådan fanns inte enligt Trump.

På bladet med minneslistan fanns en stämpel *Tillhör St. Johns församling*. Jag rev ut bladet och stoppade det i fickan. Jag snuddade vid ett annat bibelord:

Ta inte rätten i egna händer, mina kära, utan låt Guds vrede ha sin gång, ty det står skrivet: *Min är hämnden, jag skall utkräva den, säger Herren.*

Rom 12:19

Det ordet gällde inte här. Min sak, hela listan, var rättvisa och inte hämnd. För övrigt tillhörde listan inte mig, utan St. Johns församling, det stod ju stämplat.

Bättre till mods reste jag mig upp och såg mig omkring. Då fick jag syn på en monter med texten: "President Trump kom till denna kyrka när den hade brunnit och höll denna bibel i sin hand."

Där låg den: Min egen Bibel, identisk intill sista böjning, sista veck på skärmen. Gud hör bön! Men montern kunde vara larmad, och en stöldanmälan var det sista jag ville ha. Nu gällde det att vara praktisk. Ännu hade jag inte sagt upp mig. Ännu hade jag kvar mitt rykte. Medan administrationen löstes upp kunde jag göra vad jag ville.

När jag lämnade kyrkan såg jag att någon som suttit vid bokbordet reste sig och tog psalmboken bredvid min plats. Det var inte en kyrkvaktmästare, för en sådan hade förebrått mig för det utrivna bladet. Det var säkert någon agent som hört min bön och ville läsa avtrycken av min penna på underliggande sidor.

Jag återvände till Vita Huset. Jag ringde CIA och berättade att min Bibel kommit på avvägar, och påstod – helt utan faktaunderlag – att den var en kodnyckel till det hemliga projektet *Fria från fruktan*, fast jag använde det kodnamn på projektet som datorerna allt för sent hade bestämt. I datorn var projektet så hemligt, så att mina kontakter inte fick forska i det, men de trodde mig, lovade att hämta in min bibel till kontoret, köpa eller stjäla en likadan från förlaget, göra en attrapp d.v.s. en likadan Bibel med likadana veck, men utan mina kommentarer inuti och lämna originalet till mig.

Jag skulle få min egen bibel. Första bönepunkten var hörd. *GUD VARE LOVAD!*

Som tack skickade jag \$ 10 000 till Edward med den kryptiska texten *NO PRAYERS* som kompensation för att jag aldrig någonsin i livet skulle be för Donald J. Trumps själ.

7.4.3 Förkunna sanningen

Möjligheten att uppfylla min andra bönepunkt kom upp av en tillfällighet. Jag såg en dator vara uppsatt med beställning av skyltar till Trumps avskedsrally när han för sista gången skulle flyga Air Force One från Joint Base Andrews. Där beställdes skyltar och banderoller med olika texter. I en anständig administration skulle sådant ske i partiets namn och lokaler, men Trump hade inga hämningar. Jag tittade mig omkring och gjorde nya texter. Det blev sådant som:

"The only DOUBLY IMPEACHED PRESIDENT!"

"Trump COWARD AND LOSER!"

"Four years – FAR TOO MUCH!"

"THE WORST PRESIDENT in US history."

"Bloodsoaked Trump! Guilty of 200 000 Covid deaths!"

"Bye, bye! Never see you again!"

Jag avslutade beställningen och stängde av. Trump och hans mobb skulle få veta sanningen. *GUD VAD SKÖNT* det kändes!

7.4.4 Blod till polisen

Min nästa plan krävde att jag gick upp till Sussie. Hon var fortfarande kvar i Vita Huset, eftersom hon var opolitisk, anställd av militären på ett tvåårskontrakt. Hon ville fullfölja kontraktet eller i varje fall stanna några månader till, så att de nya sjukvårdare som Biden lät anställa fick en chans att komma in i jobbet. Hon hade ingenting emot att prata en stund.

Produktionen av utspätt presidentblod hade hon sedan länge lagt bakom sig. Hennes jobb var trist, för Trump satt och tyckte synd om sig i ett hörn hela dagarna och upprepade till leda beskyllningarna om det stulna valet. Sussie hade inte lust att göra något åt sin besvärlige huvudpatient, när det inte längre hade någon betydelse för USA. Presidenten hade nästan slutat resa, så hon och hennes kolleger i WHMU behövde inte längre flänga runt i Air Force One, inklämda i sjukrummet ombord. Sussie fortsatte att lyssna på en glesnande ström av desillusionerade tjänstemän.

Efter inledande snack frågade jag om vad hon tänkte om Trump och våldtäktsanklagelser. Hon var upprörd och beklagade att rättvisan inte fungerade. Jag undrade, om hon ville hjälpa rättvisan på traven. Hade hon kvar något oblandat presidentblod?

Hon hade gömt ett sista provrör i frysen. Hon visste, att det var värt en förmögenhet, och hade tänkt sig det som betalning för ett sommarresidens. Jag frågade, om hon i stället kunde ge det till en pålitlig polis, som skulle föra skicka det för DNA-analys och föra in det på Donald J. Trump i misstankeregistret och se till att det stannade där. Så skulle polisen ge ett tips till avdelningen för kalla fall, och man skulle få en misstanke bekräftad med gedigen teknisk bevisning. Detta kanske skulle leda till fällande domar i några av våldtäktsfallen.

Sussie tvekade en minut. Hon tittade på mappen med Trumps journal, hon tog fram en tidning där ett av våldtäktsoffren hade intervjuats. Hon granskade mig från topp till tå, innan hennes blick stannade vid mina ögon. Så suckade hon och donerade presidentblodet.

Vi samtalade en stund om det rätta sättet. Sussie måste bli ett nyckelvittne om hur provet tagits och bevarats. Det kanske skulle hålla i domstol. Dessutom, om det fanns en välgrundad misstanke, så kunde man att låta en polis arbeta som servitör eller städare på Mar-a-Lago, och hämta DNA via någon använd servett eller tandborste, eller – om opinionen så tillät – så kunde man använda sparade blodprov från Walter Reed-sjukhuset. Med teknisk bevisning kunde Trump bli fälld. Gud skulle se till Sussies offergåva och höra min bön.

Jag lämnade Sussies rum med provröret nerstoppat i dokumentportföljen. Vilken frikostighet! Varför?

En hemsk fundering: Ville hon hämnas på Trump? Jag slog bort tanken. Inte Sussie! Ville Freddie inte längre sälja åt henne? Hade de blivit osams? Hade hon dåligt samvete för sin medverkan i blodförsäljningen? Hade hon tröttnat på pengar? Patienterna betydde mest för henne. Jag ville gärna veta hur Sussie tänkte.

Eller var det något annat? Vi hade haft så fina samtal under hösten. Var hon kär i mig? Men att ge mig en så dyr gåva! Tanken svindlade! Jag rodnade som en skolpojke.

Hur som – jag tog blodprovet med dess oklanderliga märkning och datering och lämnade det till min poliskontakt. På köpet fick polisen litet mailväxling från ledare i kriminella stödgrupper till Trump. Sedan fick vi vänta till dess Trump inte längre var president så att man kunde öppna en utredning mot honom, och avbida den dag som demokraternas valstrateger hade utsett till att värma upp de kalla fallen.

Jag hade gjort vad jag kunde åt Trumps vidrigheter. *GUD SKE PRIS!*

7.4.5 Bitcoin

Jag hatade Trump. Nu skulle han drabbas ekonomiskt. Jag hade hittat ett sätt. Samtidigt skulle jag hjälpa klimatet.

Det fanns mycket som jag hatade. En sak var *slöseri med utsläpp*. Trump hade fel om klimatet. Jag tyckte att man skulle spara. Jag ville börja någonstans och ta bort något helt onödigt.

Jag hatade dem som *levde gott på brott*, dolde sina affärer och kom undan. Jag fruktade och avskydde dem som *terroriserade självständiga medarbetare* och deras familjer.

Kunde jag göra något? Jag kom att tänka på Bitcoin.

Bitcoin är en kryptovaluta, skapad av sådana som var rädda för bankers och myndigheters insyn och kontroll. Kontrollen överläts i stället på den enskilde, och den sker genom listigt delande av hemligheter med öppna och hemliga nycklar. Varje transaktion medför komplicerade beräkningar. Man kan tjäna nya Bitcoin i "gruvor", d.v.s. datorer som sätts att lösa svåra problem dagarna i ända. Idén bygger på en härlig matematik.

Detta utnyttjas av olika aktörer: Dels av dem som ville gömma något, främst den organiserade brottsligheten, som kan dölja sina affärer effektivt, men även av politiker som vill stoppa undan kampanjbidrag av olika slag, och av spekulanter som i jakt på arbetsfria inkomster lever på Bitcoins våldsamma kursrörelser.

För allt realisera betalningar med Bitcoin används datorer med dyra komponenter av sällsynta grundämnen och mängder av datatid, som årligen drar energi som motsvarar Nederländernas totala elförbrukning under ett år.

Det är lätt att förlora Bitcoins. Det finns ingen bank som vet allt och kan rädda en från misstag. Har man inte backup på sina Bitcoinkonton är det kört. Det vill man ogärna ha, för hemligt skall vara hemligt.

Jag ville ställa Bitcoin i en dålig dager, så folk skulle sluta med detta helt onödiga slöseri med beräkningskapacitet. Jag ville också ge Trumps lögnkampanj ett tjyvnyp. Screwtape hade lärt mig: Skall man fuska, så skall man göra det rejält.

Jag kände till tidpunkten då ett jättestort bidrag skulle komma till en fond som stöder det grundlösa påståendet att valet var stulet och som används för att förfölja motståndare till presidenten. Donald Trump kunde också ha personlig vinning av tillgångarna, förutsatt att han deklarerade pengarna som inkomst.

Fonden hanterades av den värsta och elakaste Trumpanhängaren i Vita Huset. Transaktionen skulle komma vid en tidpunkt som jag visste om. Backuperna togs enligt ett schema som jag kände till. Om transaktionen förstördes innan backupen togs, skulle bidraget vara borta, hoppades jag. Även om någon kunde rekonstruera transaktionen, så skulle den blottas för många obehöriga ögon, vilket båda parter ville undvika.

Därefter skissade jag på några falska mail. Ett skulle ha kommit från donatorn som skulle fråga om transaktionen hade ägt rum. Jag såg också till att andra donatorer skulle fråga den förste om det gick att lita på att pengarna kom fram och inte förskingrades. Jag kunde hoppas att Bitcoin skulle anses som otillförlitligt, att den elake trumpanhängaren blev anmäld för

förskingring, att kampanjkassan eller Donald Trump personligen miste ett rejält bidrag och att andra donatorer skulle avskräckas att ge sina pengar till en oärlig fond. Samtidigt spekulerade jag i en kraftig nedgång för Bitcoin under de närmaste veckorna. Det var ingen dålig kombination.

I flyttröran gillrade jag en fälla. Jag lade den kritiska datorn på en bokhylla som måste välta. Datorn skulle falla på ett sätt så att den lätt skulle bli nertrampad. När detta hade hänt, frågade den skamsne flyttgubben vad han skulle göra med datorn. Jag visade på en container märkt med *Till destruktion*, och såg till att den blev tömd.

Sedan gick jag till ett internetcafé där de flesta ägnade sig åt dataspel. Där skrev jag de mail som behövdes, ändrade avsändaren till den jag ville, såg till att allt gick via en anonymiseringsserver och att mailen sändes vid de rätta tidpunkterna. Saken borde fungera och brottet skulle vara svårt att spåra, eftersom så många inblandade ville hålla tyst.

Jag kände mig nöjd med mig själv. Trump förlorade pengar. Bitcoin förlorade anseende. Dess klimatförstörande elförbrukning skulle minska. Punkt 4 och 5 kunde bockas av. "*TACK GODE GUD!*" skrev jag på en tom dataskärm.

Under en lugn sekund då spelljuden var dämpade tyckte jag mig nästan höra en diskret applåd och Screwtapes röst:

"Hurra! Nu har du gjort dig skyldig till stöld, förskingring, förtal och en massa andra brott. Snart är du välkommen till oss! Jag hör av mig!"

Men när jag tittade runt i lokalen så fanns ingen djävul där.

I Vita Huset hade personalen tunnats ut. Resten av veckan använde jag för att städa i pärmor och datorer för att dölja det jag ville dölja.

Bland papperna efter mitt gamla projekt hittade jag Kushners räkning för kåporna. Jag skrev *BESTRIDES!* på den och skickade tillbaka en kopia. Det var litet orättvist, för de vanliga kåporna var OK. Det var däremot inte lyxkåporna av finaste silke. Det fanns många sådana överblivna i ett förråd. Jag gav några av dem till kamrater som tänkte ta avsked från Trumps på Joint Base Andrews. De övriga tog jag hem. De skulle gå till ungdomars Halloween-firande. De svarta silkeskåporna med broderade eldslågor borde göra succé.

Det sista brev jag fick till mitt jobb på Vita Huset var ett stort vitt kuvert. Det kom från ett advokatkontor. Isabel begärde skilsmässa. Hon ville ha ett saftigt underhåll. Jag skulle få träffa Joseph och Eve högst två gånger per år, och då i närvaro av en präst, allt på grund av mina kontakter med djävulen.

7.5 Trumps avfärd

Den 20 januari, den allra sista dagen, gick jag från jobbet i god tid före Trumps avresa från Joint Base Andrews i Maryland, 13 km sydost om Vita Huset. Jag kände en blandning av hämndlystnad och nostalgi. Jag åkte till flygplatsen för att se honom en sista gång.

Det var tätt med besökande. Till Trumps ära bar ingen munskydd trots den skyhöga smittspridningen. Till min stora förvåning var det mina skyltar som prydde rallyt. Varenda text hade kommit med! De Trumpfientliga slagorden lyste upp den klara januaridagen. När besökarna fick se dem, ryggade de tillbaka. Några försvann omedelbart.

Varför har ingen hört talas om den skandalen? Därför att ingen ville skriva om den! Det var B-laget av journalister som dök upp, eftersom de bästa skulle täcka installationen. Anhängarna trodde inte sina ögon. De ville inte tala om något så pinsamt. Ingen ville rikta Trumps uppmärksamhet till sabotaget och väcka hans vrede. Den avgående presidenten själv ville inte erkänna saken. Demokraterna pratade om försoning och om att ena landet, så de tystade ner historien. Men jag hade *hittat på* pojkstrecket, jag *vet* hur det var, och jag *skriver* om det.

Jag tittade efter bekanta. Den förste jag kände igen var Freddie. Trots att Freddie var effektiv och trots att han hade varit hygglig mot Sussie när hon var rädd för djävulen, så var jag hjärtligt trött på honom. Han hade lurat mig att begå brott för en spottstyver – även om det blev mycket pengar för mig ändå. Hans verksamhet var destruktiv. Jag skulle djävlas.

Freddie var helt förvandlad. Den lismande vaktmästaren hade blivit en världsman i dyra kläder. Men en nyinlärd Bostonbrytning förkunnade han:

”Jag har fått ett uppdrag av president Donald Trump. Jag skall skriva en konspirationsteori om att röstmaskinerna har manipulerats från Italien via en militär kommunikationssatellit. Har du lust att göra en faktagranskning, så att det blir litet mera troligt? Taxan är den vanliga. Det är bråttom. Jag skall just flyga med presidenten i Air Force One för första och sista gången. Han har låtit boka hemresan för mig i första klass, men tyvärr inte betalt den.”

”Freddie Tag!” sade jag med stort allvar och såg honom i ögonen. ”Jag tror inte du behöver bekymra dig för hemresan. Är jag rätt underrättad, så blir du mött vid flygplatsen i Florida. Presidenten blir nog förvånad. Du får skjuts i en snabb vit bil med stora bokstäver på sidorna. Du får gratis logi. Dina värdar hjälper säkert till med att avboka flygbiljetten, för de har flera saker att prata med dig om. Utpressning, t.ex.”

Detta var en bluff, fastän många hade talat om att sätta dit Freddie. Nu kommer han att sitta och vara orolig hela tiden. Då kan han inte sälja, och han förlorar ordern från Trump. Det känns i hans plånbok.

Freddie vände på klacken och sade inte ett ord. Jag ropade bakom honom: ”Kan du inte hitta på ett mer meningsfullt liv än att lura en massa okunniga människor fulla i fan? Hur står du ut med att ljuga hela dagarna?”

Mitt allra sista telefonsamtal på tjänstetelefonen, som jag hade glömt att lämna in, gick till ett av Freddie's offer. Jag sade bara: ”Anmäl! Freddie är i Florida med den avgående presidenten om en timme.”

Nu hade jag jävlats igen. *GUD VAD SKÖNT!*

Det sista lät illa. Jag måste förklara mig. Jag var förtvivlad och låg på knä i St. Johns kyrka. Så bad jag till Gud. Han gav mig mod. Gud hjälper den som hjälper sig själv. Så han hörde min bön! Det blev bättre på alla sex punkterna. Halleluja! *GUD HÖR BÖN!*

Så dök Marine One-helikoptern upp. När den precis hade landat, såg jag, men inga andra, Överdjävulen Screwtape stiga ur. Han gick fram till mig och hälsade:

”Jag följde med presidenten i helikoptern. Jag såg till att han gav en exekutiv order att höja legationens status till ambassad. Någon i gamla gänget får exekvera beslutet före klockan 1200. Du talar nu med *Ambassadör Screwtape*, högst i rang bland diplomater i USA!

Trevliga plakat du har ordnat med! Det var precis vad jag ville. När han inte lydde oss och fördärvade hela vår plan, då ville jag plåga honom litet extra. Han avskyr att heta fegis. Jag öppnade den där datorn du använde. Du jobbar verkligen bra för oss. Jag lät några smådjävlar anmäla sig som frivilliga till rallyarrangören för att sätta upp plakaten. Det gick vägen, som du ser. Men att kalla Trump för *bloddrypande* var väl en överdrift? Det är ett ord som jag reserverar för effektivare ledare. Synd bara att media är så dåligt representerade! Nu är Trump ute. Vem bryr sig om honom?

Inte vi i alla fall. Han måste naturligtvis ha en personlig frestare. Jag har återinsatt gamle *Semperdiabolo Death*, till mycket lägre lön, förstås. Jag var litet hård mot Sem. Nu slipper han kronprinsessan Victoria och gänget. Han gillar sin gamle patient. Han får leka som han vill.

Förresten! Trump berättade att Freddie hade startat en ny verksamhet. Vi kan ge honom tips! Vi är bra på att uppfinna riktigt jävliga konspirationsteorier. De säljer! Freddie blir rik! Du kan väl be honom titta in på ambassaden vid tillfälle? Här har du mitt visitkort!”

Då steg presidenten ur helikoptern. En salut med 21 skott avfyrades. Screwtape blev förtjust: ”Det påminner mig om krig!” sa han och tittade glatt på rädda barn och hundar. Själv granskade jag flygplanet och dess ingång. Jag såg en känd profil smyga upp för trappan.

”Tack för denna tiden!” fortsatte Screwtape. ”Du har uträttat mycket som vi ville ha gjort. Tänk på hur mycket nytta som du gjort oss, så länge du lever, hur länge det kan bli.

Det var vi som rekryterade dig. Visste du det? Din personlige frestare gav mig ett tips. Jag sa OK, så han fixade en inbjudan till Edward från de kristna databehandlarna. Edward hade hört om dig, så han tackade *ja* och saken var igång. Vi har verkligen haft nytta av dig.

Du skrev aldrig på kontraktet om din själ. För min del behövs det inte. När Trump är borta så spelar du ingen roll.

Din situation är besvärlig. Den här staden mal ner människor. Du har gjort dig omöjlig på alla sätt. Trumpanhängarna är rädda för dig. De vill inte höra talas om dig och vårt samarbete. Dina små hyss i det fördolda hjälper dig inte till någon roll hos demokraterna. Din politiska karriär är slut. Jag känner verkligen för dig.

Du riskerar fängelse för bedrägeri. Trump kanske upptäcker att du har motarbetat honom och vill hämnas. Då kommer hans hejdukar att göra livet surt för dig och din familj.

Du ligger i skilsmässa. Isabel är förbannad på dig. Du kanske får träffa barnen övervakade två gånger per år på något café. Kan du vara pappa på de villkoren? Med en sådan far blir barnen lika dåliga som Trump! Det är ditt fel.”

Så lyste det till i Screwtapes ögon. Elakheten blev personlig, större än vad jobbet krävde:

”Du förtjänar det här! Du vet det själv! Du är oduglig! Din Pappa sa det till dig när du var liten. Det var därför han slog dig. Du förtjänade att bli slagen. Ta olyckorna personligt! Ta dem som straff! Rättvisa straff!

Du har ställt till en del på sista tiden. Du tror att du är ädel. Du har fel! Du är fylld av bitterhet och hat. Är det inte skönt att hata? Att bara tänka på hur illa någon annan har gjort mot dig? Du skall få hata mera. I en hel evighet! Börja med din Pappa!

Vad har du att leva för? Varför skall du leva alls? Är det inte enklast att avsluta alltsammans? Din personlige frestare – jag säger inte hans namn – skall hjälpa dig. Vi ses nere hos mig. Jag slår vad om din årslön att du är hos oss inom en vecka.”

Jag höll på att bryta ihop och börja gråta, men någonstans ville jag sätta mig till motvärn. Jag sa bara: "I Bitcoins! Topp!"

"Ingen kan hindra dig", fortsatte Screwtape. "Du skall känna ett stort lugn. Döden är en lockelse. Du går bara in i mörkret. Allt kommer att bli bra. Välkommen!"

Han klappade mig på axeln.

Screwtape vände sig till någon i folkmassan, jag såg inte vem:

"Vet du hur man *inleder någon i frestelse*? Martin Luther, en 1500-talsmunk, förklarade saken så här. Det hade något med *Fader vår* att göra: '*Bedrag och förför honom till vantro, förtvivlan och andra svåra synder och laster!*' Det är grejor det! Gör så, grabben! Luther visste vad han talade om. Vi fick honom nästan ett par gånger.

Mitt råd: Satsa på *förtvivlan*. Där är Jerry nu. Du skall hjälpa honom ända fram. Börja med en spellista till bilradion med Schuberts *Winterreise* och *Die Schöne Müllerin*. Det första verket är en sångcykel med 24 låtar. I tre, fyra stycken av dem vill sångaren ta livet av sig till en rogivande musik med underbara harmonier. Det andra verket, lika vackert det, avslutas med att sångaren ligger i en bäck efter att ha dränkt sig av olycklig kärlek. De romanserna blir bra bilmusik. Jerry kommer att gilla dem.

I laptopen skall du lägga in en e-bok, Goetes *Den unge Werthers lidanden*. Den gav upphov till en självmordsepidemi bland unga män 1774 och framåt. Boken kommer att inspirera honom. Lycka till!"

Den fräcke fan, tänkte jag. De gamla frestartagen sitter minsann kvar hos den mäktige ambassadören.

Efter presidentens avskedstal började militärorkestern spela. Ambassadör Screwtape försvann till viktigare uppgifter vid Bidens installation, nu med en hedersam inbjudan.

Presidenten och hans Första Dam gick ombord på Air Force One för sista gången. Till ingen nytta förbannade jag min tid i Vita Huset. Då dök Sussie upp.

"Nej men, där är du! Jag trodde väl det. Du var kvar hos oss in i det sista. Vet du vad? Jag tycker att du är gullig mitt i alla dina djävla galenskaper. Men jag har en etisk princip: Jag har aldrig ihop det med mina patienter. Till dem räknar jag dig, efter alla våra fina samtal under hösten.

Jag började drömma om dig på nätterna. Då tog jag fram min dyra nya Iphone, – jag har kommit på grön kvist nu – tryckte ned änglaknappen och såg en djävul vid min säng. Då förstod jag ännu bättre att jag skulle akta mig. Men du är gullig i alla fall!"

"Men du skänkte mig presidentblodet, en gåva värd miljontals dollar. Var det inte av kärlek?"

Hon skakade på huvudet. Blick och röst blev professionella: "Att du tror sånt om mig! Vilken komplimang! Tyvärr. Det var inte så kostsamt. Vem vill ha dyr humbug när Trump har förlorat? Blodet i provröret utgjorde ett osäljbart restlager. Du är lättlurad av naturen. Kärleken och vännen Screwtape har gjort dig blind. Men jag gillar dig för vad du gör. Det har kostat på för dig att komma dit!" Så drog hon ner munskyddet, kysste mig på kinden och gav sig av.

"Kunde det ha blivit något?" tänkte jag när jag strök kinden som hon hade kysst. "Eller var hon bara Screwtapes redskap för skilsmässan? Så kände jag inte alls i höstas."

När planet hade lyft, såg jag mig omkring och fick syn på Edward Sullivan. Han lade en lapp i ett ihåligt träd och försvann. Jag hittade lappen, såg en tidpunkt och adressen till samma restaurang där vi hade träffats förut. Det kanske fanns en fortsättning.

8 Efteråt

8.1 Edward tillbaka

Så satt vi igen, Edward och jag, på det enkla fiket där vi sagt adjö för drygt 7 månader sedan. Nu var rollerna ombytta. Edward beställde räksmörgåsen. Han började:

”Innan du börjar berätta om din tid i Washington skall jag dra några händelser under mitt halvår. Det var enkelt att försvinna. Det fanns fortfarande folk på utrikesdepartementet som var anställda för sin kompetens och inte för sin lojalitet. Jag kände ett par stycken. När Trump började förhandla med djävulen – jag förstod redan då att han var beredd att sälja sin själ – ville jag inte vara med längre.

Jag och hela familjen måste bort. Jag kunde tänka mig en ambassadörspost i ett *shithole country*, som Trump kallade vissa afrikanska stater. USA behövde kontakten för våra långsiktiga mål i Afrika. Någon vettig människa borde åka dit innan Trump hann förstöra ännu mer. Det var inte tid att vänta till januari 2021. Ett par inflytelserika människor ville ha mig där. De fixade en utnämning och lade den långt ner i en hög som Trump skulle skriva under. Som vanligt var han för lat och skrev på utan att kolla vad han gjorde. Sedan blev det, fortare än jag hade tänkt mig, ohållbart att vara kvar. Men jag lever, min familj lever, och Trumpanhängarna har annat att göra än att bråka med mig. Jag har blivit placerad hemma under den närmaste tiden. Jag tänker samarbeta med både republikaner och demokrater på departementet. Nu får du berätta.”

Det var inte lätt. Jag hade inte haft någon att prata med, utom Screwtape och Sussie förstås. Jag tog fram mina värsta tankar, som jag annars bara vädrade inför Guds ansikte i Edwards kapell:

”Jag har förlorat förtroendet hos alla grupper i Washington:

- Jag har inte betalat mina räkningar i min yrkesverksamhet, vilket jag lärt mig av Trump. Skulle jag få ett uppdrag inom mitt gamla område, kan jag inte köpa databaser som förr. Jag har gjort mig omöjlig som expert på stora datamängder.
- Jag har förhandlat med djävulen – jag är en paria bland evangeliska kristna.
- Jag har hjälpt presidenten att sälja sin själ. Jag är omöjlig bland Trumpanhängare.
- Kontraktet med Vita Huset upphörde 20 januari. Jag var kvar till slutet. Jag har inte visat mod mot presidenten – jag är omöjlig bland Trump-motståndare.
- Presidenten förlorade pengar på de dödas lyxkåpor. Får han veta min roll, är allt kört.”

Edward nickade. Jag fortsatte:

”Till detta kommer tvivelaktiga och rent brottsliga handlingar:

- Jag har låtit federala medel betala juristhjälp för mina privata husaffärer.
- Jag har stulit programvara och sålt den under annat namn, dock bara till dumma användare som låtit sig luras och inte haft reell nytta av den.
- Jag har tagit emot pengar för presidentblod och konspirationsteorier, fast jag visste att allt var humbug.
- Jag har lurat Freddie på pengar, vilket är farligt, för Freddie är en småskurk och utpressare. Under de sista månaderna har han fått flera inflytelserika vänner.

- Jag har hämnats på Trumpanhängare genom att förstöra Bitcoin-hårddiskar och förorsakat stora ekonomiska förluster för dessa banditer.
- Jag har använt presidentens blod för att få fast honom i våldtäktsmål.
- Jag har gjort fientliga skyltar till Trumps avskedsrally.

Mina värderingar har ändrats på väsentliga punkter:

- Pandemin förorsakar svårt lidande och måste bekämpas.
- Jag har tappat all lust till massmöten, både Trumps rallyn och megakyrkans frälsningsmöten. De handlar bara om pengar och makt för arrangören.
- Jag har insett vart illegala aborter leder.
- Jag har förstått varför homosexuella vill komma ut.
- Jag tvivlar på rättvisan i att judarna skall äga hela Palestina.
- Jag är djupt oroad över hur människan påverkar klimatet.

De sista dråpslagen är:

- Isabel har begärt skilsmässa och jag får aldrig träffa barnen på egen hand.
- Sussie älskar mig inte. Jag får aldrig se henne mer.

Det enda jag hoppas på är gruppen *Trumpanhängare under jorden*. Liksom gamla nazister efter krigsslutet stöttar de varandra. En politiskt tillsatt tjänsteman hjälpte mig till en tjänst på Bureau of the Census. Tråkigt som fan – konservativt, gamla hjulspår – men ett jobb.”

Edward hade lyssnat hela tiden. Han kom med några uppföljande frågor. Han garvade åt några av mina dråpligare misstag. Till slut sa han:

”Vår gemenskap är inte farlig längre. Nu åker vi hem till dig, så kan vi prata ostört.”

8.2 Utbrott i bönevrån

På något sätt kom vi hem till mig i Edwards gamla hus. När Edward hade gått en runda i huset satte vi oss i kapellet. Jag var förtvivlad:

”Vart skall jag ta vägen? Allt har rasat ihop. Alla kristna värden har jag förlorat – familjen, bönen, tron, hederligheten.

Min lillebror är en kärleksfull och god människa. Han skall inte fördömas som onaturlig eller lastbar. Aposteln Paulus har fel.

Han fattar INGENTING! Ta det där med överheten! Är det kristet att lyda en sådan som Trump? Tänk på överhetspersonerna Hitler, Stalin, Mao, Pol Pot! Skall man lyda mördare? Paulus har fel, fel, fel!

Och de som predikar moral! Ta hycklaren Jerry Falwell Jr.!

De binder ihop tunga bördor och lägger dem på människornas axlar, men själva rör de inte ett finger för att rätta till dem.

Matt 23:4

Moralen gäller andra men inte dem själva. Det är impotenta gubbar som predikar avhållsamhet. De kan inte längre och är avundsjuka på de unga som kan ta emot livets glädje. De är fega pojkar som är rädda för tjejer.

Isabels mormoster fick sitta emellan. Hon fick sitt liv fördärvat av en illegal abort. Religionsindustrins ledare har förrått oss! De kallar sina påhitt för centrala kristna värden! Prästerna tar bibeln och väljer slumpmässigt ut ställen som passar dem! Om man tummar på just de bibelorden, så är man en hädare och förrädare! De vågar inte rucka på någon enda punkt, för då rasar hela deras värld samman. Som ett korthus! Prällarna har fel, fel, fel!

Pappa slog mig i Herrens Jesu Kristi namn! Hårt! När han bara var arg och sur! Skall det kallas kristlig kärlek! Sen blev jag inlåst i ett mörkt badrum och fick inte komma ut förrän jag sagt *Förlåt!* Hur kan jag någonsin lita på någon beslutsfattare? Pappa hade fel, fel, fel! *FEL!*”

Här bar inte rösten längre. Vreden blev sorg. Tårarna välldes fram. ”Varför skall jag leva längre? Jag borde göra som Screwtape säger. Göra slut på alltsammans. Vem vill ha en skurk som jag? Jag vill vara ensam. Lämna mig i fred!”

Edward tog fram pappersservetter från ett skåp i altaret. Jag bara grät och grät. Edward satte sig vid orgeln och spelade tyst och stilla, utan några choser *Amazing Graze, Blott en dag, och Bred dina vida vingar.*

När jag hade lugnat mig sa Edward:

”Du skall inte stanna en dag till i Washington! Sätt inte din fot på Bureau of the Census! Skicka ett mail och förklara läget på vad sätt du vill.

Jag kör dig till Lynchburg. Det tar knappt 4 timmar. Vi tar in på något enkelt motell. I morgon fixar jag en psykiater som inte skvallrar och inte är för dyr. Du skall inte försöka träffa Isabel nu. Det skulle göra allting värre. Jag ringer Isabel och ber henne ta det lugnt med sin profitsugna advokat. Ditt framtida arbete tar vi hand om senare.”

Så åkte vi iväg, tillbaka till min universitetsstad. Edward fixade rum för natten, såg till att jag kom i säng och frågade: ”Du gör väl inget dumt i natt?”

”Nej”, svarade jag sömnigt. ”Jag vill vinna vadet mot Screwtape, så jag tar inte livet av mig på en hel vecka. Jag lovar! Isabel behöver en extra årslön om hon blir ensam med barnen. Sen får vi se.”

”Bra att du är så klok”, viskade Edward. Han gick ut och stängde dörren försiktigt.

8.3 Åter i Lynchburg

Den första tiden i Lynchburg är höljd i dimma. Jag var fullständigt utmattad. Jag gick mest omkring för mig själv.

Terapin gick framåt. Det var skönt att hitta någon som lyssnade utan att söka egen vinning. Jag började med Pappas misshandel. Sedan kom allt det andra. Jag blev bemött med respekt.

På pricken en vecka efter Trumps avfärd till Florida fick jag besked om en större utbetalning i Bitcoins. Jag hade hållit mig vid liv och vunnit vadet. Screwtape hade varit generös, för han räknade årsinkomsten efter min senaste månadslön, uppräknad efter index för det nya året. Dessutom låg Bitcoinkursen lågt.

Vad skulle jag göra med alla pengarna? De brände i samvete och bankkonto. De skulle göra mig ännu mer insyltad än jag var förut. Någon kunde tolka dem som betalning för min själ. Därför delade jag upp vadhållningsvinsten i tre lika delar.

Den första delen skulle gå till utbildning och preventivmedelsrådgivning åt unga färgade i utsatta områden. Den andra delen var avsedd för rättshjälp till HBTQ-personer i länder där deras livsstil var olaglig. Den tredje gav jag till humanitär hjälp till palestinier, vars hem hade blivit förstörda.

Jag ägnade viss tid att kontrollera de mottagande organisationerna. Samtidigt väntade jag att kursen på Bitcoin skulle gå upp efter den tillfälliga dip som jag själv hade åstadkommit. När kursen hade tredubblats var jag nöjd och betalade. Detta sköttes helt anonymt, på ett sätt jag lärt mig av tjänstemän på republikanernas kampanjkassa. Därefter avslutade jag alla mina Bitcoin-konton och förstörde de USB-minnen där de hade legat. På detta sätt hade jag gjort upp med de tre frågor, som jag tidigare hade kallat *centrala kristna värden*, och som hade motiverat mitt stöd för Trump.

Tills vidare bodde jag på motellet dit Edward hade kört mig. Medlemmarna från församlingen såg jag inte till, för de flesta av dem ville visa att de var älskade av Gud, och att de därför hade mycket pengar. De ville inte bli sedda på ett så sjabbigt ställe som mitt motell. Ändå var det tomt utan dem. Skulle jag någonsin bli accepterad igen? Var fanns det gemenskap för mig, om helgelsemötena bara var sätt att tjäna pengar för andra?

Jag träffade bara folk som sökte ett billigt boende, *losers*, som Trump skulle ha kallat dem. Några var riktigt trevliga. Edward ordnade en intervju för en tjänst på Liberty University som expert på stora databaser och säkerhet.

Jag var bekymrad över huset i Washington. Edward föreslog en enkel lösning: Husköpet skulle gå tillbaka utan andra ekonomiska transaktioner oss emellan. Båda parter var nöjda. Jag hade bott flott och nästan gratis under min kometkarriär i Washington. Edward fick behålla värdestegringen, fastän han hade sålt huset. Han fick tillbaka sitt hem i oförändrat skick, bortsett från de skära tapeter som Isabel hade satt upp i det som skulle ha blivit Eves rum.

Kapellet var orört. Ingen hade byggt en bardisk där, spelat hårdrock på orgeln eller bytt Andens duva mot en flaska årgångsvin. Allt var som förr. Både Edward och jag var glada åt det.

Terapeuten sa till slut: "Du är frisk som en nötkärna med tanke på vad du har gått igenom. Jag kan inte göra mycket mer. Däremot är du en falsk djävul, som fortfarande ljuger om det mesta. Risken är att du fortsätter så. Du kanske vill hämnas och hittar på något djävulstyg. Förr eller senare åker du fast. I fängelset kan du inte träffa Joseph och Eve, och där inne mister du Isabel för alltid.

Alternativet är att du tänker om och ändrar väsentliga delar av ditt liv. Kanske du till och med får Isabel tillbaka. Vill du det? Valet är ditt."

Jag nickade.

”Jaså? Då får det bli familjeterapi. Jag kan rekommendera ...”

Efter några kaotiska sessioner av terapin kom Isabel med följande villkor, nedtecknade på dator och prydligt numrerade:

”Jag tar Jerry tillbaka om han

1. Avbryter samarbetet med Trump
2. Lämnar Washington för gott
3. Aldrig mer har med djävulen att göra
4. Slutar tjata om 6 000-årsjorden
5. Tar bort bönevrån från sovrummet
6. Aldrig slår Joseph eller Eve
7. Kommer hem i tid på kvällarna
8. Lyssnar på vad jag säger minst en gång i veckan
9. Gratulerar mig på mors dag.

Detta är krav. Resten får vi diskutera.

Kram
Isabel”

Listan var lång men inte orimlig. Punkterna 1 – 2 var redan avklarade. Punkt 3 hade jag klarat av, men det hade kostat mig tre årslöner, vilket jag framhöll för Isabel. Punkt 4 förklarade Isabel med att hennes mormor, som hade varit en varm kristen, hade accepterat Darwin redan på 1910-talet, och hade sedan dess läst allt vad hon hade kommit över – mest populärvetenskapliga pocketböcker – om människans uppkomst och *den felande länken* mellan apor och människor. Jag slutade direkt att tjata om jordens ålder. Övertygad om fakta blev jag några månader senare.

Punkt 5 hade också med min religion att göra. Jag accepterade att inreda en bönevrån i garaget, där det numera bara stod två små bilar. Jag lyckades till och med att göra om Edwards konstruktion med en förgylld gipskupol och en plastduva över altaret.

Beträffande punkt 6 hade redan min egen terapeut varit obeveklig. Han hade förklarat och förklarat och tagit upp min sorg och vrede över att Pappa slog mig under kristendomens täckmantel. Punktens bokstav kunde jag uppfylla direkt, men det dröjde år innan jag inte längre ville vara en Hus-Jesus som straffade familjen, innan en intensiv motvilja mot barnmisshandel blev en del av min personlighet.

Punkt 7 handlade om mitt nya arbete, som jag faktiskt älskade, och om min plikt känsla, som var omöjlig att utplåna. På Isabels begäran om tidiga kvällar kunde jag inte obetingat svara *ja*, utan förhandlingar vidtog.

Punkt 8 hade Edward tagit upp med mig: ”Isabel är en klok kvinna, efter vad jag förstår. Du kan gott lyssna och lära av henne. Det gör dig själv klokare och hushållet blir mer balanserat. Dessutom blir hon på fan så mycket bättre humör om du låter henne komma till tals.” – Själv tyckte jag att hon hade tagit till i underkant med *en* gång i veckan. Jag hade accepterat *två* gånger. Jag noterade i mobilens kalender *Lyssna på Isabel* varje söndag morgon kl. 0900 – 0940.

Punkt 9 om mors dag var den enda som var dåligt formulerad. Förmodligen hade hennes terapeut sagt: ”Var konkret! Sätt upp mätbara mål!” eller något liknande. Isabel borde ha

skrivit: "Älska mig! Visa litet omsorg! Uppskatta mitt arbete!" Detta hindrade mig inte att skriva ett obetingat *ja* på den punkten, och jag noterade även händelsen *Köp present* i kalendern två dagar före högtidsdagen.

Börja med lätta frågor! Bygg upp ett förtroende! Detta hade jag lärt mig i Vita Husets kurs i förhandlingsteknik, som skulle tillämpas på krig och kärnvapen. Så ilska var inte Isabel, men metoden fungerade. Med några positiva resultat kunde vi fortsätta till känsligare ämnen. Efter en tid var jag tillbaka i mitt gamla hem. Barnen var skeptiska till en början, men det gick över.

Liberty-universitetet hade fått en ny rektor, för den tidigare rektorn Jerry Falwell Jr. hade fått sparken av moraliska skäl. Han hade fotograferats lättklädd med en dam, och hans fru hade en affär med sin poolvakt, och rektor Jerry Falwell Jr. tittade på när paret roade sig. Han var dessutom en auktoritär och fruktad ledare.

Den nya ledningen var mindre fundamentalistisk och hade vetenskapliga ambitioner. De drog in anslagen till Creation Museum. De gav mig en tillfällig tjänst, men lovade en professur om jag tog en Ph.D. Till den examen var en kurs i vetenskapsteori obligatorisk. Denna handlade om hur lång tid det hade tagit innan för oss självklara fakta hade accepterats som den enda rimliga teorin. Denna process hade tagit 200 år för teorin att solen i stället för jorden låg mitt i solsystemet. Ännu längre tid tog det att fastslå jordens ålder. Redan på 1600-talet hade man hittat dinosaurieben och förstått att de var gamla. Däremot var det oklart varför jorden kunde ha heta vulkaner. Om jorden hade varit glödande från början, så hade den svalnat långt tidigare. Frågan löstes inte förrän radioaktivt sönderfall studerades i början av 1900-talet. Till slut tog kursen upp frågan om arternas uppkomst. Under dessa studier blev jag darwinist.

I stället för att bli en viktig kugge i maktens centrum, som jag hade drömt om sista halvåret, eller bli rik på ett uppstarts företag i Silicon Valley, som jag längtat efter som tonåring, så blev jag professor på ett landsortsuniversitet med små resurser. Jag skall göra det bästa av detta enkla liv. Jag skall få tid över för Joseph och Eve. Isabel får fortsätta att träffa sina föräldrar, först som barnvakter och om några år som patienter under livets slutskede.

Jag vill leda ungdomar till att bli goda problemlösare. De skall likna min f.d. idol Donald Trump: De skall gå utanför ramarna, bryta regler för att komma fram. Inte fuska! Nej då! Studenterna skall jobba hårt, de måste känna till reglerna, men inte vara rädda. De skall lägga fram en hypotes till frukost och förkasta den till lunch. De skall ha kul i jakten på sanningen. Jag njuter när deras ögon lyser av en ny insikt. Mot dessa mål styr jag min undervisning. Studenterna verkar gilla det.

Jag besökte Edward i Washington för att skriva under de sista papperna om husförsäljningen och ordna upp deklarafrågorna. Sedan tog Edward upp ett nytt ämne:

"Överdjävulen ambassadör Screwtape inkom härom veckan med en ansökan till utrikesdepartementet om att få träffa Joe Biden. Någon kände till projektet *Hjälp underifrån* och att jag hade medverkat. Han kontaktade mig. Vi letade ett slag och fann att USA hade upprättat fullständiga diplomatiska förbindelser med Dödsriket. Det verkade som om du var utsedd till USA:s ambassadör i Helvetet, fast vi hittade ingen utnämning undertecknad av Trump.

USA:s förbindelser med Dödsriket är en stor skandal. Normalt brukar sådant ordnas när en ny president har valts och den gamla och den nya administrationen träffas. Så har inte skett vid denna övergång. Efter den 20 januari har det funnits viktigare saker att rätta till, t.ex. USA:s medverkan i Parisavtalet och förhållande till WHO. Men det visade sig, att du inte har fått den ambassadörslönen du skulle ha, baserad på Dödsrikets folkmängd. Du har inte fått några pengar alls, och inte heller utnämning och kreditivbrev.

Nu vill Biden diskret avbryta alla förbindelser med Dödsriket och förklara Screwtape för *persona non grata*. På UD är man rädd för att du skall börja processa för dina rättigheter. Därför har de kommit med ett bud: Du får ett avgångsvederlag på två årslöner, motsvarande lönen för USA:s rysslandsambassadör, på villkor att du håller absolut tyst om alla dina förbindelser med djävulen. Jag tycker du skall anta budet. Åk till UD direkt, hjälp dem med vad du vet om Screwtape och ambassaden, skriv på och få ditt avgångsvederlag med en gång!”

Jag tvekade inte. Isabel hade blivit sur för att jag hade donerat bort vinsten av vadslagningen med Screwtape. Hennes mor hade blivit sjuk och behövde en operation som inte täcktes av sjukförsäkringen. Hon tyckte: ”En årslön hade varit OK att donera för att slippa ur djävulens våld, men tre var för mycket för våra blygsamma ekonomiska omständigheter.” Därför skulle jag ta emot avgångsvederlaget, för pengarna kom inte från djävulen utan från skattebetalarna.

Efter dessa praktiska frågor diskuterade Edward och jag vetenskaplig teoribildning. Edward använde välkända resonemang på ett helt annat område:

”Vi människor står handfallna när ondskan och dumheten regerar. Vi vill förstå den värld vi lever i. Vi försöker finna olika förklaringsmodeller.

Varifrån kommer ondskan? Finns den i generna? Har vi haft den sedan vi var apor och kannibaler? Eller blev vi onda när ädla samlare och jägare blev bofasta, hävdade revir, började slåss om sin egendom, bilda stater och föra krig? Eller beror ondskan på föräldrar som bara tänker på sig själva och glömmer barnens behov?

Ondskan är inte ny i Amerika. Förenta Staternas välstånd har baserats på billig mark som rövades från indianerna och på billigt arbete som utförts av slavar. USA har inte gjort upp med de aspekterna av sin historia. USA har skickat ut sina unga män i krig. Pojkarna har kommit hem, vana att döda, med gott om vapen, traumatiserade av fruktansvärda upplevelser och övergivna av de politiker som en gång skickade dem. Missnöjda veteraner fyller upp Oath Keepers och andra extrema grupper. Det finns så mycket ont och konstigt här i landet, så jag kan bara be: *God bless America!* Det skulle verkligen behövas!

I Amerika har vi varit oroade över Trumps handlingar. Beror de på att Trumps pappa var stygg emot honom när han var liten? Beror de på att alla människor sedan syndafallet kan bli hur onda som helst om de hamnar i fel omständigheter? Eller beror de på att djävulen enligt din förklaringsmodell har köpt Trumps själ? Jag kan samarbeta med människor som tror på ena eller andra sättet, bara de visar mod. Det har du gjort.”

Frågan om orsaken till världens ondska blev för svår för mig. Jag undrade i stället: ”Trodde Trump själv på den stora lögnen om valresultatet?”

Edward tänkte ett ögonblick: ”Trump kan visst ljuga medvetet, t.ex. om faran av Covid. Men han tänker inte som vi. En grundläggande övertygelse hos honom är att det är omöjligt för honom att förlora. Alla andra omständigheter får anpassas efter denna förutsättning. Bara fusk återstår som förklaring till valresultatet. Han är kanske ärlig i den saken, men hans diagnos blir värre. En som är oense med alla andra, och bara tolkar verkligheten efter de egna förutsättningarna, han är i stället *GALEN*. USA har haft en sinnessjuk president.”

”En sista fråga Edward:” undrade jag. ”Var det du eller Screwtape som rekryterade mig?”

”Screwtape ordnade min medverkan på mötet för kristna databehandlare. Han såg till att du kom dit. Jag anade oråd. Jag åkte i alla fall. På pappret var du bra, även om jag såg riskerna med din trångsynthet. När jag väl träffade dig, så blev jag övertygad. Du hade både mod och nyfikenhet. Du var värd risken. Du har gjort fula tabbar, men vad än djävulen säger: Din insats på kvällen den 6 januari överväger allt. Du avvärjde inbördeskrig. Du har förtjänat dina pengar.”

Strax efteråt gick jag till ett sista besök hos psykiatern. Hans budskap var: "Du har ljugit på många plan. Kan du inte någon gång berätta som det är? Det klarar du själv, du som är så bra på att föra protokoll! Skriv om ditt liv! Ta det i vilken ordning du vill! Du kommer att känna dig bättre efteråt."

Jag följde rådet. Resultatet har du i dina händer.

Till slut blev jag en hyfsad far till Joseph och Eve. De tröttnar aldrig på min saga om Tuff-Donald och djävulen.

9 Personregister

9.1 Verkliga personer

Berättelsen kan ses som en historisk roman, där somliga personer är verkliga. Deras ord och handlingar är bestämda vad personerna skulle ha sagt eller gjort i den uppbyggda situationen. Några namn har hämtats från anklagelseakter för upploppet i Kapitolium.

Donald J. Trump	President i USA 2017 – 2021
Ivanka Trump	Presidentens dotter
Jared Kushner	Gift med Ivanka. Senior Advisor till presidenten
Mike Pence	Vicepresident i USA 2017-2021
Joe Biden	Presidentkandidat i USA valet 2020
Vladimir Putin	Rysslands president. Har hållhake på Trump?
Mark A. Milley	Försvarschef, ordförande för Joint Chiefs of Staff
Mark Meadows	Stabschef Vita Huset
Pat Cipollone	Justitieråd Vita Huset
Anthony Fauci	Läkare, ledande expert på infektionssjukdomar
Kayleigh McEnany	Trumps sista pressekreterare
Rudy Giuliani	F.d. borgmästare i New York, Trumpanhängare
Steve Bannon	Strateg hos Trump
Brad Raffensperger	Georgias statssekreterare. Stod emot Trumps påtryckningar.
Ralph Drollinger	Basketspelare, pastor, ledare för Pence's bibelstudier
McCloskey	Ett par rika advokater som drog vapen mot demonstranter
Jerry Falwell Jr.	Ledare för evangeliska kristna, f.d. rektor Lynchburg
Joshua James	Gripna för intrång i Kapitolium 6 januari 2021: Veteran, krigshjälte, Oath Keeper, organisatör av upplopp.
Jenna Ryan	Reste till upploppet i privatplan
Derrick Evans	West Virginia Delegate
Doug Mastriano	Pennsylvania State Senator
Michael Riley	Officer vid Kapitoliumspolisen. Varnade demonstrant.

9.2 Uppbyggda personer

Följande personer är helt uppbyggda. Likheter med verkliga personer är tillfälligheter. Deras åsikter har i många fall framförts av vänner och bekanta till mig.

Jerry Easter	Berättarjaget. Expert på stora databaser
Isabel Easter	Fru till Jerry
Joseph och Eve Easter	Deras barn
Edward Sullivan	Diplomat, expert på stora databaser, chef till Jerry
Violet Sullivan	Edwards fru

Philip och Liz Adams	Grannar till Sullivans
Frank och Carola Baird	Grannar till Sullivans
Freddie Tag	Vaktmästare, allt i allo i Vita Huset
Sussie Healer	Sjuksköterska i Vita Huset
Timothy Forster	Ledare för projekten <i>Hjälp underifrån</i> , <i>Fria från fruktan</i> och <i>Upplopp</i> .
Tony Murphy	Sköter golfbanorna på Trumps anläggning Mar-a-Lago
General X	Hög militär i Pentagon, uppvaktad av Jerry Easter
Simon Campbell	Marknadsföringsexpert i Vita Huset

9.3 Djävlar

Beskrivningen av djävlar har inspirerats av Dante Alighieri, Johann Wolfgang von Goethe, John Milton och C.S. Lewis. Beskrivningar av djävulsutdrivning har tagits från en katolsk ritual. Kampen mot djävlar påminner om J.K. Rowlings berättelser om Harry Potter och hans trollspö. P.C. Jersild har lärt mig att ondska behöver en gedigen organisation.

Min ilska mot vissa religionsyttringar kan göra texten svårläst. Vreden kommer från min egen barndom.

Mefistofeles Hell	Lucifer, Djävulen själv, Mörkrets Furste, ledare för Dödsriket
Screwtape	Överdjävul, Ph.D., Mefistofeles son och sändebud i USA
Semperdiabolo Death	Personlig frestare till Donald Trump
Eternal Hatred	Ordförande i grupp för Trumps utnämning till Lögnens Furste
Judas Gossip	Dödsrikets expert på jordiska medier

9.4 Personer och sidor

Första sidan där en person eller djävul är omnämnd.

Adams, Philip och Liz, 22	James, Joshua, 139
Baird, Frank och Carola, 22	Kushner, Jared, 40
Bannon, Steve, 135	Lucifer, 64
Campbell, Simon, 90	McCloskey, 23
Cipollone, Pat, 137	Meadows, Mark, 120
Death, Semperdiabolo 'Sem', 49	Mefistofeles, 42
Drollinger, Ralph, 98	Milley, Mark A., 98
Easter, Jerry, 7	Murphy , Tony, 59
Falwell, Jerry Jr., 10	Pence, Mike, 21
Fauci, Anthony, 16	Putin, Vladimir, 15
Forster, Timothy, 35	Ryan , Jenna, 131
General X, 68	Screwtape, 44
Giuliani, Rudy, 117	Sullivan, Edward, 11
Gossip, Judas, 79	Tag, Freddie, 16
Hatred, Eternal, 79	Trump, Donald, 10
Healer, Sussie, 16	Trump, Ivanka, 18

Bakre omslagsbilder:

Satan av Gustave Doré, Wikipedia.

Döda röstar i presidentvalet. Foto: Foto: Edwin J. Torres/Mayoral Photo Office. Redigering: Författaren.
Trump arg.

Trump och de dödas röster

är en saga om pandemiåret 2020. Verkligheten överträffade dikten hela tiden. Trump var desperat. Han ville vinna valet med alla medel. Under valet 2016 hade han tagit hjälp av Putin. Under 2020 begärde han enligt denna berättelse hjälp att fuska med valet av Djävulen själv. Djävulen kritiserar Trump från en ovanlig utgångspunkt.

Berättaren heter Jerry Easter. Han är evangelisk kristen, Trumpanhängare, kreationist, klimatförnekare, abortmotståndare, homofob, och Israelvän. Han tror på allt vad Trump säger. Tack vare sina datakunskaper får han anställning i Vita Huset och gör kometkarriär. Jerry dras in i verksamheter som han ogillar. Han ser med fasa hur hans idol Trump blir allt mer hänsynslös. Jerry får ompröva sina värderingar.

Berättelsen innehåller verkliga händelser i omstuvad form. Trump och några av mina vänner har sagt de flesta dumheter som yttras i berättelsen.

